

Ketabton.com

<https://t.me/pashtoonovels0>

#شهاب :

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ..

ابلیس عجمي کلمه ده ، د جن نوم دی او د شیطانانو د سر لښکر او د سر کښ په معنا ده ، ابالیس یې د جمع حالت دی ځینې وایي د عربي کلمې (الابلاس) څخه مشتق او د ناهیلی په معناده ، اصطلاحاً دا د یوه پیري (جن) نوم دی ، چې د الله تعالی له حکم څخه یې سر غړونه کړي ، او د آدم نه د انکار او له خدای (ج) څخه یې تر قیامته د مهلت غوښتنه وکړه ، او هغه ته د انساني نسل د بې لارې

کولو او ناوړه لارو ته د هڅولو توان ورکړل شو . د ابو البشر جسد ته د روح د نفخي نه وروسته ابلیس آدم ته له سجدي څخه د سر غړوني په وجه ورتل شو ، او هغه به تر قیامته ژوندی وي ، له مخلصینو بنده گانو پرته د نورو د بې لارې کولو د توان لرونکی به وي هغه ته شیطان ، عزاین ، خناس ، بوخلاف ، بومره او نور هم وایي .

د کوتی په مینځ کی پروت وم او د پوهنتون چپترونه او نوټونو ته می په یو مایوسه او نامیده نظر کتل. څه ښه وختونه وه د مکتب او د کوچنیوالي، د معلم د یو تشناب اجازه ورکولو به داسی خوشحاله کولو لکه تا به چی ویل د امریکا د تلو ټیکټ یی راکړی! خو دا پوهنتون د خدای غذب دی، او بیا دا د اقتصاد پوهنځي درس بیا غذب، غذب غذب، غذب دی. دولس کاله مکتب می پدی امید ووايي چی ژوند به می سم شی، یو کاروبار به پیدا کړم! لاس به می خپل په جیب کی شی او د بابا د منت څخه به خلاص شم. خو بدبختی ته گوره دا څلورم کال دی چی ناست یم پوهنتون وایم! په همدی فکرونو کی وم، چی د کور دروازه وتکیدل ژر ولاړ شوم او دروازه می خلاصه کړه.

- سلام څنگه یی؟

ذوالفقار - عيلک سلام بڼه یم.

- ولی دی دومره ناوخته کړل؟

ذوالفقار په تروش تندۍ پداسی حال کی چی سر یی بنکته و او خپل د بوتو د باسلو کوشش یی کوی ویی ویل: نن یوڅه نوی دواگانی یی شرکت ته راوړل، ترڅو چی خای پر خای کول مو ناوخته شول.

- غرمه دی ږوی وخورل؟

ذوالفقار - هو ما په شرکت کی ږوی وخورل. تا خورلی؟

- ما د مابنام وریجی گرم کړل او ومی خورل. متاسفانه تاته پاتی نشول.

ذوالفقار - بڼه دی وکړل. امتحان لری؟

د ذوالفقار د مخ څخه می خپل نوټونو او چپټرونو پورته کړل.

- اصلی امتحانونه د اختر څخه وروسته شروع کیږی! خو استاذ ویل یو تمرینی امتحان

اخلم ترڅو اصلی امتحانو ته تیاری ونیسو د هغه لپاره می درس ویل.

ذوالفقار - اهوم.

(د ذوالفقار تندۍ د ډیر ستریا څخه تروش و، سترگی یی تکی سری وه، بالښت ته یی تکیه

سمه کړه او سترگی یی پټی کړل.)

- چای څکی؟ چی درته راوړم؟

ذوالفقار هغسی پروت په پټو سترگو وویل: نه یو پیاله اوبه راوړه. په تمه یم چی د مابنام

آذان وشي او مونځ وکم، بیا تر ماسخوتن پوری یو څو ساعته ویدیرم.

(آشیپزخانی ته ولاړم ترڅو اوبه راوړم.)

- که کار دی ډیر و زنگ به دی وهلی وایی زه درتلم کمک ته.

ذوالفقار - یو موټر دواگانی وه. بیچاره احمد په یواځی ځان نشو خای پر خای کولی!

مجبور زه ورسره کمک شوم.

- ولی دا نور چیرته وه؟

(زما په خبری لکه چی د ذوالفقار هیر شوی جنگ په یاد شو! چی په قهرجنه لهجه یی

وویل: بل هیس څوک نه وو. کله چی د کار وخت شی شرکت یواځی ماته را پریردی،

خو د فایدی په وخت کی بیا ځل دانی حقداران را پیدا شی.

- شراکت کی بیا دا خبری ډیر مخ ته راځی.
 ذوالفقار - زړه یی راته ددی شراکت څخه تور کړی!
 - ستا دا ملگری یو څه بیکاره دی، زما خبره ومنه نور شریکان ځانته پیدا که.
 ذوالفقار داوبو څکلو وروسته بیرته سر کیخودو او په همغه بی حوصله لهجه یی وویل:
 بیحده بیکاره، ټټبلان، مفت خوران، دی خو زما زړه په آرامه دی چی زما برخه او حق
 نخوری. پر نورو کسانو باور نشم کولی.
 - هوم دا خبره خو ده. اوس وقت اعتمادی خلک پیدا کول سخت مشکل دی..

ذوالفقار د مابنام د مونځ کولو وروسته ویده شو. ما هم ځانته چپیس پخه کړل، یو څه می
 په کړایي کی ذوالفقار ته پاتی کړل، که مابنام راوین شو وری پاتی نشی. او خپله لارم
 کوتی ته ترڅو یوڅه درس ووايم. د یو ساعت نوتو اړولو را اړولو وروسته چی پر الف
 یی هم پوی نشوم د ویده کیدلو اراده می وکړل، ترڅو سهار یوڅه وختی پوهنتون ته
 لاړشم. د ویده کیدلو څخه مخکی می غوښتل د کور گروپونه خاموش کړم.

د کوتی څخه چی ووتلم ذوالفقار می په د هلیز کی ویده ولیدی! جای نماز یی هم سر ته
 آوار پروت وو، ادی به همیشه راته ویل جای نماز آوار مه پریرده کنه شیطانان ورباندی
 مونځ کوی؟! ماشوم وم او بیعقل فکر می کوی چی رښتیا خبره ده! خو اوس چی فکر کوم
 وایم عجب خر وم! شیطانان او مونځ؟! جای نماز می قات کو او یو کمپل می هم په
 ذوالفقار واچوی. د ډیر ستړیا د لاسه بی هوښه شوی وو. حتا خپل کوتی ته لانه وو تللی.
 او په دهلیز کی ویده شوی وو، هوا یخه وه زړه می ونشو همداسی یی پریردم. ذوالفقار
 زما کاکا دی خو عمر یی ډیر زیات ندی یو څو کاله زما څخه مشر دی.

دا یو عامه مثله ده په پښتنو کی چی زیاتره اوقات کاکا او وراره یو عمر ویی.

خو کله ناکله داسی هم کیږی چی وراره په عمر کی د کاکا څخه مشر وی! خدای دی زما
 انا او نیکه دواړه جنتیان کړی! چی دنلو مخکی ذوالفقار ماته پریخودی. ذوالفقار څو کاله
 مخکی په شهر کی کاروبار شروع کو او ماته یو د نجات لاره شوه چی د بابا او د هغه د
 تیکتاتوری نظام څخه وتښتم. تقریبا څو میاشتی کیږی چی بابا می ندی لیدلی! زما په خیال
 تقریبا د کوم وخت څخه چی د لیلی څخه یی را وشړلم او راغلم د ذوالفقار کورته! د هغه

زبیر په خدا وویل- خوشحال...
- خوشحالی به دی یو ساعت وروسته د امتحان څخه وویښم جناب؟!
زبیر په بیغمی وویل: اول خو څه د رښتیا امتحان ندی بلکې تمرینی دی، دویم دا چی که ناکام هم شم راته مهم نده..!
- کاش زه هم یوڅه ستا پشان بی فکره وایی..!؟

زبیر- بخیلی کوی زما سره؟
- بخیلی نه غبطه گرانه. بخیلی دپته وایی چی مثلاً ستا سره یو موټر وایی او زه ووایم کاش دا موټر زما وایی؟ یعنی ستا سره نه وایی زما سره وایی! خو غبطه دپته وایی چی زه ووایم کاش داسی موټر زما سره هم وایی، او ستا سره هم! یعنی د دواړو سره؟! دپته وایی غبطه.
زبیر په ریشخند وویل: ستا د یو خبری په معنا هم پوی نشوم! دا اپلاتی د کوم خای زده کوی؟

په همدی خبرو د پوهنتون تعمیر ته داخل شو زموږ دواړو د ننه وتلو سره سم د طب پوهنځی محصلین چی زیاتره یی جنکیانی وه زموږ د اندی څخه تیر شول، او موږ دواړو ته یی سلام وکوو. ما په آرامی جواب ورکړو خو زبیر ښه په شوق او په لوړ غږ سترمشی وکړل او هغوی لاړه.

- زه نه پوهیږم ولی باید د اقتصاد د پوهنځی سره کوم چی څلو کی 99%99 محصلین یی هلکان دی، د طب پوهنځی چی د 60% څخه زیات محصلین یی جنکیانی دی دیوال په دیوال وایی؟

زبیر- ځکه د پوهنتون مسئولینو زموږ د شوق او امید لپاره دا شاپیریانی زموږ همسایه گان کړی، که درس نه وایی د دوی د لیدو په امید راشو.
مرگ

زبیر په خدا وویل: باور وکه همدا دلیل دی.
- هغه دلیل دی ستا سر و خوری درځه.

دواړه یوځای صنف ته داخل شو. ما د بیخایه اجتماعی کیدلو حوصله نه درلود. یو غټ سلام می وکوو او د خای پسی په گرځیدو شوم، د امتحان له ویری ټول شاگردانو حتا د

صنف نماینده لا اخیری چوکیانی صایبی کړه وه. ترڅو د استاد د قهرجن نظر او کنځلو څخه په امان کی و اوسیری بدبختان، په مینځنی چوکیانو کی می ځانته او زبیر ته ځای پیدا کوو. زبیر تراوسه د هلکانو سره ستړی مشی کول. خلاصه چی دا بشر د ۶۵ هلکانو سره ستړی مشی ونکړی او ځان معرفی نکړی نه راځی. همیشه وایی ملگری پیدا که چی په سخته ورځ دی پکار راځی. د زبیر د ستړی مشی د خلاصیدو سره سم استاد صنف ته داخل شو.

زبیر - د استاد تندي داسی تروش دی لکه چی مور یی د پلار میراث خوړلی!
- هوم..

زبیر - زه خو د همداس څخه اعلان کوم چی "اینجانب زبیر احمدی" صفرررر
- ما هم خپل په جمله کی حساب کړه.
زبیر په پسڅند وویل: داسی مه وایه زما ټول امید تاته دی.

مور لا خبری کول چی استاد د امتحان ورقی په شاگردانو وویشل، او د هیچا بهاني او زاریو ته یی توجه ونکړل ظالم! امتحان می په بترینه طریقه باندی تیر کړو، استاد داسی سوالونه راوړی وه. چی ماته آشنا غوندی معلومیده؟! خو په جواب ورکولو یی ډاډمن نه وم؟ د پوښتنو پرلیدو د ټول صنف رنگونه پریډلی وه او ژړا ته نږدی وه، خو د استاد له ویری هیچا خبری نکول. کله چی می ټول هیران او پریشان ولیدل توکل می په خدای کی هرڅه چی ذهن ته می راتلل ومی لیکل. زبیرم لکه کمپیوټر زما لیکلی شوی شیان کاپی او خپل ورقی کی پاسټ کړل، یعنی د یو الف د لیکلو زحمت یی لا ځانته ورنکړی او ټول یی زما جوابونه خپل ورقی کی ولیکل!!

کله چی ما لیکل بند کړل هغه هم په خوشحالی خپل ورقی ته وکتل لکه چی یو لوی شهکار یی کړی ویی؟ د استاد ټاکل شوی وقت 45 دقی چی پوره شول لگیا شو او د ټول محصلینو ورقی یی په زوره ورڅخه واخیستل. او د هیچا زاریو ته چی ویل یی "خیر دی استاد یو دقه نور وقت راکړه" یا خیر دی استاد اخیری سوال دی، توجه ونکړل کله چی ټول ورقی یی خپل په لاسی بکس کی کیخودل، په یو شیطانی خدا یی وویل:

استاد- دا امتحان شاید ستاسو په نظر تمرینی وو؟ خو ماته دومره با ارزش دی لکه اصلی امتحان. ددی امتحان نمری په ریښتیا امتحان کی حساب و. اوس نو بڼه وقت خدای پامان.

(د صنف څخه دوتلو په حال ټول شاگردانو استاذ ته کنځلی کول).
 زبیر- انشاءالله تر کوره ونه رسیږی گنجیه!
 په خندا می وویل- مه کوه بنیرا گناه لری.
 زبیر- انشاءالله چی په لاره کی موټر یی ووهی جنازه یی ورته کورته ویسی.

- تا خو ویل چی راته مهم نده چی کامیاب شم که ناکام؟ بیا ولی بیچاره ته دومره بنیراوی کوی؟

زبیر- ماته خپل ناکامی او کامیابی مهم نده. خبره دا ده چی دا استاذ زموږ سره دوه مخي وکړل! د شالخوا یی په خنجر ووهلو. پرون یی ویل تمرینی امتحان! دی او نن یی ویل د رښتیا دی؟ موږ د داسی استاذ څخه څه زده کړو؟
 - سیاست!
 زبیر- هو سیاست هغه هم پاکستانی دال خور سیاست.

د دواړو عصاب د امتحان څخه خراب وه. نو پریکړه مو وکړل یوڅه پیاده وگرځو یو بولانی مولانی هم وخورو ترڅو فکر مو بدل شی. ما سهار لا ټوپی نه وخورلی پنځه بولانی مو واخیستل او په لاره، لاره په خبرو، خبرو مو سره وخورل. د غرمی آذانونه یی وکړل چی موږ لاره خپل د کور طرف ته بدله کړه. د کوم کوڅی د مخ څخه چی تیریدلو په هغه کوڅه کی واده وو. ټوله کوڅه د موټرانو څخه ډکه وه. د سندرې غږ دومره زیات و چی موږ چی د لاری څخه تیریدلو په آسانی مو آوریډی د سیا نغمه نغمه سیاه توبه توبه غزل یی لگولی وو!

زبیر- ای سیا گنجی، گنجی ای زموږ استاذ گنجی، گنجی.
 (زبیر د سندرې سره یوځای د بیچاره استاذ نوم هم یوځای کی ښه چی زړه یی یخ شو ویی ویل: طاها څومره وقت کیږی چی واده ته نه یی تللی؟
 - کم و زیات څلور کاله کیږی زما په خیال!
 زبیر- افسوس نن دغه استاذ زما عصاب مصاب راخراب کړل کنه واده ته می وړی.
 - ښه شو چی عصاب دی خراب دی، ځکه زه اصلا ددی ودونو حوصله نلرم.

موږ خبری کول چی گل پوښه موټر د کوڅی په سر کی ودریدی. ددی لپاره چی لاره ورته پریږدو د کوڅی د مخ څخه مو غوښتل انډی ته شو، د ویالی (جوی نلی) څخه ده

اوریدو په وخت یو عجیبه شرنګها می تر غور شوه لکه د پای زیب شرنګ؟ د هغه شرنګها غږ فکر را خراب کوو او پښه می په ویالۍ کی ولاړه، غوښتل می د غورزیدو څخه ځان بچ کړم چی مستقیم سر می په دیوال ولګیدی، زما د اخ سره زیبر په تلوار زما خواته راوکتل.

زیبر - څه وشو؟

- اخ سر می!

زیبر زما د تندۍ په کتلو په قهرجنه لهجه وویل: ږوند یی؟

غوښتل می د زیبر جواب ورکړم چی به گل پوښه موټر کی ناستو هلکانو په خدا وویل: بیچاره گل پوښه موټر ولیدو بیخوده شو. (او هر هر خپل په خبرو په خدا شول. زیبر په تروش تندۍ د لاس څخه کش کړم او د هغه ځای څخه یی لری کړم هی لګیا و د ژبی لاندی هغه هلکانو ته کنځلی کول. د یو بمبی (تلکې) سره و دریدو او ما خپل خیرنه پښه پریمینځل.

زیبر - ښه شو چی په زوره ونه لګیدی کنه سر دی مات کیدی.

- اوسم داسی درد کوی لکه چی مات شوی؟

زیبر - څه ووايم درته تا هغه دومره غټه واله ونه لیدل چی مخامخ پکی وغورځیدی؟

- باور وکه ما ورنه پښه واړول خو نه پوهیږم ولی داسی وشو؟

زیبر بد بد راوکتل خو نور یی څه ونه ویل د لاری په نیمایی کی هغه راسره خدای پامانی وکړه او خپل د کور په طرف روان شو. د زیبر د تلو وروسته هر ګام چی کورته نږدی کیلم د زړه درزا می پورته کیل، ترڅو چی د کور دروازی ته ورسیرم، ځل واره می شاته وکتل.

فکر می کوی چی یو سوک راپسی دی؟ خو هیس سوک او هیس شي نه وو؟ خو بیا هم ما داسی احساس دلور د نه پوهیږم ولی؟ همدا چی دروازه می خلاص کړه یو دم فشار می صفر شو لاس او پښی می بی حرکت شوی، د زړه ضربان می یوځلو اتیا ته پورته شوو. خپله پوی شوم چی د مخ رنگ می وپړیدی "خدایه نن زما څخه څه ګناه شوی چی ته د عذاب پسې عذاب نازل کوی؟

هغه شرم بس نه وو چی اوس بل؟ خدایه که زه خبر وایی زما خبره دومره ژر ته قبول کوی! ماښام می بل شئ درنه غوښتی "د دروازی په آواز بابا را وکتل، په زړه نازړه گامو باندی ورنږدی شوم! په بیحده آرام غږ چی کوشش می کوی ونه لږزیزی سلام واچوی. بابا یو دقه لپاره اودس پریخود، او په خیر، خیر یی را وکتل، اخیر کی په تروش تندی او قهرجنه لهجه د ژبی لاندی زما څخه لا په آرامه لهجه د سلام جواب راکوو. ما هم نور خبری او ستړی مشی ونکړل او د کور په طرف روان شوم. که بابا راغلی حتما یو بل سوک هم ورسره راغلی؟ ځکه بابا یواځی نه راځی. او شک می صحیح ووتی ځکه په دهلیز کی ذوالقرنین کاکا او د هغه منحوس زوی فرید هم وو.

زما د سلام په آواز اولی نفر ذوالفقار وو چی په خوشحاله یی جواب راکوو. د لری څخه می د ټولو سره ستړی مشی وکړل خو نزدی ورنغلم ترڅو خدای نکرده بغل کشی ونکړی؟ همدا د لری ستړی مشی زه دومره په عذاب کړم چی مه وایه. د ستړی مشی د خلاصیدو وروسته د ذوالفقار اندی ته کینستم. زما د کیناستلو سره سم فرید "زما د بدبختی هیندار" په یو طعنه لرونکی لهجه وویل:

فرید- د کاکا زو د انځر گل درنه جوړ شوی! فکر می نکوی ستا زیارت به مونن شپه نصیب شی؟

په یو دروغی خندا می وویل: کم نصیبی زما وه چی ژر حاضر نشوم. فرید په طعنه وویل: هغه خبره خو ده. دا څو وخته زه راځم ته په کور نه یی! ما ویل نن به دی هم ونه وینم؟

زما د څه ویلو مخکی ذوالفقار جواب ورکړو: ستا پشان بیکاره ندی چی هره ورځ د خلکو پر کورو وگرځی، درس لری درس وایی.

د ذوالفقار په ځواب فرید د غوسی څخه تک سور شو، خو ذوالفقار ته د جواب راگرځه ولو جرعت یی نه درلود. ای چی زړه می یخ شو. دا منحوس انسان زما د کاکا زوی او بدبختانه اوښی دی. شین ږ بی سواد دی خو دومره کبر او تکبر لری چی حد نلری، خو ما ددی خاصیتو څخه یی دومره بد نه راځی سومره چی دده په بیخایه شکو او زړه تور والی می بد راځی. او د ټولو څخه بد دا چی زما پر ټول کورنی گران دی. یعنی خدایه کاش هغه ورځ زه مړ وایی کوم ورځ چی دا منحوس انسان زما اوښی کیدی، اخ چی

سومره خوند کوی ذوالفقار د ټولو بدله ورنه اخلی او همیشه یې په هر مجلس کی شرمه ویی..

البته ذوالفقار هر سوک چی ووینی بیخایه اپلاتی وایی خوله یې وربنده ویی. بابا د هلیز ته په تروش تندۍ را داخل شو، بغیر لدی چې چا ته وگوری یا کومه خبره وکړی خپل پټو یې د دهلیز کونج کی هوار کړو او په مانځه و دریدی. حیران شوم چی بابا ولی میلمه خانی ته د لمانځه لپاره ولانړی؟ چی د کاکا د بنځی او د لور په لیدو یی چی د میلمه خانی څخه را ووتل، خپل د سوال جواب می واخیستی. د کاکا د بنځی سره می په ډیر شرم او حیا ستړی مشی وکړه. او د فرشتی په ستړی مشی می یواځی سر وښوره ویی، او خپل نظر می ورنه واخیستی. ذوالقرنین کاکا د ځایه ولاړ شو ترڅو مونځ وکړی، د هغوی د ولاړیدو سره ذوالفقار ماته اشاره وکړه ترڅو کوتی ته لاړ شم، بیحده خوشحاله شوم ځکه هیس می زړه نغوښتی د فرید د شک څخه د ډک نظر لاندی د فرشتی سره د یو چت لاندی کینم. د کوتی دروازه لا بنده شوی نه وه چی ذوالفقار را ننوتی.

ذوالفقار زما تندۍ ته اشاره وکړل او ویی ویل: په تندۍ دی څه شوی؟ جنگ دی کړی؟ - نه جنگ چیرته و، و غورځیدم.

ذوالفقار په یو افسوس ناک نظر راوکتل او ویی ویل: پرون د هم ویی خبر نه وم؟ ته باید همدا نن چی پلار دی راتلی ډب و خوری؟ او تندۍ دی مات شی؟ - زه څه خبر وم چی نن دوی راځی؟

ذوالفقار په افسوس باندی خپل سر وښوره ویی، او بیا بغیر لدی چې کوم بله خبره وکړی خپل پټو یې د کوتی کونج کی آوار کی او په لمانځه ودریدی. زه هم په نالی پریوتم زړه می غوښتی چی کاش گروپ مړ کړم او بیده شم. خو د باندی آوازونو او خبرو دا اجازه نه را کول چی په آرامه خیال خوب وکړم. فکر می خپل امتحان ته شو، نن می امتحان کی داسی گلونه کرلی وه! چی ځل فیصده مطمئن یم دی کتاب کی ناکامه یم! که ناکامه شوم بیا هغه شرم چیرته یوسم؟

مجبور یم بیرته کورته لاړ شم او بیا همغه آش همغه کاسه؟ د بابا د هغه یو نظر څخه نن داسی راته معلومیدل چی په لمانځه کی هم لاس دعا ته پورته کوی چی زه ناکام شم، ترڅو بیرته شرمنده هغه کور او د هغه لاس ته محتاج شم. خو ما هم قسم خوړلی که بیخی ناکام

هم شم او هيس کار هم پدی لوی شهر کی پیدا نکړم، بیا هم کورته نه ځم که بیخی چاره نه وه قاچاقی ځم خارج ته. ذوالفقار مونځ خلاص کړی وو او دعا یی کول. چی ماته یی فکر شو همغه حالت باندی وویل:

ذوالفقار - کوم خبری ته دیسی فکر وړی یی؟

- دوی د څه کار لپاره راغلی؟

ذوالفقار د دعا خلاصیدو وروسته پاسیدو او ماته مخامخ دیوال ته تکیه ورکړل او ویی

ووېل: لکه چی ذوالقرنین غواری کور واخلي؟

-شهر کی؟

ذوالفقار - هوم.

- نو ولی خپل بنځه او لور یی راویستی؟ او بابا د څه لپاره راغلی؟

ذوالفقار - خپل بنځه یی راویستی ځکه مریضه ده. او فرشته یی د هغی د کار کولو لپاره

ورسره راویستی. او پاتی شو ستا بابا!؟ هغه هم لکه چی غواری د ذوالقرنین سره یوځای

ځمکه واخلي..؟

- لکه چی زه باید ددی ځای څخه هم هجرت وکم؟

ذوالفقار په خندا وویل: ولی..؟

- چیرته چی ستا د قوم پښه خلاصه شی؛ زه باید ورنه زر متره لری شم.

ذوالفقار - اوس دوی سبا ندی را روان، یواځی یو خالی ځمکه نمره گوری خدای خبر

چی شاید خوښ یی شی کنه؟

- په هر حال ما خو وویل درته چی زما او ددوی نه کیږی. کاش خبر دی راگری وایی نن

شپه د زبیر کور کی پاتی کیدلم.

ذوالفقار - بیځایه خبری مه کوه.

- زه ځان په خوب اچوم ته هم ټولو ته ووايه چی هغه ویده شوی!

ذوالفقار - د شپي په آذان ته ویدیری؟

- ورته ووايه ستړی وو.

ذوالفقار - ځان څخه ماشوم مه جوړه وه طاها! زه ځم ته هم څو دقې وروسته راشه، پودی

زموږ سره وخوره او یو ساعت کینه که مجلس نکوی مشکل نسته خو حتما به راځی.

- باور وکه ذوالفقار ټول بدن می درد کوی ستړی یم، او ددوی بلخصوص فرید سره د

بیخایه عصاب خراب کولو حوصله نلرم.

ذوالفقار - درته می وویل چی مجلس او خبری مه کوه یواخی راشه یو کونج کی آرام کینه.
- ستا دا بنی اسرائیل قوم مگه سړی په آرامه پریردی؟ هی طعنی ورکوی او ریشخند
وهی په سړی.

ذوالفقار - بد به وکړی هر سوک چی تاته داسی خبری کوی، زه خپله د ټولو جواب
ورکوم.

ذوالفقار د کوتی څخه د وتلو مخکی وویل غږ کوم د ږودی لپاره ضرور راشی. بڼه و مات
تندی می فایده وکړل کنه مجبور باید همدا اوس تللی وایی خو ذوالفقار ویل پدی حالت
دومره ددوی مخ ته مه گرځه! نه پوهیږم نن څه راباندی وشول؟ تراوسه می بدن یوڅه بی
حسه غوندی و او بڼه احساس می نه درلود د تندی درد راباندی تبه راویستی وه، سترگی
می پتی کړی وه چی دروازه بغیر له کوم اجازه اخیستلو خلاصه شوه، او فرشته پداسی
حال کی چی خپل ټکری خپل په مخ راکشوی په آرامه لهجه یی وویل:

فرشته - ذوالفقار اکا ویل ږودی تیاره ده راشه.

- سمده اوس درځم.

بغیر لدی چی ورته وگورم سترگی می بیرته پتی کړل فکر می وکوو چی فرشته تللی، خو
کله چی سترگی می خلاصی کړی گورم هغسی ولاړه ده او ماته گوری! په کراره او
مشکوک لهجه می وویل: کوم شی غواړی؟
فرشته - نه..

او بیا په ډیر تلوار باندی د کوتی څخه ووتل! عجب لیونی خلک دی پخدای! په ځل
دعاگانو د هغه کوتی طرف ته چی دوی ناست وه ننوتم د سترخوان آوار و او ټول لکه
چی ماته منتظر وه؟ یو آرام غږ باندی می وویل "بڼنه غواړم" او د ذوالفقار اندی ته
کیناستم. د کاکا بڼخه د فرشتی سره د کوتی په کونج کی ناسته وه داسی چی بیخی نه
معلومیدل دومره هغه کونج کی ننوتلی وه، ذوالقرنین کاکا او بابا مخامخ څنگ په څنگ
ناست وه فرید هم د هغوی اندی کی وو، او بد بد یی ماته راکتل، د کوتی فضا زما د راتلو
سره په درنه سکوت کی تللی وه، بڼه و ذوالفقار هغه حال او احوال مات کی او ویی ویل:

ذوالفقار - ست غواړی؟ بسم الله کی خپل کور مو دی.

د نوالفقار په خبری ټولو ډوډی خوړل شروع کړل. نوالفقار زما د وریجو څخه یی اوڅکی (کشمش) لری کړل. زه یو داسی بیځایه خاصیتونه لرم چی کله کله خپله می ور نه کرکه کیږی. یو یی هم دا چی په وریجو کی که اوڅکی واوسیزی وریجی نخورم!؟ خو زما برعکس نوالفقار په وریجو کی د اوڅکو شوقی و. نوالفقار زما د کاسی د وریجو څخه ټول اوڅکی ځانته واخیستل او ډوډی خوړل یی دواړو ته آسانه کړل. ډوډی لکه چی د کاکابنځی تیاره کړی وه؟ ځکه ډیره خونده وره وه. منم چی د نوالفقار آسپزی بڼه ده خو بیا هم تر دی حده نه.

فرید- بعضی خلک دومره تکبر او غرور لری چی په ډوډی کی هم کبر کوی. پیامبر(ص) وایی هر شی چی مخی ته درته کیخودل شو ویخوره او کبر مه کوه.

فرید پدی خبری په اصل کی زه پر غور و هلم، ځکه سترگی زموږ په کاسه کی وه او ویلیدل چی نوالفقار زما د مخ څخه اوڅکی لری کړل. ور ومی کتل خو هیس جواب می ورنکوو، هیس می زړه نغواری د داسی جاهل انسان سره خوله پر خوله شم او خپل شخصیت د ده تر اندازه بنکته کړم. خو نوالفقار یی جواب ورکوه.

نوالفقار- زما په نظر یو حدیث کی ویلی وه د ډوډی خوړلو په وخت بسم الله ووايست او بیځایه اپلاتی هم مه وایست، او د بل چا کاسی ته هم مه گوری؟

د نوالفقار په خبری ما وخنډل چی ټولو داسی راته په بد نظر راوکتل چی ژر می خپل خندا سره ټوله کړه. د نوالفقار په خبری د فرید څهره د قهر څخه تکه سره شوه. او د ډوډی تر اخره یی نور یوه خبره هم ونکړل. داسی ځان یی مولا مولا کوی. خپله په یو حدیث باندی عمل نکوی اوس راغلی ما ته نصیحت کوی بیعقل.

د ډوډی خوړلو وروسته کومک شوم ترڅو لوښی آسپزځانی ته ویسم، زه د کار کولو سره عادت وم مسافری او مجردی خبره وه، نو ځکه د کور کارونو کی تکره وم او ځانته می نوم درلود په پاک کاری او صفا کاری کی، تر دی حده چی زیږ به په خندا کله نالکه ویل خدای ته جنی پیدا کولی خو ستا د قواری په لیدو منصرف شو ویل هسی میره به درته پیدا نشی گناه لری.

دوه دری لوبښې مې د دسترخوان له سره پورته کړې وه که نه؟ چې فرید په یو طعنه لرونکې لهجه چې زه یې مخاطب وم ویې ویل: د بنځو او د نرانو کارونه خدای معلومداره پیدا کړی بیا زه نه پوهیږم ولې دا ځینی کسان د ځانو څخه نرېښځیان (ایجرا) جوړه ویی؟

پخدای قسم هر څونه چې زه صبر کوم دی زما په سر پورته کیږی. غوښتل می یو غاښ ماتونکی جواب ورکړم چې خوله یې بنده شی چې ذوالفقار زما نه مخکې جواب ورکړو او ویې ویل: تر همدا اوسه دی حدیثونه ویل اوس څه وشو؟ مګه ندی دی اوریدلی چې پیامبر (ص) خپل په کور کی همیشه خپل د بیبیانو سره کومک او کار کوی؟ حتا خپل کالی یې لا خپله ګڼل! اوس تاته د کور کار د نرېښځیانو معلومیږی؟

د ذوالفقار په خبری فرید خوله بنده شوه. زړه می په ده باندی نن ماښام یخ شو، ای قربان د ذوالفقار د خبرو څخه. فرید یواځی د اسلام هغه خبری زده کول چې دده په ګټه ویی نور ورته بیځایه خبری معلومیدل. ما یوڅه لوبښی تر آشپزخانې ویورل خو نور لوبښی د بابا د مخ خوا کی وه او ما هیس زړه نغوښتی د هغه مخ ته ښکته پورته شم. ښه و د کاکا ښځی فرشتی ته په تلوار وویل: ولاړشه لوری شیان سره ټول که.

د کاکا د ښځی په خبره فرشته هم ژر پاسیده. او یو دقیقه کی هم د سترخوان ټول کړو او هم په کوټه یی یو جارو را کش کوو او د لوبښو مینځلو لپاره آشپزخانې ته لاړه! فرشته میلمنه وه بده خبره وه چې هغې کار کړی وایی؟ خو ذوالفقار ماته ونه ویل چې لاړشم کومک ته؟ ځان سره مې وویل زه دومره لوبښی ندی چې کومک و غواړی! هسی اوس هلته په تلو او د هغې سره په کمک کولو د فرید یا هم د کاکا زړه کی یوشی راخرخي او دا خیرن فرید بیا زما د کارونو او خبرو غچ زما د خور څخه اخلی...! هسی بی عقل دی او دا کار یې څو ځله کړی، چې زموږ د کورنی بی احترامی او خبری یې زما په خور خالی کړی.

ذوالفقار - دا ځمکه اوس چیرته ده؟ شهر کی دننه ده که د باندی؟

د ذوالفقار په خبره د ذوالقرنین کاکا د خولی کشک خلاص شو، اوس نو خدای دی خپل پر خدای دی چوب کی. نیم ساعت کی چې ذوالقرنین کاکا خبری کولی ما د کړکی څخه

نيولی فرش، غالی، نالی، بالبنټونه، ټول می د نظر څخه تیر کړل. نور می د صبر کاسه ډکه شوه، ذوالفقار ماته یواځی یو ساعت یاد کړی و! او زه تقریباً دوه ساعت کیدل چی هلته ناست وم. ذوالفقار په مجلس کی گرم راغلی و بغیر لدی چی څه ووایم خپل د ځایه پاسیدم، ذوالفقار را وکتل خو څه یی ونه ویل. خپل کوتی ته لاړم.

هوا یخه وه خو زما گرمی کیدل داسی احساس می کوی لکه چی تبه می ویی. خپل د کوتی کړکی می خلاصه کړه ترڅو یخه هوا راشی کومه خاصه منظره د کړکی د خلاصیدو سره نه معلومیدل، چی وغواړم تماشا ته یی ودریرم نه کوم باغ و نه دریا او نه هم کوم کور، یواځی یو پوخ دیوال و په شین رنگ. چی د هغه رنگ هم د پیر باران د لاسه تللی و. موبایل می چارج کی کیخودو او خپل په ځای پریوتم تراوسه د ماښام نهه بجی لا نه و شوی خو زما بیحده خوب راټلی. یو ساعت همداسی په ځای کی پروت وم او بیځایه فکرونه می کول چی دروازه خلاصه شوه، ذوالفقار د چایو ترموز په لاس را ننوتی.

ذوالفقار - چای می درته راوړل.

- مننه په زحمت شوی خو ما چای نه ځکل.

ذوالفقار - دا کړکی تا خلاصه کړی؟

- هو.

ذوالفقار - ولی؟

- گرمی می کیدل.

ذوالفقار په حیرانتیا وویل - پدی یخ کی ستا گرمی کیدل؟

- اهوم.

(ذوالفقار نور څه ونه ویل او د ماښام پشان ماته مخامخ دیوال ته یی تکیه ورکړل او کیناستی. د چای پیالو د ډک کولو په حال یی ناساپه وویل)

ذوالفقار - یو پوښتنه درنه کوم رښتیا جواب راکه؟ ته په فرشتی مئین یی؟

یو څو دقو لپاره چوپ شوم بیا می کرار وویل: نه ولی؟

ذوالفقار - رښتیا وایی؟ ستا بیخی هغه نده خوښه؟

- بده جني نده خو زه ورباندی مئین نه یم.

ذوالفقار - بیا په څه خاطر خپل پلار ته دی ویلی وه چی هغه تاته وغواړی؟ که مئین نه

وی؟

د نوالفقار پدی خبره هغه وختونو را یاد شول او سخت زور یې را کړو زه خو کاله مخکې بیحده خر وم، یعنی زما کارونه د خرو څخه لا بتره وه، په یو کرار او شرمندۀ لهجه مې نوالفقار ته چې دوه سترګې ماته نیولې وه ومې ویل: کله چې نوالقرنین کاکا د فرید لپاره طیبۀ و غوښتل زه و ویریدم، ما فرید پیژندی پوهیدم سومره ظالم او په زړه تور انسان دی. هر سونه چې بابا ته مې وویل چې طیبۀ فرید ته مه ورکوه. هغه زما خبره و نه منل، ویل یې وراړه مې دی ورور مې زما کور ته راغلی زه ورته نه نشم ویلی. کله چې پوی شوم د بابا خبره نه بدلیر. .

نوالفقار د دی خبرو څخه ډیر تیز وو چې زما د خبرې مطلب وانخلي په کلکه لهجه یې زما خبره پری کړل او ویې ویل: تا هم ځان سره وویل راځه د هغه خور سره واده وکه، که ستا په خور یې ظلم زیاتی وکی ته د هغې د خور په عذاب ورکولو ورته غچ واخلي؟

د نوالفقار په خبره مې سر ښکته واچوی چې هغه بد بد راوکتل او په افسوس باندی خپل سر راته وخوځه ویې، خو کاله مخکې ما په همدی فکر بابا ته وویل چې غواړم د فرشتی سره واده وکم نه کوم مینه وه نه کوم بله خبره. خو اوس پښیمانه یم او شکر باسم چې هغوی ماته "نه" وویل او فرشته یې رانکړل، کنه ما خپل په بیعقلی دوه کورنه خراب کول.

نوالفقار - په هر حال ښه دی چې عاشق ماشق نه یې، ځکه زه اصلا ددی خبرو عصاب مصاب نلرم.

- مثلاً که اوس ما تاته ویلی وایی چې هو زه ورباندی مئین یم! او د هغی څخه بغیر ژوند نشم کولی، تا څه کول؟

نوالفقار خپل د چای پیالي څخه د غرپ کولو په حال وویل: یو سم صحیح کتک مې درکوی چې عشق او عاشقی دی د سره پریدلی وایی.

- هی قسمت! د خلکو کاکا ګان خپل د وراړه ګانو لپاره څه کارونه چې نکوی، او ته ددی لځایه چې ما خپل مینی ته ورسوی وایی ډېوم دی؟! هی هی بخت!؟

نوالفقار په خندا وویل: خلک خلک دی؟ زه زه یم.

- د رښتیا کومک دی نکوی چې زه خپل مینی ته ورسیرم؟.

ذوالفقار - بنده که خوله دی دومره مینه مینه مه وایه، لکه چی د رښتیا مینن شوی یی...؟

- ته فکر وکه د رښتیا مینن شوی یم او راشم تاته ووايم څه کوی؟
ددی څخه مخکې چی ذوالفقار جواب راکړی د کوتی دروازه په آرامه خلاصه شوه او
فرشتی په ریریدلی غږ وویل: کاکا ادی وایي نور کمپلونه لری؟ هوا یخه ده یو کمپل کی
گزاره نکیری.

ذوالفقار - ته څه زه اوس خپله راحم او کمپلونه هم راوړم.

فرشته - سمد

د فرشتی د تلو وروسته په مشکوکه نظر می ذوالفقار ته وکتل او ومی ویل: ستا په نظر
زموږ خبری یی اوریدلی دی؟
ذوالفقار - نه پوهیږم؟ یو خو ته داسی چغی وهی مینن یم، مینن یم! چی ټول کلی دی خبر
کی!

ذوالفقار یو څه ماته بد را وکتل او بیا د کوتی څخه ووتی ترڅو هغوی ته کمپلونه
ورکړی، زما پیاله چای یخ شوی وه خو حوصله می نه درلود چی بدل یی کم، هغسی می
په سر پورته کړل او بیرته خپل پر ځای پریوتم. راته مهم نه و چی فرشتی زما خبری
اوریدلی کنه؟ دا ټول خبری څلور کاله مخکې زما لپاره خلاصی شوی، او زه اوس شکر
باسم چی کوم خر توبی می نده کړی. فکر می بابا ته شو نن ماښام یوه خبره خو لری حتا
یو نظری لا زما طرف ته ونکوو. تقریبا دری نیم کاله مخکې د کلی څخه راغلم شهر ته
پوهنتون ویلو په بهانه خو اصل کی د بابا د نظر څخه می ځان بچ کوی. نه می غوښتل
هی سپکی سپوری واورم، داسی سختیگری پرما کول چی کله ناکله احساس می کوی چی
شاید زه جنی یم!؟

یو ملگری می په درست کلی کی نه درلود! یعنی نه یی راته پریخودو ماښام اذان څخه بعد
که کورته نه وایی راغلی قیامت یی راباندی جوړه ویی، د شپې د لس بجو څخه وروسته
زما کوتی ته راتلی که ویخ یی لیدلی وایی قیامت کبرا یی جوړه وی، یعنی ژوند نه وو
راته زندان یی جوړ کړی وو. دا ټول شیان بیا هم یو رقم د زغمولو وه خو یو خاصیت یی
زه مجبور کړم چی ځان د هغه کور څخه لری کړم، اول کال چی شهر ته راغلی وم هر
هفته یو وار په یو بهانه یی کورته غوښتم خو وروسته وروسته یو مثل دی وایی د سترگو
پناه د زړه هم پناه کیری. خلاصه چی غوښتل یی شول هفته کی یو زنگ، بیا یو میاشت،

دری میاشت، تر دی چی دا څو میاشت می بیخی نه خبری کړی وه، او نه می لیدلی وو. د بابا په اړه می فکر کول پریخودل.

سترگی می د خوب څخه درنی شوی وه چی د دروازی د خلاصیدو آواز راغی څو ثاني لا نه وه تیر شوی چی کړکی بنده شوه. فکر می وکو چی نوالفقار راغلی! خو ناساپه د پای زیب د شرنګها آواز می تر غور شو، همغه د غرمی شرنګها وه؟ غوښتل می سترگی خلاصی کړم خو سترگی می لکه چی موبنتی وه نه خلاصیدی، د پای زیب د شرنګ آواز بیحده عجیبه غوندی و! ما خپل په عمر کی داسی آواز تر غور شوی نه وو. د پای زیب د شرنګها آواز وار په وار رانږدی کیدی یو دم هغه آواز قطع شو، د څو ثانيو خاموشی وروسته یو نرم او بیحده لطیف او ملایم لاس می خپل پر مخ احساس کی چی زما د تندی څخه یی زما وینتیا لری کړل، او زه نور په ځان پوی نشوم....

د څو کسانو په آرامه خبرو چی بیحده د مچی د بنگ بنگ پشان و یوڅه هوښیار غوندی شوم.

- دا هلک مور ته خطر جوړیږی.
- رښتیا وایی دا دنورو هلکانو پشان ندی.
- مور څه کولی شو دا اوس انتخاب شوی چاره نشته.

دا خبری می یواځی یو څو دقو لپاره واوریدل او بیا خوب راباندی زوره ور شو او ویده شوی وم. کله چی راویخ شوم گورم دوه کمپله پر ما باندی دی! تر کومه ځایه چی یاد ته می راځی ما هیس شی پر ځان نه و اچولی! هوا تیاره وه او داسی معلومیده لکه چی سهار د آذانو وخت دی، زما اندی ته نوالفقار ویده وو " دی ولی دلته ویده شوی؟ ولی خپل کوتی ته ندی تللی؟" په خوب کی هم څهره یی عصبی غوندی وه.

بدن می داسی درد کوی لکه چی څو نفرو ښه سم ډبولی یم! کمپلونه می د ځان څخه لری کړل، بیحده تری وم زما عادت و همیشه د مابنام لخوا دری څلور پیالی چای وڅکم. خو مابنام یواځی یو یخه پیاله چای می څکلی و، سر درد می شاید د چای نڅکلو د لاسه ویی؟

خو بدن درد می مطمئن وم چی اول خو د هغه ډب، دویم په یخ کی د ویده کیدلو د لاسه

وو؟ په هر حال وایی په گرمه وینو کی سړی په درد نه پوهیږی؟! د ذوالفقار عادت و دواګانی، پاسبانونه یې د آشپزخانې په الماری کی کیخودل، زه هم آشپزخانې ته ولاړم ترڅو د زیږ په خبره یو پیناډولک وخورم چی درد می کم شی. کله چی د دواګانو قوطی می پیدا کو سر درد می هم زیات شو او مجبوره یو دانه ډسپیرین ګولی می هم خولی ته واچول. چای می په ګاز کیخودو او هملته په آشپزخانه کی کیناستم. زما د کیناستلو سره سم یو توره پېشو آشپزخانې ته رادننه شوه.

چی تراوسه می دا پېشو نه و لیدلی؟ شاید تازه د کوم ځای څخه راغلی ویی، زه عادت لرم پېشوګانو ته ډوډی ورکوم خو تراوسه هیس کله یو پېشو دا اجازه نه و راکړی چی پر هغې لاس تیر کړم! او زما په نظر په ټولو پېشوګانو کی مغروه پېشو توری پېشو دی؟! خو دا توری پېشو زما د پښو سره یی میاو میاو کوی لکه چی غوښتل یی زه ورباندی لاس تیر کړم او مینه ورکړم؟ دومره نازولی پېشو وه چی په دوه دقو کی زما سره عادت شوه، او زما اندی ته ګرځیده راګرځیده.

آشپزخانې دیوال ډیر ښکته و د خارجیانو په خبره اوپن آشپزخانه وه. ټول د هلیز او کوتی د آشپزخانې څخه په راحت ښکاره کیدل. د چای څکلو په حالت کی ناساپه په دهلیز کی دننه تشناب ته چی یواځی د حمام کولو او مخ مینځلو لپاره وو فکر شو، دروازه یی په آرامه باندی خلاصه شوه ما فکر وکو چی شاید بابا یا ذوالقرنین کاکا وی! او د اوداسه لپاره تشناب ته تللی؟ منتظر وم چی ووینم څوک دی چی دومره وخته پاسیدلی؟ خو دروازه بیرته آرامه آرامه بنده شوه، بغیر لدی چی څوک راته ښکاره شی؟

زه لا همغسی ولاړ وم او منتظر چی دروازه یو وار بیا په غږ، غږ خلاصه شوه او بیا بیرته بنده؟ دا وار می زړه ته ویره وولیدل، ځکه که ذوالقرنین کاکا یا بابا وایی په اول وار راوتل. که څوک په تشناب کی نشته نو دروازه چا خلاصه کړه؟ که ووايم شمال و او باد دروازه خلاصه کړه! نو بیرته بنده چا کړل؟ په همدی فکر وکی وم چی د تشناب دروازی لاستی پورته ښکته شو! داسی لکه چی یو نفر کوشش کوی دروازه خلاصه کړی خو نشی کولی، د ډیر ویری څخه هک حیران ځای کی ولاړ وم، چی د میلمه خانې دروازه خلاصه شوه او بابا راووتی د بابا د راتلو سره د تشناب دروازی د لاستی پورته ښکته کیدل بند شول. او د پېشو میاو میاو کول هم بندل شول،

خپل د پښو سره کوم خای کی چی پیشو خان راباندی تاو را تاو کوی وکتل خو هیس شی نه وو؟ د ویری څخه می رنگ تک ژیر اوختی و، بابا لکه چی ماته فکر نه وو ځکه آشپزخانی گروپ خاموشه و او یواځی د دهلیز پرنا دیخوا راتله، که چا سم پام کړی نه وایی زه ورته نه معلومیدم. خو ماته ټول سم صحیح معلومیده بابا خپل پتو په ځان وپیچی او دهلیز څخه ووتی، لکه چی تلی جومات ته د لمانځه لپاره؟! د بابا د تلو سره بغیر لدی چی د تشناب دروازی ته وگورم کوتی ته ننوتم. " ضرور می خیال او وهم کړی؟ اصلا د تشناب دروازه خلاصه نشول ټول زما خیال او وهم وو" په همدی خبرو می ځانته دلداری ورکړل او خپل پر خای پریوتم.

د کوچنی والو غوندی کله چی ویریدم نو خپل سر می د کمپل لاندی کوی، او فکر می کوی پدی کار نور هیس شی ماته نقصان نشی را رسولی. همغسی ځان می پیچلی و چی ویده شوی وم. ذوالفقار سهار په اوه بجو په آرامه راوینس کړم او راته یی وویل؟ ولاړشه سهار ناری وکه بیا لاړشه پوهنتون ته. او ما د ږوږی نخورم او پوهنتون حوصله نلرم په ویلو هغه رخصت کی او بیرته ویده شوم.

داخل چی راویخ شوم ساعت د غرمی یولس بجی وه د نورو ورځو په پرتله نن بیحده ږیر ویده شوی وم. خو تر اوسه می د ستړیا احساس کوی زړه می غوښت تر مابنما په همدی خای کی پریوځم خو د معدی په غرونو مجبور په ځل زحمته دځایه پاسیدم، د باندی د هلیز څخه د تلویزیون آواز راتلی چی د جاوید عامرخیل سندر په کی لگیدلی وه، په کرار د کوتی څخه. ووتم چی د کاکا ښځه می ولیدل په آرامه می سلام ور واچوی د کاکا ښځی زما د لیدو سره ژر خپل ټیکری پر سر سم کی او ماته یی په ځیر ځیر راوکتل.

کاکا ښځه- ته کار نلری چی تر غرمی ویدیری؟

اوه خدایه یو همدا پاتی چی ماته نصیحت وکړی، نور خو ټول کلی او ولس پر ما باندی خپل غاړه خلاصه کړی. نه می غوښتل تنده لهجه ورسره وکړم یا کومه بی ادبی په همدی خاطر په ږیر آرامش می ورته وویل: نن می کار نه درلود او یوڅه ستړی هم وم، په همدی خاطر نن د نور ورځو په پرتله ږیر ویده شوی وم.

د کاکا ښځی نور څه ونه ویل یواځی تندی تروش شو. فرشته په آشپزخانه کی لگیا وه لکه

چی د غرمی لپاره یې پوډی تیاره ول.

کاکا بنځه- د سهار پوډی خو تیره شوه. د غرمی پوډی ته صبر وکړه.

د سر په بنوره ولو می د کاکا بنځی خبره تایید کړل. تشناب طرف ته می مخ کی چی د سهار کار په را یادیدو یوڅه دوه زړه شوم، خو چاره نه وه مجبور په بسم الله ویلو تشناب ته داخل شوم. د لاس او مخ مینځلو وروسته می په هینداره کی ځانته وکتل د تندی زخم می بنه شوی و؟ یعنی پوره بنه شوی وو؟ نه ټپ یی معلومیدی او نه درد یی کوی؟ یوڅه حیران شوم ځکه د سپین سرو په خبره زما غوښه ترخه وه! او هیڅکله دومره ژر زخم می نه جوړیدی؟ ډیر فکر می ونکړو او د تشناب څخه را ووتم. پروڼ چی غورځیدلی وم د زنگون برخه پرتوگ می خیرن شوی، او ما دپته درسته شپه فکر نه وو شوی.

خو اوس د کاکا بنځی ورته په زیر زیر کتل په همدی خاطر لارم کوتی ته ترڅو خپل کالی بدل کړم. د کالی باسلو او اغستلو په موده کی می داسی احساس کوی لکه چی یو سوک راگوری؟ فکر می وکی شاید فرشته ویی چی راگوری؟ خو نه دومره بیحیا هم نده چی وغواری دا کار وکړی. تر غرمی ډیر وخت پاتی و بیرته خپل پرځای پریوتم زیږ راته دوه زنگه او څو مسجی کړی وه، خو زما موبایل خاموش وو او لیدلی می نه وه، دوه مسجی یی د ما بنام وه لیکلی وه "چی کورته ورسیدی مسج وکه "دویم مسج یی هم د شپې لس بجو ته کړی و. "پوهنتون ته راځی؟" او یو زنگ یی هم سهار اوه بجو ته وهلی و. او اخری مسج یی دری ساعته مخکی کړی و چی "مر شوی لڅیره جنازه ته دی درشم؟" مسج می ورپسی وکوو ترڅو مطمئن شی زما د جنازی خیرات ندی.

- مننه د دومره احساساتو څخه دی، چی زما لپاره دی استفاده کړل ژوندی یم.
(یعنی د زیږ نوم باید د گینس په کتاب کی د بیکاره ترینه انسانو په ډله کی ولیکل شی. قسم په خدای چی مسج لا تللی نه و چی جواب یی راغی؟!)

زیږ- ما ویل زه دومره بخت کله لرم چی ستا د جنازی پلو وخورم. ولی پوهنتون ته رانغلی؟

- حوصله می نه درلود یوڅه بنه هم نه وم.
زیږ- کور کی یی؟

- اهوم

زبیر- بیکاره یی؟

- هو.

زبیر - نو راشه د غفور دوکان خواته زه هلته یم، و دی گورم څه مرگ درباندي شوی.

- ته مگر پوهنتون کی نه یی؟

زبیر- نه. ته راغلی زه هم ولا نړم حوصله می نه درلود. دیخوا راحی؟

- هو درځم.

د کاکا د بنځی او فرشتی د دروند نظر لاندی اوسیدو څخه بڼه راته معلومه شوه چی لارشم که د کاکا بنځه او فرشته نه وایی، اوس می ځانته یو دوه هگی پخه ول او په لور غږ د سندرې په اوریډو می په آرامش باندی ږوی خورل. خو ددوی په اوسیدو دا کار ناممکن وو. همدا چی د کوتی څخه د وتلو اراده می وکړل فرشته پتنوس په لاس کوتی ته راننوتل، پتنوس کی یوپیاله چای، وچه ږوی، او په یو کوچنی قاپ کی یوڅه پنیر او مر به وه. چی ذوالفقار ځانته اخیستی وه او ما پدی څو میاشتو کی ورته کتلی لا نه وه خورل خو لری.

فرشته - ادی ویل تاسو ږوی و خوری ځکه موږ د غرمی ږوی لپاره بابا او ذوالفقار کاکا دوی ته انتظار کوو.

(پنیر او مر با ته می وکتل او دی خبری ته می فکر وکو چی دا اوس ددوی په نظر ږوی ده؟)

زه یی نخورم.

فرشته- ذوالفقار اکا پیر تاکید وکو چی ضرور تاته ږوی درکو.

داسی ویل تاکید وکړو تاته ږوی ررکو لکه چی زه کوم حیوان وم؟! په غوسه می

ووویل: ومی ویل نه یی خورم.

زما په تنده لهجې فرشتې یو نظر راوکتل بیا یی کرار وویل: که دا شیان نخوری یوڅه په

تمه شه، اوس د غرمی ږوی تیار کیږی.

- مننه خو زه اشتها نلرم اوس، کله چی د بیرون څخه راغلم خورم یی.

او بغیر لدی چی د هغی خبرو ته توجه وکړم له کوره ووتم. وری وم خو مریا او پنیږ؟ هغه هم د غرمی په 12 بجو!؟ "خدایه نور خلک کم وه چی د کاکا بنځه دی هم راته دښمنه کړه؟" او یو خو دا ذوالفقار هر چاته زما سپارښتنه کوی. په 15 دقو کی د غفور دوکان ته ورسیدم. غفور د زیبر ملگری و البته د هغه ملگرو د پلی څخه چی زیبر د بدی ورځو لپاره ساتل. د موبایلو نو دوکان یی درلود په عمر د 26'27 کالو و چندان ځوانی نه درلود..

خو بیا هم ما څو ځله لیدلی و چی د جنکیانو سره یی خبری او شماری رد او بدل کول. پداسی حال کی چی خپله یی بنځه حتا بچیان درلود. ددی ټولو خبرو سره چرس یی هم کله ناکله وهل. ما چندان ملگرتیا ورسره نه درلود په همدی خاطر دوکان ته یی نه تلم، زیبر ته می مسج وکو چی زه د دوکان مخکی درته منتظر یم. او یو دقه لا نه وه تیره شوی چی زیبر د دوکان څخه را ووتی، په تیزو قدمو ځان یی تر ما راوړسه ویی په لاس کی څو دانی فلشونه و او خوشحال معلومیدی.

زیبر - سلامونه مریض صیب اوس ښه یی؟

- شکر ښه یم.

د تلو په حال کی می د هغه د لاس فلشو ته اشاره وکړل او ومی ویل: دا څه کوی؟

زیبر په خوشحالی وویل: پوهیری پدی فلشو کی څه دی؟

- نه څه دی؟

زیبر - دا یو دانه یی چی سور رنگ لری دا چی هر کمپیوټر سره وصل شی د هغه

کمپیوټر ټوله ډیټا خرابه ویی.

- ته یی څه کوی؟

زیبر بغیر لدی چی زما جواب راکړی په خوشحالی ویی ویل: دا چی شین رنگ لری

پوهیری دا څه کوی؟ دا چی د کمپیوټر سره وصل شی کمپیوټر کی خراب ویروس خپره

وی. او دا دریمی..

خبره می ور پری کړل او ومی ویل: زه وایم ته دا شیان څه کوی؟

زیبر - دا شیان ډیر کم په لاس راځی یوه ورځ شاید په کار می راشی.

- ته لیونی یی پخدای. د همدی لپاره د غفور دوکان ته راغلی ویی؟

زیبر - نه اصل کی د موبایل بتری می خراب شوی وه، هغه می ورباندی جوړ کړه او بیا

په خبرو خبرو کی دا فلشونه می هم ورته واخیستل. تا ولی پرون ماښام زما د مسجو جواب رانکو؟

د یو لوی دوکان په زینو کینستلو، او ما زبیر ته د پرون ماښام د هغه د خدای پامانی څخه نیولی، د فرشتی د پښیر او مربا راوړلو پوری ټولی خبری وکړل.

زبیر - ته مطمئن یی چی د پای زیب آواز و؟
- هو

(زبیر زما د تندی زخم ته به زیر زیر وکتل او بیایی په خټ یو سپیره راکړل او په قهر یی وویل: مرگ او درد او هو.

- څه مرگ دی وحشی خوړ دی کړم؟

زبیر - ما تاته پرون وویل راځه ډاکټر ته لار شو خو تا وویل نه.

- د پای زیب شرنګها د ډاکټر سره څه ربط لری؟

زبیر - پرون په سر باندی پر دیوال ولګیدی حتما عصابتو ته دی زیان رسیدلی؟ چی داسی آوازونه أوری؟

- بیا زما د زخم دومره ژر ښه کیږل په څه خاطر دی؟

زبیر یوڅه فکر وکو بیایی وویل: ما څو وخته مخکی یو مقاله ویلی وه. هغه کی لیکل شوی وه چی په مغز کی یو حصه یا بخش موجود دی چی د زخمونو او دردونو امر کوی، که هغه ته زیان ورسیری درد نه احساس کولی شی؟ او شاید خپل زخمونه هم جوړ کړی؟ تا هم پرون په سر ډب و خوړی شاید د مغز هغه حصه دی ضربه لیدلی ویی؟
- اپلاتی مه وایه داسی وایی ډب دی و خوړی، سری فکر کوی د کوم بام مام څخه خوړئیدلی یم؟ دومره کلک ونه لګیدم. او هو ما د پای زیب شرنګ د غورځیدو څخه مخکی واوریدی!

زبیر - کله ناکله چی د سری فشار هم ښکته شی داسی آوازونه یی تر غوړ کیری!
- د هغه څخه مخکی که یاد دی ویی موږ بولانی و خوړل؟ یعنی وری نه وم چی فشار می ښکته شی.

زبیر - افرین ښه خبره دی وکړل بولانی؟ شاید هغه کی کوم شی وه؟

- ای بلا بلا اصلا پر ما هیس ندی شوی جوړ تیار یم.

زبیر - بیا چینجی لری هسی خبری کوی زما مغزه خراب کوی؟ زه دا خبری پریرده رآه غرمه دی په یو برگر میلمه کړم، چی د کاکابنځی ظلم دی لیاډه ووځی.

د زبیر په توکو او مسخرو باندی یو برگر خانی ته ننوتو، او زبیر دوه برگر او یو غټه پیپسی را وغوښتل. د ږوږی خوړلو په حال زبیر هی ویل: گوره نن دی برگر وخورى هسی نه د پای زیب د شرنگ سره د ډول ډنگ هم یوځای شی؟ بیا خپل په خبرو یی خنډ لیونی. زبیر خپله حساب وکو او ماته یی اجازه رانکړل پیپسی ورکړم، د برگر خانی څخه ووتلو او بی هدفه مو سرکونه متر کول او خبری مو کول. چی همغه د پرون سهار پیشو می په سړک ولیده! دوه سترکی یی ماته نیولی وه، او راکتل یی نه پوهیږم ولی ددی پیشو پر لیدو می نور د پیشوگانو د نوم څخه لا کرکه کیدل! ما هغسی بد بد پیشکی ته کتل چی زبیر وویل:

زبیر - تا ویل پلار او کاکا دوی دی راغلی د نوالفقار کورته؟
- هو

زبیر - که غواړی نن ماښام راشه زما کورته، هم خپل د پلار د سترگو او هم خپل د اوبښی د بیځایه خبرو څخه بچ کیږی، او هم د افغانستان کرکت دی دواړه یی په ګډه گورو خوند کوی. څنگه؟

د زبیر په خبری می د پیشو څخه نظر واخیستی، شاید اشتباه می فکر کړی ویی او دا هغه پیشو نه ویی؟ د زبیر خبره می خوبه شوه او زړه می غوښتل چی ورسره لاړشم نن شپه، خو نوالفقار خدای خبر چی ویی منی؟ نه پوهیږم ولی غواړی ما خپل د کورنی مخ ته پورته ښکته کړی؟ پداسی حال کی چی هغوی زما د نوم څخه لا کرکه لری؟

زبیر - جواب دی رانکړو؟

- نوالفقار ته ووايم که ویی منل درځم.

زبیر - یو خو دا نوالفقار غذب گرځیدلی، درسته ورځ طاها دلته ورشه، طاها دلته مه ځه، طاها دا وکه، طاها هغه مه کوه، ستا حوصله د هغه د امرونو څخه نه تنگیږی؟

- څه وکم مجبور یم د هغه په کور کی اوسیرم.

زبیر - که خبره د کور ده ځانته یواځی کور ونیسه؟

- زما کفن چیرته و چی قبر می ویی؟ زه د یو بوتل اوبو پیپسی جیب کی نلرم ته وایی کور

واخله؟

زبیر په خدا وویل: اوخی بیچاره گی.. زړه می سوری سوری شو ستا په مظلومیت....
- بلا بلا

(زبیر هسی خان سره لکه لیونی خندل چی ما ذوالفقار ته زنگ ووهی)

- الو سلام علیکم ذوالفقار بنه یی؟

ذوالفقار - علیک سلام الحمدالله بنه یم. خپله بنه یی؟ کور کی یی؟

- شکر زه هم بنه یم. نه بیرون یم.

ذوالفقار - چا سره یی؟

- زبیر سره

ذوالفقار - اهوم. څه دی ویل؟

- هغه ما ویل زه نن مابنام نه راکم.

(ذوالفقار لکه چی په یو مجلس کی ناست و ځکه آواز یی راغی چی هغه کسانو ته یی

وویل "وبخښی زه دوه دقو کی راکم" د یو څو ثانیو وروسته یی غږ راغی)

ذوالفقار - ولی نه راکم؟

- غواړم د زبیر کور ته لاړشم نن مابنام د افغانستان کرکټ دی غواړم لوبه وگورم.

ذوالفقار - زموږ کور کی تلویزیون نشته؟ چی ته د زبیر کور ته د کرکټ کتو لپاره ځی؟

- ستا کور کی تلویزیون شته خو بابا دی! خو د زبیر کور کی تلویزیون شته او بابا نشته...!

#شهاب :

ذوالفقار - زما پر عصابو مه ځه طاها حوصله نلرم، یو نن مابنام هم راشه سبا دوی ځی

خپل کورنو ته، بیا که ته هر چیرته ځی ورځه آزاد یی.

- نن مابنام څه کیږی که درنشم کور ته؟

ذوالفقار - ته پدی خبرو نه پوهیږی، حتما راشی زه ځم یوڅه کار لرم مابنام خبری کوو

خدای پامان.

- خدای پامان

(زبیر راته په زیر زیر کتل)

- څه گوری زړه خو دی نغواړی ټول مکالمه درته ووايم.

زبیر - ورک شه خیرنه موبایل دی په لوډ سپیکر وهلی و ما څه کوی چی ټول بازار ستا

څو دواړو خبری واوریدل. زه هم وایم ورځه یو نن مابنام هم فرصت دی خدای دی څه

لیدلی؟ شاید درباندی ورحمیزی او د کاکا زړه دی درباندی وسوزی او خپل لور درکړی.

خپل د خبری سره په خندا شو ما هم یو ټک په اوږه ورکي او په قهر می وویل: مرگ، مرگ زه خوشحال یم چی بچ شوم د هغه د کورنی د زوم توبی څخه، او ته دعا کوی چی هغه ما ته خپل لور راکړی؟

زبیر- یعنی ته غواړی ووايي چی تا د هغه لور نده خوښه؟
- استغفرالله د سړی د خولی بیخایه خبری باسی، ما د هغه د ټول کورنی څخه کرکه کړی. او ته وایی ورشه زوم یی شه؟
زبیر- یو مثل دی وایی: میکه دستش به آلو نمیرسه، میکه الو ترش است.

دا خبره یی وکړل او ددی څخه مخکی چی زه ورباندی وار وکړم، په تیز قدمو زما څخه لری شو، د سړک د هغه بل خوا څخه یی لاس وبنوره ویی او خدای پامانی وکړل. ناوخته و دم په دمه یی د مازدیگر آذانونه کول، هوا تیاره شوی وه چی د کور طرف ته روان شوم پر ټوله لاره می بیا د پرون پشان احساس کوی چی یو سوک راپسی دی؟ یا د نظر لاندی یم؟ خو ددی احساسو څخه بد هغه توره پیشو وه چی ټوله لاره زما سره راروانه وه، هر څومره چی شپل می نه تله او په یو څه فاصله کی راسره وه. د 15 دقیقو وروسته د نوالفقار کورته ورسیدم د نوالفقار کور د کوڅی په سر کی اولی کور وو، کوچنی حویلی یی وه چی یواځی د دوه موټرونو د پارک ځای یی درلود یو جگه برنډه او یو اوږد دهلیز چی دری کوتی یو آشپزخانه او یو حمام یی درلود..

خو د ټولو څخه بد ځای یی تشناب "بیت الخلا" و چی د کوره دباندی د حویلی په کونج کی وو! او بیحده خراب ځای، یعنی دشیپی لخوا هرڅونه که په تکلیف وایی بیا هم هلته نه تلم. که دا تشناب یی په نظر کی ونه نیسو نور د کور موقعیت یی ډیر خایسته دی. د کور مخ ته رسیدلی وم چی د مخامخ همسایه دروازه خلاصه شوه او یو جنی ورڅخه سر رابنکاره کړو، د جنی په لیدو ژر کورته ننوتم او دروازه می بنده کړه. دهغی آواز می اوريدی چی د ځان سره لگیا وه "څومره ډارن هلک دی." زه ډارن نه یم خو د نوم بدی څخه ویریرم هغه هم بیحده.

څه کم و زیات دری میاشت کیری چی د نوالفقار کورته راغلی یم او دا دری میاشتو کی ما ددی جنی د لاسه یوه بڼه ورځ نده لیدلی! دا د یو غټ جنرال لور ده پلار یی ځانته کش

وېش لری په دولت کی! او لور یی د کوڅی یو هلک هم په روز نه پریردی. اوله ورځ ذوالفقار راته وویل طاها ددی جنی څخه لری گرځه پیر د کوڅی هلکان یی خپل په پلار دبولی. بوتونه می برندی کی اوباسل خو دهلیز ته تر ننوتلو مخکی یو دقه صبر شوم، د ذوالقرنین کاکا دوی د خبرو غبرونه راتلل او د فرید د خوشحاله غبر څخه معلومیده لکه چی ځمکه یی خوبنه شوی وه؟ "هی خدایه زه به کله په آرامش باندی یو ځای نفس واخلم؟"

داسی معلومیږی چی قرار، قرار، ددی ځای څخه هم کیده وکم، او یو بل ځای لارشم؟ دهلیز ته داخل شوم په لور غبر می سلام واچوی، زما د سلام جواب ټولو راکو. خو دراتلو سره می ټول چوپ شوی وه. یواځی د تلویزیون غبر راتلی چی یو مولوی پکی ناست و او د خلکو پوښتنو ته یی جواب ورکوو، بابا د دهلیز په سر کی د تلویزیون خوا کی ناست و، او د همیشه پشان خپل مخصوصه فیروزه یی تسبیح یی اړول را اړول د بابا ددی تسبیح عمر زما د عمر څخه پیر دی! هم یی عمر پیر دی هم یی عزت او قدر زما څخه پیر ده. د تسبیح څخه می نظر واخیستی چی گورم بابا په تروش تندی ماته کتل. زه نه پوهیږم زما لیدل او د بابا تندی تروش کیدل څه حکمت لری؟ چی زه ورته بیخبره یم" ذوالقرنین کاکا د بابا اندی ته ناست و، او د کاکا بڼه و فرشته په آښیزخانه کی لگیا وه خو د ټولو څخه حیرانونکی کار د فرید و چی د ذوالفقار اندی په اندی ناست و!

ذوالفقار - فرید ولاړشه هغه مخامخ نالی باندی کینه.

د ذوالفقار په خبره فرید اول پوی نشو خو کله چی پوی شو ولی دا خبره ورته ذوالفقار وکړه، د غوسی څخه تک سور شو خو هیس یی ونه ویل. ولاړشو او پر بله نالی کینستی. زه د ذوالفقار اندی ته کیناستم او په آرام غبر می ذوالفقار ته وویل:

- گناه لری داسی به دی نه وایی ولاړ کړی.
ذوالفقار هم زما په تقلید خپل آواز بنکته کی او ویی ویل: دا دری ساعته کیږی زما د غور اندی ته بنگ، بنگ لگیا دی عصاب یی راخراب کړل، یو دقه نور پاتی شوی وایی وهی می.

(د ذوالفقار په خبره خدا راغله خو ځان می کنترول کی.)

فرشته - پوډی راورم درته؟

د فرشتی په خبری چی زه یی مخاطب کړی وم ټولو راوکتل، فرید داسی ورته په قاتلانه نظر وکتل چی هغی په ریزیدلی غږ وویل: هغه طاها ویل چی د دباندی څخه راشی پوډی خوری؟

زما د نوم آوریدل هغه هم فرشتی له ژبی څخه د فرید تندی نور هم تروش کوو. ذوالفقارم یو نظر ما ته او بیا فرشته ته وکړو. ددی لپاره چی دا خبری دلته پای ته ورسوم زر می وویل: نه مننه ما دباندی پوډی وخوړل. ذوالقرنین کاکا- طاها جان که پوډی دی نده خوړلی ورځه ویخوره، تر ماښامه ډیر وخت پاتی.

- ما پوډی وخوړل ماښام ته په تمه کیږم.

ذوالفقار- طاها خپله د کور صاحب دی. څه ستونه ورباندی کوی؟
ذوالقرنین کاکا په خدا وویل: رښتیا وایی میلماڼه خو موږ یو نه طاها.
فرید- هم د کور مالک دی او هم کوچنی ندی چی په خوله ورته پوډی ورکړی؟ وری وو خپله یی خوری.

د فرید په خبری نور چا څه ونه ویل او فرشته په تلوار آشپزخانۍ ته ننوتل. کرکه لرم لدی چی د یو مجلس موضوع وگرځم. یو څو دقو بیځایه خبرو وروسته د ټولو فکر د تلویزیون برنامی طرف ته شو، او زما د پوډی خوړل او نخوړل یی لیاده ووتل. مولوی صیب داسی په جذبی کی راغلی و او داسی زدنی جوابونه یی ورکول خلکو ته. په یو ډیر جالب او حیرانه ونکی پوښتنی باندی چی د مولا صیب څخه وشول. زما ټول فکر تلویزیون طرف ته شو، لکه چی ټولو ته عجیبه وه چی ټول یو دم خاموش شول حتا د کاکا ښځی او فرشته هم یو څو دقو لپاره د آشپزخانۍ څخه دهلیز خواته راوکتل.

مولا صیب- یو ورور زنگ وهلی او وایی چی زما کاکا د ځمکی د لانجی په سر زما پلار مړ کو! خو ما می کاکا وبخښی، او معامله می خدای ته پریردل چی هغه دنیا کی ورنه بدله واخلي. اوس زه د هغه د لور سره غواړم نکاح وکړم! خو زما خپلوان ماته بیغیرته او دووس وایی، آیا زما کار چی خپل کاکا می وبخښی غلط وو که صحیح؟
ددی ورور د پوښتنی په جواب کی اول باید ووايم خدای دی هر هغه کسانو ته چی پدی

دعوا او جنگونو باندی خپل د ورونو، خویندو، او خپلوانو وینه توی کوی، او

قتل کوی، اول خو دعا کو چی خدای دی هدایت کړی، که نه هدایت کیری نو الله عزوجل دی خپل په غذب گرفتار کړی، او بل دا چی که ستا اراده د هغه د لور سره په نکاح تړلو کی بده نه ویی! یا د غچ اخیستلو نه ویی؟ نو بچیه تا د پیغمبرانو او صالحانو لاره او طریقه خپل کړی او نه بغیرتی دی کړی نه دووسی. الله تعالی دی داسی خوانان زموږ پر جامعه کی ډیر کړی او مفسد خلک دی خدای خپل پر خدای نیست او نابود کړی آمین ثم آمین.

فرید- دا نو سنگه بغیرتی ده؟ خپل د پلار قاتل پیژنی او نه یی مړ کوی؟ دا د پیغمبرانو نه بلکی د بیغیرتانو او نامردانو لار ده. دوه الف ووايي بس خائنه روشن پکره وایی او داسی شرمونکی کارونه کوی.

فرشته- دا نو څنگه چل شو؟ په پښتنو کی هم داسی خلک شته؟
ذوالقرنین کاکا- یو خبره زموږ مشرانو کول او الحق چی رښتیا به یی ویل، هغوی به ویل په هر قوم کی بغیرته او بی عزته خلک شته! خو خدای دی پښتون نه بغیرته کوی، که خدای نکرده یو وار بیغیرته شو نو د ټول قومو بغیرته او بی عزته خلک به درته شریفان معلوم شی.

ذوالفقار- زما په نظر خو ډیر با جرعه انسان وو! ځکه پداسی جنگونو کی 100 کی 99 فیصده خلک انتقام اخلی! او مقابل طرف مړ کوی؟ خو ډیر کم کسان پیدا کیری چی دومره با ایمانه ویی چی د داسی مردارو خلکو پر وینه خپل لاسونه نه رنگوی، او معامله خدای ته پریردی؟!

د ذوالفقار په خبری د ټولو تندی تروش شو خو ذوالفقار په بیغمه زړه خپل پیاله چای راوخیستل. زه هم د ذوالفقار د خبری سره موافق وم، ځکه بخښنه کول بیحده سخت وی، حتا پیغمبر(ص) چی په رحم دلی او شفقت کی جوړه نه درلود، کله چی خپل د کاکا حضرت حمزه(رض) قاتل یی وبخښی نو وحشی ته یی وفرمایل: ما وبخښلی خو زما مخته نور مه راکه! ځکه چی کله تا گورم خپل کاکا می یاد ته راکی. یعنی پیغمبر(ص) لا نشو کولی خپل د کاکا قاتل په دومر آسانی وبخښی. بیا نو موږ! هغه هم پښتون قوم؟ چی بدی تر اوه پوښته(نسل) پالی بیخی نو ناممکنه کار دی.

ذوالقرنین کاکا- طاها ستا په نظر کار یې ښه و که بد؟

د ذوالقرنین کاکا په خبرې د فکره راووتلم، ټولو ما ته راوکتل د ټولو دروند نظر یو خوا او د بابا هغه توری هیبت ناکې سترگی بل خوا، همیشه د کوچنۍ والو څخه د بابا د سترگو او د تندۍ د کرښو څخه چې زما په لیدو نور هم پیریدل ویریدم. د بابا څخه مې سترگی واپړول یو غټ نفس مې واخیستی او په آرامه لهجه مې وویل:

- زه د هغه سړی پر خای نه یم چې وغواړم د هغه کار صحیح یا غلط ثابت کړم. فرید- بیا هم فکر وکړه خدای نکرده داسې کار پرتا وشی څه کوی؟

د فرید پر خبرې ټولو ورته بد وکتل خو هغه په بیشر مې دوه سترگی ماته نیولې وه ترڅو جواب ورکړم.

داسې بیعقل انسان ما خپل په ټول عمر کې ندی لیدلی، خو دا خبره یې یوڅه فکر مند کړم؟ که مثلاً خدای نکرده یوه ورځ دسې چل پرما وشی زه څه کوم؟ منم چې زه او بابا دومره ښه اړیکې یو دبل سره نه لرو خو بیا هم د هغه قاتل نشم بڅښلی.

- زه د ذوالفقار خبرې سره هم نظره یم. غچ اخیستل هر سوک کوی، خو بڅښنه! څلو کی یو نفر کوی. خو ددی سړی یو کار ما هیڅکله نه کوی.

ذوالفقار- کوم کار؟

- د هغه د لور سره واده؟

زما په خبرې ذوالفقار په خندا شو او ویی ویل: ولی دی ورسره واده نه کوی؟ مخ مې ذوالفقار ته راوړه وی او ومې ویل: فکر وکه ذوالفقار خپل د پلار د قاتل د لور سره واده وکړی؟ که سینه چاق عاشق هم واوسیری په جینې باندې! بیا هم وجدان دی وایی "دا دی د پلار د قاتل لور ده" هغه وخت د کور څخه د جنگ جهانی دریم میدان جوړ کړی.

ذوالفقار زما د خبرې په تایید سر وښوره ویی او په خندا یې وویل: منطقی جواب و. فرید- د کوم خوا منطقی جواب و؟ ستا په نظر هغه بیغیرت چې خپل د پلار قاتل بڅښلی شی د هغه لور نشی بڅښلی؟

- اول خو دا چی دا کار پر ما ندی شوی، دویم ما ونه ویل قاتل بخنم! دریم دا چی تا زما څخه پوښتنه وکړه ما هم خپل شخصي نظر ووايي. فرید غوښتل جواب راکړی چی ذوالفقار په قهرجن لهجه وویل: که دومره شوقی یی ورځه ته د هغه سړی لځایه د پلار قاتل یی مړ که؟ د سړی ادرس به هم زه درته پیدا کړم څنگه؟

فرید بله خبره ونکړل او خوله یی بنده کړه عجب انسان و؟! داسی زور یی ورکړی و لکه چی دده پلار یی مړ کړی؟ د شپي تر ږودی خوړولو پوری نور داسی بیځایه بحث ونشو د ږودی په وختم ذوالفقار دومره توجه ماته وکړل چی د ټولو عصاب یی خراب کړل، خو هیجا څه ونه ویل د فرید د حرکاتو څخه معلومیدل چی ځان یی په زوره کنټرول کړی و چی کومه خبره ونکړی. ځکه پوهیدی خوله خلاصه کی ذوالفقار یی ښه بیاب کوی.

د هغوی په خبرو خبرو کی پوی شوم چی د غرمی څخه وروسته ذوالقرنین کاکا خپله ښځه وری وه ډاکټر ته. او ډاکټر ورته ویلی وه چی د ملا هډوکی یی یوڅه کینستلی که څنگه؟ سم پوی نشوم خو د ملا تکلیف یی درلود! دوا یی اخیستی وه او فرید او بابا هم ځمکه خوښه شوی وه! او غوښتل یی بل هفته راشی ترڅو سند یی خپل په نوم کړی. د دی ټولو خبرو څخه بد خبره دا وه چی نن دوی په دهلیز کی ناست وه؟ او ما کرکت ونشو کتی یواځی د زیریر په مسج پوی شوم افغانستان د زیمبابوی څخه میچ گټلی؟ نور پوی نشوم چی څنگه؟

ذوالقرنین کاکا- طاها جان! دا کال ستا د درسونو اخری کال دی؟
- هو دا اخری سمسټر دی.

ذوالقرنین کاکا- بیا نو لځیره بیرته کلی کورته راځی؟ که دلته کاروبار شروع کوی؟

دا هغه پوښتنه وه چی ادی، طاهر، طیبه، او حتا ذوالفقار زما څخه په وار، وار، وار پوښتنه کړی وه او ما یو جواب ورکړی و "مړه هم شم نور هغه کورته نه ځم." خو د ټولو په مخ کی دا جواب ورکول ښه نه وو، هغه هم هغه وخت چی بابا په مجلس کی موجود وو.

- هرڅه چی قسمت وو، اوس خو تاسو هم راروان یاست که تاسو شهر ته راشی، نو څه کلی کی یواځی څه وکړم؟

ذوالقرنین کاکا په خندا وویل: ته پدی څلور کالو کی یو ځل هم رانغلی مجبور موږ درپسی شهر ته راغلو.

د ذوالقرنین کاکا د خبری په جواب کی می د دروغو یو مسکا وکړل. ذوالقرنین کاکا زما څخه کرکه او نفرت لری! او پدی خبری زه ځل فیصده مطمئن یم، خو نه پوهیږم بیا کله ناکله ولی داسی مهربان کیږی؟ د ماښام لس بجو شاوخوا وه نه می خوب راتلی او نه می هم نور ددوی د مجلس د اوريدو طاقت درلود، بغير لدی چی د چا خبرو ته غوږ ونیسم یا کومه اضافه خبره وکړم خپل کوتی ته ننوتم. د سهار ځایونه ټول شوی وه! او کوټه جارو شوی وه،

شاید د کاکا بنځی پاکه کړی؟ نه رښتیا د هغی خو ملا درد کوی؟! نو حتما فرشتی پاکه کړی. مهم نه ده هر چا چی پاکه کړی خیر دی ویسی. خپل پر ځای پریوتم او د ویده کیدلو کوښښ می وکونن سهار تر غرمی ویده شوی وم، په همدی خاطر خوب نه راتلی، سبا هم جمعه وه او پوهنتونونه رخصت. سبا بیا تر یولس بجو ویده کیدلی شم. اړخ په اړخ اوږیدم او فکر می د پرون حالتو کی گرځیدی، هیس منطقی دلیل می نشو پیدا کولی د هغه پای زیب شرنګ ته؟! یا خپل د زخمونو بڼه کیدو؟ یا حتا هغه پیشو ته؟

نه پوهیږم چی څومره وخت تیر شوی و، چی بدن می دروند شو او داسی احساس می کوی لکه چی راباندی خوب راځی! ټول بدن می بی حرکت شو، سترگی می پټی شوی، مغز می قرار قرار د خوب دنیا ته وږم چی همغه عجیبه د پای زیب شرنګها می تر غوږ شوه. داسی وه لکه چی ماته را نږدی کیږی..؟! د څو ثانیو وروسته داسی احساس می وکو چی یو سوک زما اندی ته ناست دی؟ خپل سترگی می نشو خلاصه

ولی! خپل ځانته می حرکت نشو ورکولی! لکه چی بدن می فلج شوی ویی؟ احساس می کوی د پیری ویری له لاسه می زړه د سینې څخه راوځی، هیس کار می نشو کولی، بی حرکت پروت وم، ژړا ته نږدی شوی وم د زیات ویری څخه نه پوهیږم څومره وخت به په همغه حالت کی وم چی خوب راباندی غالبه شوی و او ویده شوی وم. د ذوالفقار په آواز له خوبه پاسیږم.

ذوالفقار - جیګ شه لاس او مخ دی ومینځه سهار ږودی وخوره.

- په عذابه ول مه کوه ذوالفقار! يو نن رخصت يم پرېرده ویده شم.
 ذوالفقار - پاسه پوډی وخوره.
 - نيخورم اشتها نلرم.
 ذوالفقار - ولاړشه غرمه ده زه کار لرم بايد ولاړشم ژر کوه.
 - ما نيولی يی؟ خو زه کار ته دی لاړشه!
 ذوالفقار - ځم کابل ته شايد دوه دری ورځی رانشم کینه چی د تلو مخکی خپل نصیحتونه وصیتونه درته وکړم، بیا بیغمه زړه سفر ته لاړشم.
 د ذوالفقار په خبری خوب می وپړیدی په ځای کی کیناستم او هغه ته چی تیار آماده زما سرته ولاړ و وروکتل او ومی ویل: ته څه کار لری کابل کی؟
 ذوالفقار - یو مشکل په حساب کتاب د دواگانو کی پیدا شوی. مجبوره يم لاړشم شايد څو ورځی ونه اوسیرم.
 - یعنی ته غواړی کابل ته ولاړشی؟ او خپل دا بني اسرائيل قوم زما تر غاړی کړی؟ مړ هم شم د دوی خدمت لپاره نه پاتی کیرم.
 ذوالفقار په خدا وویل: مه ویریره هغوی سهار وختی کله چی تا د اوه پاچاهانو خوب کوی خپل کورونو ته ولاړه، زه هم اوس زم. پیسی دی په کار وه زما د کوتی په الماری په کوچنی صندوق کی دی، کلي یی هم په همغه الماری کی زما د شنه جوړه کالو په جیب کی ده، پکار دی وه وایخه. د گاز او برق سره احتیاط کوه هسی نه دوه ورځی بعد رانشم مړی دی ووینم. پوی شوی؟
 - هو. هو پوی شوم نور نو ورک کیره.
 ذوالفقار په خدا وویل: خپل د خولی سره پام کوه هسی نه د تلو مخکی می یو وار ښه جوړ دیولی یی.
 - د بوداگانو پشان نصیحت کوی، دومره خپله هم پوهیرم.
 ذوالفقار - سمدۀ نو لاړم په ځان پام کوه خدای پامان.
 - ته هم په ځان پام کوه ښه سفر خدای پامان.

د ذوالفقار دتلو وروسته په کور کی یو درنه فضا حاکمه شوه. خپل ځایونه می ټول کړل لاس او مخ می ومینځی دوه هگی می پخه کړل، د تلویزیون مخکی پداسی حال کی چی د سندری غږ می سلو ته پورته کړی و په پوره آزادی او خوشحالی کی وخوړل. ښه شو

چی کاکا بنځه دوی لاره نفس می آزاد شو د هغوی په شتون کی می داسی احساس کوی لکه چی په قفس کی اچولی یم! د ږودی خوړلو وروسته زبیر راته زنگ ووهی او ما ورته د نوالفقار د تلو او د کور د خالی کیدو وویل زما د خبرو د اوريدو وروسته زبیر په خوشحاله یی وویل:

زبیر- زه ښه شوه چی تول په یوځل لاره او ته بیغمه شوی اوس بیکاره یی؟
- هو.

زبیر- نو څه ته ناست یی؟ زړه خو دی نغواری چی د نوالفقار کور وساتی؟
- نه د کور ساتلو ته ناست نه یم.

زبیر- که کور نه ساتی نو راکه د نن د آزادی څخه دی خوند واخله.
- څه وکړم؟

زبیر- زموږ د کور اندی کی چی پارک دی هلته راشه.
- ولی؟

زبیر- مرگو درد او ولی، اوس چی نوالفقار نشته ستا ولی، ولی، شروع شوی؟ ژر راشه شابه.

زبیر موبایل بند کوو. زما زړه هم پدی څو ساعتو کی په کور کی تنگ شوی و، نو ځکه د زبیر خبره می ومنل. د کور دروازه می بنده کړه او روان شوم. کله چی پارک ته ورسیدم زبیر می ولیدی چی دیو درختی لاندی ناست دی او سری په موبایل کی ننباښلی. او لکه لیونیانو غوندی ځان سره خاندی. که نه می پیژندی ضرور می شک کوی چی د کوم جنی سره خبری کوی او خاندی، خو زبیر شاید د څلور کالو راهیسی زما ملگری شوی ویی، خو داسی پیژنم لکه چی د قرنو قرنو ملگری می دی. خوله یی خلاصه ده بیخایه پوچ او رد وایی خو زړه یی لکه هینداری غوندی پاک دی. او دا چهارصد او بیست بازیانی یی ندی زده..

- سلام.

زما د سلام په آواز زبیر د موبایل څخه سر پورته کی او په خندا یی وویل: علیک سلام ښه یی؟

د هغه اندی ته د کینستلو په حال می وویل: شکر ښه یم. خپله سنگه یی؟
زبیر- روغ و جوړ او خوشحالاااا.

- خوشحالی خو دی د لری څخه معلومیده. په څه دی داسی نیش خلاص و؟
 زبیر په خندا وویل: درته وایم خو اول قول راکړه چی چاته به وایی نه؟
 - ما تر اوسه ستا خبره چاته کړی چی ته زما څخه قول اخلی؟
 زبیر - نه

-بڼه؟ وایه نو.

زبیر - پوهیږی د پارک ددی درختی لاندی یو وایفا بغیر له کوډه (پاسورت) ده؟ او داسی
 تیز کار کوی چی مه وایه.

- ای بلا، د یو مفتی وایفای لپاره دومره خوشحاله وی؟

زبیر - دوه ورځی ژوند دی په همدی شیانو باید ځان خوشحاله کوو، راکړه خپل موبایل
 چی وصل دی کړم.

خپل موبایل می زبیر ته ورکو او هغه زه د هغه مفتی وایفای سره وصل کړم. دوه ساعته
 پوره د هغه درختی لاندی د زبیر سره یوځای می په وایفای باندی شیان ډانلود کړه. اخره د
 ډیر یخ څخه مجبور شو د پارک څخه لاړشو، د پارک څخه د وتلو په حال کی دواړو لکه
 لیونیانو خنډل او فکر مو کوی یو لوی کار مو کړی، چی د بیگانه کس په وایفای مو ځانو
 ته شیان ډانلود کړی! د پارک څخه یوسه لری شوی و چی څو نفره مو ولیدل چی پر یو
 چا باندی راټول شوی وه، کله چی ورنږدی شو نو یو خیرن سړی می ولیدی چی بیره
 گیره او ویننتیان یی، شکیدلو کالی او دومره خیرن و چی زما په نظر دا دری کال یی حمام
 نه وکړی؟

د څو بیکاره خلکو په مینځ کی ناست و او د هغوی د لاس ورغوی یی کتل! لکه فالگیر
 غوندی. خو دا خیرن سړی ځانته د پیر صیب د درملنگ ویل؟! په عمر کی می دداسی
 کسانو څخه چی د قران، حدیث، او نیکو خلکو په نامه داسی کارونه کوی بد راتلل. زبیر د
 هغه پر لیدو په شوق باندی وویل:

زبیر - طاها راځه چی ملنگ ته خپل ورغوی وښایو.

- دا ټول کسان هسی دوکه بازان دی، او بیځایه اپلاتی وایی.

زبیر - موږ هم د ساتیری لپاره خپل لاس ورته ښایو راځه.

- مه کوه گناه لری.

زبیر - راځه د ټوکو یی ښایو گناه نلری.

زبیر په کش کولو د ځان سره د هغه ملنگ یا فالگیر په طرف وپورم. بد احساس می درلود، او هیس می زړه نغوښتی چی هلته و اوسیرم! خو زبیر داسی په شوق ولاړ و، چی د هغه لپاره مجبور شوم یو څو دقو لپاره د صبر څخه کار واخلم. د څو دقو وروسته زموږ نمبر راورسیدی زبیر اول ما لاس کش کی او زما د لاس ورغوی یی ملنگ ته وخودو، ملنگ خپل په بیره گیره لاس تیر کړو او زما لاس یی خپل په لاس کی ونیوی. همدا چی زما لاس د هغه په لاس باندی ولگیدی یو بد احساس می د بدن رگ رگ باندی احساس کوو، ژر می خپل لاس ورنه کش کړو زما په کار هغه فالگیر راته په زیر زیر راوکتل..

زبیر - څه وشو؟ ورکړه لاس دی چی ورغوی دی وگوری.
- ضرورت نشته ته خپل د وښایه زما دا کارونه نه خوښیری.
زبیر - نه کنه ته یی هم باید وښایی!

زبیر چی هر ځونه زاری او خواهش راته وکوو، ما خپل ورغوی هغه فالگیر ته ښکاره نکوو. اخیره زبیر مجبوره خپل د لاس ورغوی ورښکاره کوو. د زبیر د ورغوی پر لیدو فالگیر څو بیځایه اپلاتی خبری وکړل، او موږ د هغه ځای څخه روان شو.

زبیر - دا چی ویی ویل نزدی ده چی خپل اهدافو ته ورسیرم! ستا په نظر مطلب یی څه و؟
- دی بیځایه خبرو ته فکر مه کوه هغوی هسی اپلاتی وایی.
زبیر - خو باور وکه Palmistry یا ستا په خبره فالگیری یو علمی بحث دی! د لاس په کرښو کی یو کرښه د انسان د ماضی "پخوانی" څخه خبر ورکوی. او یو کرښه د راتلونکی څخه، او د دوه کرښو د یوځای کیدلو سره د انسان د رفتار او اخلاقو په اړه معلومات ورکوی.

(و دریدم او مخ می د زبیر طرف ته چی خپل په خبرو او بحث کی گرم راغلی و، وکوو. او ومی ویل: غول مخوره بس دی.

زبیر - بلا بی ادب انسانه، ته بیسواده پدی خبرو نه پوهیری.
- دا ټول شیطانی کارونه دی، او ټول د یو سره دروغ دی.
زبیر - نو ستره هغه ملنگ ماته زما په اړه سم معلومات راکوو؟

- هغه یو غول وخورل او تا باور وکوو؟ نور زما پر عصابو مه ځه.

نه پوهیږم ولې دومره عصبی شوی وم؟ ماته د زبیر عادت معلوم وه هغه د هر شئی په اړه داسې فلسیوفانه نظریات ورکول. خو د کوم وخت څخه چې لاس می د هغه فالگیر په لاس لگیدلی وو احساس می کوی چې نفس اخیستل راته سخت شوی، او پر بدن می لکه چې اور بل ویی؟! زبیر چې کله زما بد اخلاقی ولیدل چوپ شو او څه یی ونه ویل. نه پوهیږم ولې داسې شوم؟ ډیر ژر می د زبیر سره خدای پامانی وکړل او د کور طرف ته روان شوم. په کوڅه کی ډیر پاتی نشوم او ژر کور ته ننوتلم ترڅو بیا هغه لیونی جنی پیدا نشی. په همدی فکر و خپل کوتی ته ننوتم،

د مخامخ منظری پر لیدو یو دم حیران شوم! ددی څخه مخکی چې د کور څخه ووځم دا ځای داسی نه و! لکه چې طوفان راغلی ویی. د الماری کړکی خلاصی ویی او زما ټول کتابونه، کالی، نالی، کمپلونه، گډو وډ پرته وه! اولی فکر می چې ذهن ته راغی هغه دا و چې غل راغلی؟ پدی فکر ژر د نوالفقار کوتی ته می منډه کړه، د هغه کوته پاکه پاکیزه وه! خو زما زړه ونه منل الماری می خلاصه کړه کوچنی صندوق خپل په ځای وو او یو قفل هم ورباندی لگیدلی و؟ د نوالفقار د شنه جوړه کالو څخه می کلي راواخیستل او صندوق می خلاص کی پیسی خپل پر ځای ویی. یعنی ماته خو داسی معلوم شوو چې چا ورته لاس ندی وهلی؟! . بیرته می هغه ځای پر ځای کړل او ژر می زبیر ته زنگ ووهی. د کور حالت می ورته وویل زما د آواز څخه لکه چې پوی شو چې په تشویش یم. چې ویی ویل:

زبیر- زه ژر درځم تر هغه وخته ته سم وگوره چې کوم شي خو ندی ورک شوی؟
- سمد

زبیر- دوه دقو کی در غلم خدای پامان.

د زبیر د موبایل بندولو سره په گرځیدو شوم. د کور کونج، کونج می وکتو، خو ټول شیان خپل پر ځای وه؟ بیرته خپل کوتی ته راغلم همغه سی گډو وډه وه! زبیر د رښتیا په دوه دقو کی ځان راورسه ویی. د هغه په شتون کی یوڅه ډاډمن وم او د امنیت احساس می کوی.

زبیر- ټول کور دی سم وکتو شی خوی ندی وړی؟
- هو ومی کتو هیس شی ندی ورک. حتا لاس یی لا ندی ورته وهلی؟! یواځی زما کوټه داسی شوی.

زبیر- مطمئن یی دا کار تا خپله ندی کړی؟
- ستا په نظر زه لیونی یم؟ که ما کړی وایی بیا تاته می ولی زنگ وهی؟
زبیر- هسی په سور هم نه یی، خو سنگه امکان لری غل راشی او یواځی ستا د کوټی شیان خراب کړی؟ خو هیس شی ویی نشی؟ مگه دا چی؟

- مگه دا چی څه؟
زبیر- مگه دا چی غل نه وو؟
- نو څه وو؟

زبیر- ستا د همسایه لور؟ همغه د جنرال لور؟
- بیځایه خبری مه کوه هغه جنی دومره هم زړه او جرعت نلری.
زبیر- که هغه جنی نده بیا نو... فرید دی؟
- ته نن ولی دومره بیځایه خبری کوی؟ ما درته وویل چی هغوی نن سهار وختی کلی ته ولاړه، څنگه بیرته راغلی؟ او سنگه بیا کورته داخل شوی؟ (زبیر بغیر لدی چی ماته توجه وکړی، په کوټه کی لگیا وو کتل یی ناساپه یی وویل)

زبیر- اوس 100% فیصده ډاډمن یم چی ستا د کاکا زوی دا کار کړی! که نه یی منی دپته وگوره. (زما یو جوړه کالی چی تراوسه ما ورته فکر نه و شوی راواخیستل، کالو کی نور شی نه وو پاتی! دومره ډیر چی په چاقو یا نه پوهیږم په څه وهل شوی او شکیدلی وه چی فکر می کوی زما نه د کوم سوالگر کالی دی؟ د سوالگر کالو څخه لا بتر وه.)
زبیر- یو دښمن داسی کار کولی شی. او ته بغیر خپل د پلار او فرید څخه نور څو دښمنه لری؟

د زبیر خبرو او شکیدلو کالو می په زړه کی شک را واچوی. خو امکان یی نه درلود، ځکه هغوی سهار وختی خپل کورونو ته تللی وه. د زبیر په مرسته می خپل کوټه پاکه کړه او هغه شکیدلی کالی می هم گندو کی وغورزه ول. زبیر چی هرڅونه راته وویل چی ذوالفقار ته زنگ ووهه، او دا حالت ورته ووايه ما ونه منل. هر بلا وه په خیر تیره شوی وه، نه می غوښتل ذوالفقار د هغه دنیا سر څخه په ورختای راوغواړم. د کوټی د پاک

کولو وروسته زبیر په دهلیز کی کینستی. او زه ولاړم ترڅو یو پیاله چای ورته تیار کړم.

زبیر- خو زه اوسم شکي یم چی دا کار یا ستا د کاکا زوی کړی؟ یا هم ستاسو د همسایه لور؟

- دواړه شکونه دی بی منطقه دی.

زبیر- ولی بی منطقه؟ مګه تا خپله ونه ویل دا جنی پیر د هلکانو سره شات ده؟ او خو حله ددی کوڅی هلکان یی خپل په پلار وهلی؟

- ستا خبره زه منم خو دا کار یو جنی هیڅکله نشی کولی! امکان یی بیخی صفر دی، صفر.

زبیر- بیا نو ضرور ستا د کاکا زوی دا کار کړی.

- ته ماته دا ووايه چی ته ولی زما په خپلوانو شک لری؟

زبیر- ځکه وایم چی خپلوان وه ځکه پوهیدل چی نوالفقار کور کی نشته؟ او کور خالی دی! او غل د شپي لخوا راځی نه ټکنده غرمه؟!

د زبیر خبره ماته صحیح معلومیده، خو هر سونه چی فکر می کوی امکان یی نه درلود چی فرید یا کوم بل شناخته داسی کار کړی ویی. فرید زه پیژنم پوهیږم پیر بیعقل او په زړه تور انسان دی، خو دومره جرعت نلری. زبیر د ما بنام پودی زما سره وخوړل غوښتل یی زما سره پاتی شی، خو ورور یی زنگ ووهی او مجبوره شو ولاړشی. د هغه په تلو بیا ویره می پیره شوه. خپل کوتی کی ویریدم! او هلته می نغوښتل ویده شم، دهلیز کی هم تشاب وو او ورڅخه چندان بڼه خاطره می نه درلود! میلمه خانه هم بیحده یخه وه!

او ددی ټول څخه ماته مناسب او سم ځای د نوالفقار کوته ښکاره شوه! خپل کمپل می راواخیستی او د نوالفقار کوتی ته ولاړم. د نوالفقار کوته کی کړکی نه وه یو الماری وه او څو نالی آواری وه. د کوتی په کونج کی یو میز او یو څو کتابونه وه د میز اندی ته پریوتم. مخامخ دیوال باندی یو لوی ساعت او د هغه راسته طرف ته د الله (ج) او چپ طرف ته د محمد (ص) نوم چی په ښایسته چار چوکاتونو کی پوښل شوی وو زړیدل. د هغه څخه یو څه راسته طرف ته زما او د نوالفقار یو جوړه یی عکس وو! د هغه په لیدو می خندا راغله فکر می نکوی نوالفقار سره تراوسه دا عکس ویی او دومره غټ یی چاپ کړی او خپل په کوته کی لگولی وی؟!

دا عکس بېحده قديمی وو، پدی عکس کی زه دری سلور کلن کوچنی وم او نوالفقار د اوه اته کالو ماشوم، خپل په غیر کی نیولی وم او عکس زما په نظر د دادا په کور کی د نارنج د درختی لاندی اخیستل شوی وو؟ دا عکس چی اول وار نوالفقار ماته وښودو زما باور نکیدی چی زه یم؟ اخ دومره خایسته، چاغ، سپین، غتی سترگی، بیخی می باور نکیدی، کاش اوس وخت می د کوچنیوالو غوندی بنایست درلود! خو اوس داسی بدرنگه یم لکه چی چپه یی په خر سپور کری یم؟! دا خو میاشتو کی هیڅ فکر می ودی عکس ته نه وشوی. گوشکی می غور ته واچولو او یو فلم می په موبایل کی پلی کوو، ترڅو د فلم پر کتلو ویره می کمه شی. فلم لا نیمایی شوی نه وو! چی زه ویده شوی وم.

خوب می لیدلی چی د دادا کور کی یم؟ د نارنجو د درختی لاندی، دادا په سپین کفن کی پداسی حال کی چی زنه یی ورته تړل وه، د حویلی مینځ کی په چپرکت پروت وو. انا د برندی دیوال سره د ادی او خو نور ښځو په مینځ کی ناسته وه او ژړل یی، د دادا د کت چپ طرف ته یو اته نه کلن هلک یو کوچنی په غیر کی ولاړ وو! د عکس پشان؟ نوالفقار نه ژړل یواځی په عجیبه نظر یی دادا ته چی په کفن کی پوښل شوی وو کتل! د دادا کت ته نژدی شوم غوښتل می کفن یوڅه د مخ څخه یی لری کړم ترڅو سم یی ووینم، خو څو سریان کورته را دننه شول او د دادا جنازه یی پورته کړل.

د ښځو چغی او ساندی ډیری شوی، د دادا جنازه یی په تلوار ویورل د نارنج درختی طرف ته می وکتل، نوالفقار زه په غیر کی کلک نیولی وم او ژړل یی! پوهیدم چی خوب دی! پوهیدم خو ماته داسی معلومیدل لکه رښتیا! غوښتل می د نوالفقار طرف ته لاړشم او ورته دلداری ورکړم، چی بابا می ولیدی! د نوالفقار اندی ته ولاړ وو او یوڅه یی ورته ویل بیایی لاس کړو او کوچنی یی د نوالفقار د غیری څخه واخیستی، نوالفقار د انا طرف ته روان شو او د هغه کوچنی ژړا د بابا په غیر کی ډیره شوه. غوښتل می د نوالفقار پسې لاړشم چی د بابا آواز می واوریدی چی د هغه ماشوم د قرار کیدو لپاره یی ویل: "مه ژړا بابا دی درنه قربان شی."

ناساپه د خوب څخه پاسیدم... د زړه ضربان می بېحده تیز وه... ټول بدن می د خولو څخه لوند خیشت وو... لاس می پر مخ تیر کو ما په خوب کی ژړلی وه؟ یو جمله می ذهن کی تاویده راتاویده! داسی لکه چی خوب نه وو؟ او درښتیا دا جمله ماته ویل شوی وه؟ "مه ژړا بابا دی درنه قربان شی" څو دقی بی حرکت خپل په ځای کی کینستلم ترڅو د بدن

لږ زیدل می کم شی. خدایه لکه چی خپل ټول مصیبتونه دی په دا یو ماښام ماته حواله کړی څنگه؟ زه د څلور کالو شاید وم چی دادا" د نوالفقار پلار زما نیکه " وفات شو. او هیس می یاد ته نه راتلی حتا چهره یی؟! څلور کلن کوچنی کله دومره حافظه لری چی دا خاطرات په حافظه کی وساتی؟

ما حتا د انا مرگ لا نه یادیری؟ انا چی کله وفات کیده زه د اوه کالو وم! خو بیا هم دومره په جزیاتو می د هغی وفات ذهن ته نه راځی؟ یواځی یو پیکه غوندی تصویر می ذهن کیدی بس. خو دا خوب داسی و لکه رښتیا؟ د یو څو دقو وروسته حالت می سم شو. په راسته اندی شوم او بغیر لدی چی نور بیځایه فکر ددی عجیبه خوب په اړه وکړم ویده شوم. د کلا د دروازی په ټک، ټک له خوبه پاسیدم.. په زوره می سترگی خلاصی کړی او ساعت ته می وکتل د سهار ۷:۱۵ بجی وه. یو نفر ډیر په بد انداز دروازه ټکول د کوتی څخه ووتم او دروازه می خلاصه کړه.

- ته یی بیعقله! دا نو څنگه دروازه ټکول دی؟

زبیر- مننه ددی مهمان نوازی څخه دی. راغلی وم وگورم مری که ژوندی؟

- دروازه ځان سره بنده کړه.

(په دهلیز کی کینستلم چی زبیر راننوتی)

زبیر- ماښام ویده شوی که تر سهار وینس پاتی شوی؟

- دواړه.

زبیر- څنگه دواړه؟

- ویده شوی وم خو داسی بد خوبونه می ولیدل چی خوب راته د آرام لځایه غذب

وگرځیدی، که وینس پاتی شوی وایم بهتره وو.

زبیر-زه اوس دا خبری پریرده جیگ شه لاس او مخ دی ومینځه چی پوهنتون ته لاړشو،

بیا به ددی موضوع په اړه سم صحیح خبری وکوو.

- سمده دوه دقی انتظار وکړه.

زبیر-اوکی.

د زبیر خبره می ومنل او ډیر ژر تیار شوم ترڅو پوهنتون ته لاړشو. زبیر خپل د ورور موټر راوړی و او ډیر ژر او په راحت پوهنتون ته ورسیدو. موټر مو د پوهنتون پارکینگ کی پارک کړو. او د صنف طرف ته راونشو، د امتحان د ورځی پر خلاف نن د مخ ټولی

چوکیانی ډکې وې! او یواځې د شا چوکۍ موږ ته پاتې وه. د صنف په اخیری چوکیانو کیناستلو او د استاد راتلو ته په تمه شو. استاد د څو دقو وروسته پداسې حال کې چې تندي تروش وو صنف ته را ننوتی، په یو لاس کې خپل بکس و او په بل لاس کې زموږ عمل نامې وه! ټولو په ویری باندې د استاد لاس ته کتل چې هغه ورقې په میز باندې کیخودل او مخ یې موږ محصلینو ته راوړه وې.

استاد- نه پوهیږم ستاسو د لاسه و ژاړم؟ وځاندم؟ خوشحاله شم؟ که خفه؟
(د استاد په خبرو د صنف نماینده وویل:)
نماینده- ولی استاد؟

استاد- زیات وکم یو هفته کیری د طب د پوهنځی استاد جلیلی صیب د ناروغی له سببه خپل صنف ته نشو راتلی، زما څخه یې هیله وکړه چې د همکار استاد په حیث د هغه په نشتون کې د طب د پوهنځی شاگردانو ته ستاسو پشان تمرینی امتحان اخیستلو لپاره سوالونه جوړ کړم. (استاد خپل د خبرو پدی ځای کې په خندا شو او بیایې په تاسف خپل سر وبنوره وو او ویی وویل:

استاد- ما هم د هغوی د کتاب څخه ورته شل پښتنی د امتحان لپاره تیار کړل، خو د غلطی څخه د طب پوهنځی پوښتنی می هغه ورځ تاسو ته راوړل او د اقتصاد پوهنځی ده هغوی ته؟

(د استاد په خبرې یو دم په صنف کې چغ ما چغ د هلکانو پورته شو)
زبیر- ما تاته ونه ویل دا پوښتنی ولی دومره سخته او عجیبه دی؟ خو تا زما خبره ونه منل.

- ته همیشه د هر امتحان څخه وروسته دا خبره کوی. زه څه خبر وم؟!
زبیر- وای... وای.. دپته وایی شرم موږ دواړه خو خیر پدی رسول (زمو د صنف نماینده)
څه مرگ شوی وه دی خو باید پوی شوی وایی؟
استاد- آرام... څه حال مو جوړ کړی؟

یو یو شاگرد ولاریدی او د استاد څخه یې بیځایه پوښتنی کول. یو شاگرد ویل دا امتحان بیا اخلی؟ نمری څنگه شو؟ دا زموږ اشتباه نه وه، د محصلینو په بیځایه خبرو د استاد حوصله تنگه شوه او په قهرجنه لهجه یې وویل:

استاذ- حق خو دادی چی ټول صنف ته د الف څخه نیولی تر یا ټولو ته صفر ورکړم!
(یو شاگرد په تنده لهجه وویل)
شاگرد- ولی صفر را کړی استاذ؟ دا ستاسو اشتباه وه چی غلط پوښتنی مو موږ ته راوړی؟
او حق دادی چی تاسو خپل د غلطی په جبران کی موږ ټول صنف ته پوره نمری را کړی.
(د هغه خبره ټول صنف تایید کړل چی استاد په تنده لهجه وویل)
استاذ- په همدی خاطر خو وایم چی ستاسو حق دادی چی ټولو ته صفر ورکړم. تاسو تنبلان او بی لیاقت محصلین بغیر لدی چی ووايست استاذ دا زموږ د پوهنځي د رشتی پوښتنی ندی؟! لکه خرو پشان سرونه مو بنکته کړی وه او ټول لگیا وی. او د پوښتنو ورقي مو په بیخایه جوابو ډکی کول. نو حق مو دادی چی یو غټ صفر ټول صنف ته ورکړم.

د استاذ پدی خبره ټول په زاری شول. او اخیر استاد ددی خبرو په ویلو چی ددی امتحان په بدله کی په اصلی امتحان کی څو پوښتنی زیات راوړم د ټول صنف خوله بنده کړه.
استاذ د نیم ساعت تهدید کولو او کنځلو وروسته صنف رخصت کی خپله د میز سره ولاړ وو او یو ورقي ته یی په زیر زیرکتل همدا چی ما او زبیر د هغه د مخ څخه تیریدلو ویی ویل:

استاذ- تاسو دواړه مه ځی.

د استاذ پدی خبری زه بیحده وویریدم بیا می د ځان سره وویل "امتحان خو هسی پر ټولو خراب تیر شوی نو بیا ولی و ویریزم؟ یو یو نفر د صنف څخه وتی او موږ دواړو ته یی راکتل.

زبیر- استاذ زموږ سره مو کوم کار وو؟
(استاد خپل دلاس د ورقي څخه سترگی پورته کړل زبیر ته یی وکتل)
استاذ- ته خو زبیر یی کنه؟

زبیر- هو
(استاد ماته په زیر زیر راوکتل)
استاذ- او ته هم زما په گمان طاها یی؟
د خولی ناوړی می تیری کړی او ومی ویل- هو.

استاذ- ما ته هيڅکله په صنف کې د درس تشریح کولو په وقت نه یې لیدلې؟ ولی په صنف کې د نورو محصلینو پشان په درس کې ونډه نه اخلي؟

استاذ پریځو دم جواب ورکړم او ویی وویل: زه پوهیږم تاسو دواړو نقل کړی په امتحان کې؟

(د استاذ په خبره زما او د زبیر دواړو رنگونه و پریدل.)

زبیر- نه استاذ حتما اشتباه مو کړی موږ نقل ندی کړی.

استاذ په خندا وویل: دا خبره می شاید هغه وخت منلی وایی چی پوښتنی ستاسو د پوهنځی د رشتی څخه وایی! نه د طب پوهنځی؟

- استاذ تاسو وویل هغه امتحان نه حساب وایی، بیا ولی دومره پوښتنی کوی؟

استا په لوړ آواز وخنډل او ویی ویل: نه یې حساب وم بیغمه واوسیری یواځی دا راته ووايست چی چا د چا څخه نقل کړی وو؟

یو دوه دقی موږ دواړو یو بل ته وکتل او اخیره کې زبیر په کراره غږ وویل: هغه استاذ ما د طاها څخه نقل کړی وو.

استاذ ماته په زیر زیر راوکتل او ویی ویل: تا څنگه د طب د پوهنځی شل پوښتنو یو دم صحیح جواب کړی؟

(ما او زبیر دواړو استاذ ته په حیرانتیا وکتل!)

- ما صحیح جواب کړی استاذ؟

استاذ خپل دلاس ورته ماته راوکتل او ویی ویل: دا ستا ورته نده؟

(ورته زما وه! خو ما داسی پوښتنی حل کړی نه وه؟)

استاذ- ته د طب سره کومه علاقه او شوق لری؟ که کورنی کی دی سوک ډاکټر دی؟

(نه پوهیدم استاذ ته څه جواب ورکړم؟ او استاذ هم لکه چی زما جواب ته منتظر وو. چی

زبیر زما مرستی ته ځان راوړسه ویی او ویی ویل: هغه استاذ څو وخته مخکی طاها د

کار پسې گرځیدی خو کار ورته نه پیدا کیدی، په همدی خاطر ما ورته مشوره ورکړل چی

د طب د پوهنځی د محصلینو نوټونه او پوښتنی ولیکی. ځکه هغوی ددی کار په بدله کی

ورته پیسې ورکول. شاید په همدی خاطر هغه پوښتنی یې صحیح جواب کړی وه.

د زبیر په خبره استاذ لاڅه کوی چی ما لا د حیرت څخه خوله خلاصه پاتی شوه! دومره

شاخ داره دروغ؟ خو خدای دی خیر ورکړی بچ یی کړم.

استاذ- افرین دی پرتا ویی ځوانه! ما هیس فکر نه وکړی چی پدی وخت کی هم داسی غیرتی او ښه هلکان واوسیدی؟ ځل افرین دی پرتا ویی بچی!

(د زبیر د ورور په موټر کی د کور په طرف روان وو.)
 - تا دا دومره غټ دروغ څنگه په یو دقه کی جوړ کړو؟
 زبیر په خندا وویل: بد کار می وکو د استاذ مخ کی می د فلم هیرو جوړ کړی؟
 - نه خبره د بد او ښه نده، زه دپته حیران یم چی تا څنگه یو دقه کی دومره شاخ داره دروغ جوړ کړل؟ او ودی ویل؟
 زبیر- زه داسی نابغه انسان یم. اوس خو سوک نشته موږ دواړه یو، رښتیا ووايه څنگه تا د طب د پوهنځی پوښتنی حل کړی وه؟
 - هغه ما نه وه حل کړی!

زبیر- ستا ورقه نه وه؟ ای مړ شی ان شاءالله، سبا که استاذ پوی شی هغه ستا ورقه نه وه زه ورته په شرمونو شرمیږم. ای خ... (خبره می ورپری کړل او ومی ویل)
 - ورقه زما وه، خط هم زما و خو؟!
 زبیر- خو څه؟

- خو ما هغه پوښتنی نه وه جواب کړی؟
 زبیر- تا هغه ورځ وویل چی توکل دی پخدای کو او هرڅه چی ذهن ته دی راتلل ولیکل دی؟ شاید خدای دی ټول صحیح جواب کړی وی؟
 - شاید امکان لری خو بیا هم نه دومره 20 پوښتنی؟

زبیر ته می نور څه ونه ویل، او هغه هم نور پوښتنه ونکړل. څنگه امکان لری؟ هغه ورقه د استاذ په لاس کی زما خپل وه، حتا خط یی هم زما وو! خو ما حل کړی نه وه؟
 ځکه هرڅونه که توکلی ویی بیا هم دومره می یاد دی چی هغه ورځ ما د یو پوښتنی په جواب کی هم د هورمون او دواگانو نوم نه ولیکلی؟ خو نن د استاذ د لاس ورقه ټول د همدغه شیانو څخه پکه وه؟

- د لاری نیمایی کی و دریره نور لاره زه خپله ځم ته زحمت مه اوباسه.

زبیر- تر کوره دی رسه وم زه بیا هغسی خم موتر زمری ته سپارم چی بیغمه شم ورنه.
- زړه دی موتر دی ماته خو فایده ده.

د هلیز په مینځ کی پروت وم. بیحده زیات وړی وم، خو د آشپزی حوصله می نه درلود. خدایه څه کیدل یو سوک وایی او ماته یی ږوږی تیاره کړی وایی؟ لیلیه ما پدی خوښه وه هلته دری وخته ږوږی یی په وخت راګول. منم چی کولمې راته په لوبیا، ماش، او وریجو شنه کړل، خو نن کاش همغه د لیلی لوبیا وایی خو وای. فکر می ولاړو د بابا خواته پخوا که نور نه وو په زور، تهدید، سختگیری، کنخلو، خبری راسره کول خو اوس، یو شان بی فکره غوندی شوی. داسی رفتار یی شروع کړی چی مثلاً غواړی ماته وویای "ستا مرګ او ژوند ماته بیخی مهم ندی." دا دوه ورځی چی هم دلته وو یو خبره یی لا راسه ونکړل.

په یاد می دی کوچنی وم د بابا تسبیح می راخیستلی وه، هغه تسبیح په بابا بل رقم گرانه وه تراوسه ورسره ده. کوچنی وم غوښتل می د نورو کوچنیانو پشان خپل د پلار پیښی وکړم او ځان څخه هغه جوړ کړم، د هغه لونګی او تسبیح می راوخیستل او ولاړم چی ادی ته یی وښایم چی هغه شیبه بابا لکه لیونیانو پشان د کوتی څخه راووتی او زما په لاس کی خپل تسبیح ولیده! هغه ورځ دومره ډیر یی وو هلم چی یو هفته سم ګرځیدلی نشوم. یو تسبیح آیا دومره ارزښت درلود چی ما ورباندی لکه سپی پشان وږیه ویی؟ شاید درلود؟ نور نغوړم دی خبرو ته فکر وکړم، خو زړه می هم نغوړی چی لیاده یی وباسم. همیشه پلرونه زامن عاق کوی؟ خو ما خپل پلار عاق کړی. د دروازی په ټک ټک هوښیار شوم. دروازه می خلاصه کړه. یو د اته نهه کالو کوچنی هلک یو کاسه په لاس کی ولاړ وو. زما پرلیدو یی کاسه زما خواته ونيول او ویی وویل:

کوچنی- موږ نن خیرات کړی دی دا ستاسو برخه ده.

کاسه می ورنه واخیستل کاسه کی وریجی هغه هم ساده! بغیر له اوڅکو! او غوښه قرمه وه! "خدایه نه وم خبر چی دومره درباندی ګران یم او دومره ژر زما خبری قبول کوی" د وریجو او غوښو پرلیدو دومره خوشحاله شوم چی لیاده می ووتل د هلک څخه پوښتنه وکړم چی د کوم کور څخه دی؟ همدا چی سر می راپورته کړو د هغه په تنش ځای حیران شوم؟ دومره ژر چیرته ولاړی؟ ما څنگه د هغه د پښو د تلو آواز وانه وریدی؟ اوږه می پورته واچول او بغیر لدی چی نور بیځایه فکر وکړم په خوشحالی کورته ننوتم. ماښام

خواته زبیر هم راغی او بڼه و ځان سره یی په لاره کی ډوډی اخیستی وه ځکه هیس د ډوډی تیار کولو حوصله می نه درلود.

زبیر - ولی لری کینستی؟ راشه ډوډی وخوره.

- نوش جان دی زه یی نخورم. غرمه خیرات وو، ما ته یی وریجی غوښه راوړی وه. ځای دی خالی داسی خوند یی وکوو.

زبیر - د چا خیرات وو؟

- نه پوهیږم؟ غوښتل می پوښتنه وکړم خو کوچنی تللی وو. زبیر - عجب!؟

زبیر د ډوډی خوړلو وروسته تلویزیون مخکی پر یوتی تر څو خپل بیخایه ډرامه (سریال) وگوری؟! او زه هم ولاړم آشپزخانه ته تر څو چای دم کړم.

زبیر - دا بیهان زما په لاس راغلی وایی داسی به می ډبولی وایی! چی خوند یی ورکړی وایی. ډرامه یی بیخی خرابه کړی خپل پدی غټ سر.

(د آشپزخانه څخه می خپل غږ پورته کړو ترڅو جواب یی ورکړم)

- پخدای قسم زبیر تا د سریانو عزت په دوه روپو کو پدی کارو دی؟ زبیری - په کوم کار؟

- پدی ډرامه کتو دی! اخ تاته یی د ښځو په ډرامو څه؟

زبیر - اول خو دا چی دا د ښځو ډرامی ندی! دویم دا چی اوس زیاتره جنکیان دا ډرامه گوری! که زه ددی ډرامی په سر او بر ستا رقم پوی نشم دجنکیانو سره څنگه خبری وکړم؟

(د ترموز او دوه پیالو سره دهلیز ته راغلم او زبیر ته چی تلویزیون مخکی پروت وو یو لغته می په پښه ورکړل)

- ای توف دی ویی ستا پدی کار. ته د جنکیانو ته د گپ ورکولو لپاره دا بیخایه سریالونه گوری؟

زبیر په خدا وویل: دا خبره منم چی د سریال لیدو اصلی مقصد می د جنکیانو سره د گپ موضوع جوړه ول دی، خو باور وکړه اوس یوڅه خپله هم دا سریال راته خوند راکړی.

- ما خپل په ټول عمر کی یو سریال کتلی البته هغه هم ډیر کوچنی وم چی کتلی می وو.

زبیر - کوم سریال وو؟

- نه پوهیرم طلوع کی راتلی که لمر کی؟ خو هندی سریال وو طولسی!
 زبیر په خندا وویل: دا سریال ما کتلی ډیر پخوانی سریال وو طولسی، سوندورا، هغه بل
 څه نومیدی؟ ها آقای بجاج؟
 - ما یواځی هغه کتلی هغه هم ډیر لږ او دا سریال چی ته گوری، ددی سریال خو بیخی په
 سروبر نه پوهیرم؟
 زبیر په تلویزیون کی یو جنی ته اشاره وکړل او ویی ویل: گوره هغه جنی چی ژبه یی
 بندیری هغه تپکی ده، هغه هلک هم بیهان دی! ددی میره دی، البته قصه یی دسی ده چی
 دا....

او زبیر ماته پوره د هغه سریال قصه د اول څخه تر همدا نوی برخی وکړه، او رښتیا
 ووايم زه هم د بیکاری څخه کیناستم ترڅو ویگورم! د هغه د خلاصیدو وروسته یو بل
 سریال هم زبیر وکتو البته ترکی سریال وو چی بیخی نو... د شپي پنځه کم 3 بجی وه چی د
 ویده کیدو ارده مو وکړل. خپل ځای او د زبیر ځای دواړه می د ذوالفقار په کوټه کی
 واچول زبیر ته می کمپل راوړی چی هغه په حیرانتیا وویل:

زبیر - دا عکس ستا او د ذوالفقار دی؟
 - هو.

زبیر - دا کوچنی چی د ذوالفقار په غیر کیدی ته یی؟
 (خپل په ځای د پریوتو په حال کی می هو ورته وویل)
 زبیر - څومره ښایسته ویی! د څو کالو مخکی عکس دی؟
 - نه پوهیرم ډیر پخوانی عکس دی، شاید د شل کالو مخکی ویی؟!
 زبیر - وای! سومره ښایسته ویی!!؟؟
 په خندا می وویل: بلا.. ولی اوس ښایسته نه یم؟
 زبیر - نه! کوچنی والو کی بیحده ښایسته ویی! د اوس څهره دی او د هغه وخت قواره دی
 ځمکه او اسمان فرق کوی.
 - انسان بدلیری شل کاله.... لږ وخت ندی.
 زبیر - دا خو دی خو بیا هم اوس ډیر بدرنگه شوی یی.

یو څو کنځل می ورواچول ترڅو خپل خوله بنده کړی. منم چی ماشومتوب کی ډیر

ښایسته وم، خو اوسم دومره بدرنگه نه يم څومره چی دی وایی. په راسته اندی شوم او مخ می د زیبر څخه واړه ویی.

سهار په ۸:۱۵ دقو زیبر په زوره راجیگ کړم او خپله هم لگیا وو خپل وینستیان یی جوړه ول!

زیبر - پاسه ناوخته دی د میکرونامیک استاد وخت خو ولاړی، خو د ثقافت درس ته رسیږو ژر کوه څه پروت یی؟
(بدن می بیحده درد کوی نه پوهیږم ولی؟ او هیس د پوهنتون تلو حوصله می نه درلود په همدی خاطر می وویل:)
- ناوخته دی ماته هم خوب راځی نن نځو سبا به لاړشو، او د نور محصلینو څخه به نوټونه واخلو؟
زیبر - تخو نغواړی دا اخیری کال ناکام شی؟ که غواړی بیا سمد ویده شه خو زه زم.

زیبر په زوره مجبور کړم ریښتیا یی ویل دا د اسلامی ثقافت استاد داسی ظالم انسان وو، چی حد یی نه درلود. البته زما په نظر ټول د پوهنتون استاذان داسی دی؟ ډیر ژر پوهنتون ته ورسیږو خو د بد قسمت څخه استاذ راغلی وو. او دا استاذ یو قانون درلود هغه دا چی خپل د ځان څخه وروسته یی محصلین صنف ته نه پریښودل؟

- اوس څه وکو؟
زیبر - پوهیږم چی امکان نلری لاره راکړی صنف ته، خو بیا هم یو کوشش کوو خدای دی څه لیدلی؟! شاید پریږدی.
- نو ته مخکی شه.
(زیبر قرار د صنف دروازه خلاصه کړه او په بیحده عاجزی او ادب کی وویل)
زیبر - ډیر ښه غواړو استاذ لاره بندۍ وه ناوخته شو.
- یو نن ناوخته شو استاذ نور نه تکرار کوو.
استاذ - راننوخۍ.

ما او زیبر لاڅه کوی چی ټول د صنف هلکانو هک پک حیران شول. موږ دواړو زاری کول خو باور مو نکیدی چی ویی منی؟ د همیشه پشان د صنف په اخیری چوکی کینستو.

زبیر- نن دا لمر د کوم خوا څخه راپورته شوی؟ چی دا استاد داسی مهربانه شوی دی؟
- نه یم خبر خو شک نلرم چی حتما د غرب څخه راختلی.
استاد- ما مه مجبوره کوی بیرته مو د صنف څخه وباسم؟
زبیر- وبخښی استاد نور خبری نکوو.

د صنف تر اخیره نور ما او زبیر خبری ونکړل. درس خلاص شو ما او زبیر په قراره باندی د پوهنتون د تعمیر څخه ووتو د نن لپاره مو بل درس نه درلود دوه دانی وه چی یو تیر شوی وو.

زبیر- هیس می باور نکیری چی دا استاد دی دومره بیعقل وی؟
- بلا بی ادبه لاره یی صنف ته درکړه ورته بیعقل وایی؟
زبیر- اخ باور می نکیری څنگه زموږ سره دومره ښه چلند وکړو؟ ما خو بیا هم یو چانس درلود ځکه با استعداد او خوش اخلاقه محصل یم! خو تاته یی څنگه اجازه درکړه؟
- بنده کړه خوله دی اصل کی ما چانس درلود نه تا؟ زه دی ته حیران یم چی څنگه ته یی پدی جنجالک وینتیانو؟ پدی خط شوی وریځه؟ پدی کل شوی ږیره؟ پدی دری منه لاس بندیانو او غاړه گیو؟ صنف ته پریخودلی؟

(زموږ د ثقافت استاد بیحده طالب مزاج انسان وو او د داسی ځوانانو څخه یی کرکه درلود)
زبیر- ورک شه خیرنه اوس زیاتره ښایسته هلکان داسی شتیلونه کوی. شاید استاد هم پوی شوی ویی؟
- دا کوم ښایسته هلکان چی ته یادوی چی دا کارونه کوی، " په خدا می وویل" وروره جان هغه ټول تر باغو اړول شوی. ته یی هم اړولی یی که څنگه؟
زبیر- مرگ دسپی بچی! پدی خبره دی.
په خدا می وویل: حقیقت ترخه ویی گرانه.
زبیر په قهر وویل: ستا مرگ پوره دی نن طاها...
(موږ دواړو یو بل ته کنځلی کول چی یو نفر وویل " سلام" ژر مو بحث راتول کوو)
زبیر- علیک سلام اغلی زینت او..

زینت- او میثا.

زبیر په خدا وویل: هو. هو میثا بنایسته نوم دی (زبیر په خدا زما هم خدا راغله زما په نظر زبیر هم زما پشان فکر کوو، میثا یا میخه؟ هههه) میثا- مننه

زبیر- کوم کار مو درلود زموږ سره؟؟!

زینت- هو هغه په اصل کی موږ اوریدلی تاسو د طب د پوهنځی نوټونه او پوښتنی لیکي؟

اول حیران شوم خو وروسته پوی شوم چی اصل کی دا د زبیر د هغه بیخایه دروغو په وجه راغلی. غوښتل می "نه" ووايم او دهغه خای څخه ځان بچ کړم خو زبیر زه خبری ته پرینخوډم او په خوشحالی وویل:

زبیر- هو هو بلکل زموږ سره هر ډول پوښتنی او نوټونه شته د طب د پوهنځی. څنگه طاها؟

(غوښتل می ووايم نه خو شرم وو. زه به ددی زبیر سره وروسته گورم) - هو.

میثا- څومره ښه هغه څومره.. پیسو باندی... زما مطلب تاسو...

زینت- میثا جانه وایی تاسو هر نوټ او چپتر په څومره قیمت لیکي؟ زبیر- تاسو دواړو ته رایگان.

زینت- نه داسی مه وایست تاسو زحمت...

زبیر- نه کنه داسی مه وایست یو بل وار د پیسو خبره وکړی خفه کیرم پخدای! میثا- نه داسی مه وایست خو داسی هم نکړی نوو..

د دوی په خبرو احساس می کوی فشار می پورته شوو، اخ زه به دا زبیر یواځی راگیر نه کړم بیا زه ورسره کار لرم. بی شرم بی حیا انسان! د دوه جنکیانو لپاره نږدی دی د ځان څخه ډاکټر هم جوړ کړی! بیعقل هغوی لگیا وه، یو ویل پیسی به حتما اخلی زبیر ځان ورته پورته نیولی وه چی نه امکان نلری، او ما دی ته فکر کوی د طب د پوهنځی پوښتنی او نوټونه به موږ د کوم خای کړو؟ په همدی فکر وکی وم چی نه پوهیږم ناساپه می د سترگو مخ کی تکه توره شپه شوه، خای پر خای کیناستم. نه پوهیږم څو دقی په هغه حالت کی وم نه می شی اوریدی او نه می هم لیدی! خو داسی احساس می کوی چی یو سوک می اوږه راته ښوره ویی. څو دقو وروسته حالت می ښه شو د پوهنتون د حویلی په چوکی

ناست وم؟

زبیر په اندیننی وویل: بسم الله "د زبیر په بسم الله ویلو یو درد می خپل به بدن کی احساس کړو خو زر ښه شوم" ښه یی طاها؟
- هو ښه یم.

زبیر- ناساپه څه درباندی وشو؟
- نه پوهیږم لکه چی فشار می ښکته شو؟
زینت- صبا ناری مو کړی؟
(اه .. دا دواړه تراوسه نه وه تللی؟ دواړه څنگ په څنګ ولاړی وه او ماته یی راکتل عه عه سومره بد می راځی د یو چا د نظر لاندی و اوسیرم.)

زبیر په قهر وویل: دا بیعقل هیڅکله صبا ناری نکوی. نن ناوخته وه زما هم لیاده ووتل یوشی تیار کړم.
میشا- تاسو دلته کینی زه تاسو ته یوشی د دباندی څخه راغوارم.
- نه ضرورت نشته مننه موږ خپله ځو.
زبیر- تاسو هم زموږ سره راشی دا نزدی رستورانته ځو.

دومره می د زبیر پدی خبره عصاب خراب شول چی په ورايه د قهر څخه می تندی تروش کړو، زما په نظر هغه جنکیانی هم پوی شول.

زینت- نه مننه زبیر جان موږ باید لاړشو کار لرو انشاء الله یو بل سم وخت.
زبیر- سمده که کار لری نو مزاحمت نه کوو تاسو ته ښه وخت.
زینت- تاسو ته هم په ځان پام کوی خدای پامان.
زبیر- خدای پامان.

د هغوی د تلو وروسته زبیر په زوره د پوهنتون د باندی هوټل ته ویوړم او سم صحیح پودی راباندی وخوړل.

زبیر- فکر دی وو د زینت ملگری تاته څومره کتل؟
- زه زینت نه پیژنم ته یی ملگری یاده ویی؟! رښتیا تا هلته د هغه دواړو جنکیانو په مخ

کی څه غول خورل؟

زبیر- بلا بی ادبه.

- نه تا څه بد کول چی ویل دی موږ درته نوټونه لیکو؟ د کوم خوا نوټونه؟ بیعقله یو دروغ

باندی دی زړه یخ نشو چی بل دی ووايي؟

زبیر- ته ډیر ساده یی خبره د نوټونو نه وه.

- نو ده څه وه؟

زبیر- د هغوی صنف کی ستا په خیال یو نفر هم نه وو چی ورته نوټونه ورکړی؟

- شاید نه وو چی موږ دواړو ته یی وویل؟

زبیر- نه ساده هلته بیجده نوټونو والا خلک موجود وه، خو خبره دا وه چی هغوی غوښتل

ته ورته نوټونه ولیکي؟

- زه؟ ولی؟

زبیر- عه خره نوټونه بهانه وه د زینت ملگری څه نومیده؟ ها میښا لکه چی ته خوښ

شوی یی؟

- اپلاتی مه وایه.

زبیر- رښتیا وایم باور وکړه، هغه ورځ چی ما هغه دروغ ستا په اړه استاذ ته وویل استاذ

هم ددوی صنف کی ستا تعریف کړی وو. هغه ورځ ماته زینت وویل او نن هم ملگری

راغلی ستا څخه نوټونه غواړی؟ دا ټول یو معنا لری بیعقله.

- ته اول ماته دا ووايه دا زینت زینت چی ته وایی؟ دا جنی څنگه ته پیژنی؟

زبیر په خدا وویل: د طب پوهنځی ځانته د وټسپ گروپ لری هلته ما دا وپیژندل ډیره

شوڅه جنی ده.

- ته د طب د پوهنځی د وټسپ گروپ کی څه مرگ غواړی؟

زبیر- زه چی یم د ټول پوهنتون خبرونه او احوال ساتم. ستا پشان ساده خو نه یم. اوس خو

موږ دواړه یو رښتیا ووايه خوښه دی نشوه؟

- سوک؟

زبیر په خدا وویل: میښا؟

- زه خو وایم چی داسی کومه خبره نه وه.

زبیر- او زه وایم ځل فیصده همدا خبره وه.

- که داسی خبره ده نو ولی هغی ماته ونه ویل؟
زبیر- ټول ستا پشان سپین سترگی ندی چی مخامخ ووايي، د نوټونو په بهانه حتما درته وایی.

- اوه زما خدایه سوک چاته وایی سپین سترگی؟ او ریښتیا چا تا ته ویلی چی زه ورته نوټونونه ورکوم؟
زبیر- ولی نغواری ورسره خبری وکړی؟ ښایسته جنی ده دنګه ونه، شنی سترگی، تک تور وینښتیا، پیسه داره، با سواده...
- مرګ، مرګ بی شرم انسانه! نه شرمیږی پدی خبرو دی؟ که دومره ښایسته ده ورځه خپله ورسره واده وکړه ماته ولی وایی؟
زبیر- افسوس ته خرییی خوښ شوی یی نه ځه؟
#شهاب :

(پوهیدم زبیر زما څخه هغه د "باغو د اړولو" د خبری غچ اخلی خو بیا هم عصاب یی بیحده راخراب کړل)
- ما دا نفری او یارانی کول نه خوښیږی او نه می هم زده دی.
زبیر په خدا وویل: که یارانه دی نه خوښیږی ډاریک المرکه النکاح وکړه؟!
- هغی ماته یو سلام وکړو که نه! تا خبره تر واده ورسه ول؟
زبیر په خدا وویل: زه چی یم آینده نګره انسان یم! همدا چی سوک را وګوری د هغه په ویلو نه ویلو خبرو پوهیږم، رښتیا اوس د رښتیا دی فشار ښکته شوی وو که بل مریضی دی پیدا کړی او ماته نه وایی؟
- لکه څنګه مریضی؟

زبیر- ځه پوهیږم لکه تومور، د وینو سرطان، یا بل کوم شی؟؟
- یعنی ستا پشان ملګری چی زه ولرم نور دښمن څه کوم؟ ته یواځی ځان د سل دښمنانو کار کوی.
زبیر په خدا وویل: نه مړ شی مطلب می داسی نه وو، مطلب می دا وو چی فشار یو دم نه ښکته کیږی یوځل لاړشه ډاکټر ته کوم بل مریضی ونلری؟
- سم صحیح خبره کوه چی پوی شم. سمه ده که بل ځل داسی وشو ضرور زم.
زبیر- ښه نو جواب دی میښا ته څه دی؟
- ما د داسی کارو او مرکو څخه څلور کاله مخکی توبه وباسل، نور نو دا خبری پرېږده.

زبیر- همغه څلور کاله مخکې هم تا دومره په کلکه باندې مرکه نه وکړی؟ کنه د کاکا لوری یې درته درکول.

- نور کلک ستا په نظر څه رکم ویی، لرگی می راخیستی وایی؟ بابا می ور استولی و ذوالقرنین کاکا ورته ویلی وه چی طاهر ته یی وغواړی درکوم یی خو طاها ته نه؟! زبیر- ولی طاهر ته یی درکوم طاها ته نه؟
- زه څه خبر یم څه چینجی زما سره درلود.
زبیر- خو زه فکر کوم د کاکا نیت دی بدل شوی دا څو کالو کی؟!
په قهر می وویل: بس دی.

زبیر- توکی می کول ولی په قهر کیږی؟ که سر دی درد کوی راځه ډاکټر ته دی ویسم؟
- ضرورت نشته مننه زه بنه یم.
زبیر- دا څنگه بنه یی؟ هسی ځای پرځای راغورځیږی بیا وایی بنه یم؟
- ومی ویل چی فشار می بنکته شوی وو، اوس بنه یم.
زبیر- اوس یو دم بنه یی؟
- هو اوس رک روغ یم.

نور زیات د زبیر سره پاتی نشوم او هر سونه چی ویی ویل زه تر کوره درسره ځم، ومی نه منل او یواځی ځان د کور طرف ته روان شوم. کرکه لرم لدی چی خپل د کورنی او خپلوانو توپیر ایخودل گورم! نه پوهیږم ولی ذوالقرنین کاکا په طاهر راضی وو خو زما څخه یی کرکه درلود؟ ورک دی شی. زه یی هم اوس په غم کی نه یم اوس که خپل لور ماته مفتحه هم راکړی زه یی نه کوم. پاتی شوه د جنی سره د ملگرتیا او یارانۍ خبره! ما بیر وخت د ذوالفقار سره تیر کړی! او ذوالفقار د داسی کارونو څخه کرکه لری! او همیشه یو خبره ماته کول " څنگه چی خپل ناموس لپاره زمري یی! د بل چا ناموس ته هم سپی مه جوړیږه."

او زه هم همدا خبره منم. ځکه زه خپله خورگانی لرم او دا فکر چی یو هلک وغواړی زما د خورگانو سره داسی پلیده اړیکه جوړه کړی زاره راچوی. فکر می ذوالفقار ته شو. بیر وقت تیر نکړو؟ ویل یی په دوه ورځو کی راحم نن لکه چی دریمه ورځ ده؟ ولی رانگی؟ یواځی یو مسج یی راته هغه بل پرون کړی وو چی زه رسیدلی یم؟ او تراوسه ورڅخه

بيخبر يم! ځان سره می وویل چی کورته ورسیرم خپله ذوالفقار ته زنگ و هم او خبر یی اخلم. دا هم د خدای لوی فضل دی چی دده د تلو وروسته کوم شناخته ماخته میلمه ندی راغلی؟ کنه بیا به می څه کار کړی وایی؟ په همدی فکر و کورته ورسیدم. هیس بڼه احساس می نه درلود نه پوهیږم ولی؟ د کور د دروازی په قفل لگیا وم چی خلاص یی کړم چی له شالخوا یو چا راباندی غږ کړل.

- دیکخوا؟! -

غږ می ورڅخه وپیژندی د خدای شرمه ولی جنرال سپین سترگی لور وه. کوم توجه می ورته ونکړل او کوشش می وکو چی ژر دا لعنتی دروازه خلاصه کړم خو نه پوهیږم ولی نه خلاصیده؟ چی هغی بیا غږ وکړو دومره عصبی وم چی حدیه نه درلود هر سونه چی کوشش می کوی ځان کنترول کړم او کوم شر ځانته جوړ نکړم ونشو، دریم وار چی غږ یی کړو مخ می ورواړه ویی. او ومی ویل:

- ها؟ څه وایی؟

زما په قهرجنه لهجه جنی یوڅه وویریده، سر یی بنکته واچوی او په آرامه غږ یی وویل: ستا نوم څه دی؟

- زما نوم څه کوی؟ تذکره راته جوړه ویی؟

زما په خبره په خدا شوه او ویی ویل: ته ډیر شوخ هلک یی. نه تذکره نه جوړه وم هغه... - هغه څه؟

جنی- هغه... هسی پکار می وو. ته ولی دومره ډارن یی؟

- زه ډارن نه یم.

جنی- نو څه یی؟

- موږ دی منطقی کی عزت لرو.

جنی په زوره په خدا شوه په خدا، خدا کی وویل: یعنی که ته ماته خپل نوم ووايي ته بی عزته کیږی؟

په تروش تندی می وویل: هو بی عزته کیږم که زما نوم ستا پشان جنی د خولی څخه سوک وآوری!

زما په خبره جنی د قهر څخه تکه سره شوه، په لږزانده غږ یی وویل: خپل د خولی سره

پام کوه چی څه تری وځی؟ کنه..
- کنه څه؟ خپل پلار ته وایی؟ او ما ورباندی وهی؟ ته نه شرمیری داسی کارونه کوی؟ د پښتنو نوم دی پدی کارو بد کړو.

زما په خبرو د هغی غوسه په ژړا بدله شوه، او خپل کور ته ننوتل د تلو څخه مخکی سر را وگرځوی او په بنده، بنده ژبه او د اوبنکو څخه په پکو سترگو یی وویل: فکر می کوی چی ته د هغه نورو پشان نه یی! او دومره ژر قضاوت نه کوی.

د هغی په تلو عصاب می نور هم خراب شول، ما نه باید هغه خبری ورته کړی وایی. د هغی خبره صحیح وه ما بیحده ژر قضاوت وکړو. ترڅو چی یو شی خپل په سترگو وه نه وینی نه باید ورباندی باور وکړی. خلک د هر چا پسی بیخایه خبری کوی شاید ددی جنی پسی هم بیخایه خبره تړل شوی وی؟ الله اعلم! عصبی وم ځکه ما هیڅ نه خوښیری یو څوک په ژړا کړم! هغه هم یو جنی؟! زړه می غوښتل ورپسی ناری کړم او بخښنه وغواړم بیا می ویل که بخښنه وغواړم فکر به وکړی چی زما هم زړه ورسره دا کارونه غواړی؟!

ځان سره می وویل تریخ غږپ وو تیر شو نور دا جنی هیڅکله ماته مزاحمت نه کوی، نو په غم کی مه کیره چی ژاری که ساندی وهی! زما گناه نده. دروازه می خلاصه کړه خپل بوتونه می لاس کی راواخیستل ترڅو د هلیز کی کیردم، کله چی د هلیز می په هغه حالت ولیدی بوتونه می دلاس څخه ولیدل! د هلیز پک و د کالو' لوښو، کتابونو، الماری؟! ټول په دهلیز کی تیت او پرک پراته وه! داسی وو لکه چی طوفان راغلی؟ بیحده ویریدلی وم! ډاهمن وم یو نفر په آسانی کور ته را ننوځی او داسی کارونه کوی. او ښه خبر دی چی کوم وخت زه کور کی یم او کوم وخت نه؟

غوښتل می اول زبیر او بیا نوالفقار ته زنگ ووهم او ورته ووايم چی څه خبره ده؟ په کور کی بد احساس می درلود په همدی خاطر غوښتل می د کور څخه بهر زنگ ووهم، همدا چی یو قدم د دهلیز دروازی ته نږدی شوم زما د کوتی څخه د یوشی د غورځیدو آواز راغی! او د هغه پب سره د یو چا ډپښو آواز می تر غور شو! لکه چی منډه یی وهل؟! بیحده ویریدلی وم، عقل می ویل د کور څخه ووځه او زبیر ته زنگ ووهه؟! خو زړه می ویل یوڅه زړه او جرئت وکړه او کوتی ته لاړشه ترڅو وینی څوک دی چی دا کارونه

کوی؟ اخیره زړه او جرعت می سره یو کوو او ځان سره می وویل مرگ هم یو ځل غیرت هم یو ځل ورځه وگوره سوک دی؟

څو قدمه چی کوتی خواته نږدی شوم غږونه دومره زیات شول چی خپل د تصمیم څخه پښیمانه شوم. کوم نفر چی دومره ډیر شیان خراب او ځای پرځای کولی شی، آیا زما مړ کول ورته کوم سخته کار دی؟ په همدی فکر و د ځان سره می وویل بهتره به دا ویی چی له کوره ووځم او ژر زبیر ته زنگ ووهم ترڅو کمک ته راشی. خپل په هوښیارانه او منطقی پریکړی بیحده خوشحال شوم.. یو قدم می د دهلیز د دروازی خواته واخیستی چی د شالخوا یو کلک شی می په سر ولږیدی!

دومره کلک ولږیدم چی ځای پرځای په ځمکی و غورځیدم. سترگی می پټی وه، خپل ځان ته می حرکت نشو ورکولی، حتا خپل سترگی می لانشو خلاص کولی، احساس می کوی چی په یو تیز شی یی په سر وهلی یم. بیحده ډیر د ټک ځای درد کوه د درد څخه ډیر پدی خبره ډاډمن وم چی یو سوک زما سر ته ولاړ دی؟! د ډیر ویری څخه ژړا ته رسیدلی وم. یو گرم نفس می خپل د غوږ سره احساس کوو چی فشار یی راته صفر ته بنکته کوو! خپله پوی شوم چی بدن می یخ پخ شو.

خپل دلاس د هډوکی په مات کیدو د ډیر درد څخه یو چغه می د خولی ووت، زما په غږ لکه چی د هغه کس غوسه نور هم زیات شول چی له وینستیانو څخه یی ونيولم، په همدی وخت د کلا د دروازی ټک ټک شو. لږ د امید رڼا می په زړه کی بل شوه، چی شاید زبیر ویی؟ یا شاید کوم همسایه راغلی ویی؟ همدا چی راغلم یوڅه خوشحاله شم! ناساپه د ځمکی څخه پورته شوم او پر دیوال ولگیدم... نور په ځان پوی نشوم.

کوبښن می وکوو خپل سترگی خلاصی کړم خو کلک موبښتی وه. یو څه نور می هم زور ولگوی او دا ځل بریالی شوم چی سترگی خلاص کړم. په نهایت حیرت کی په روغتون کی وم! غوښتل می ولاړ شم چی یو وحشتناکه درد می په سر کی وپیچل شو چی بی اختیاره می اخ د خولی ووتی. یو آشنا غږ په ورختایی وویل:

زبیر - نه.. نه.. مه پاسیره ډاکټر دی ویل پرینږدم ځان ته شور ورکړی.
- څه شوی.

زبیر - بڼه پوښتنه ده، البته زه باید ستا څخه دا پوښتنه وکړم.
(تازه ټول شیان می یاد ته راغلل ژر می خپل لاس ته وکتل په گچ کی وو!)
- چا زه روغتون ته راوړم؟

د دی څخه مخکی چی زبیر جواب راکړی د کوتی دروازه خلاصه شوه، او ذوالفقار په تروش تندي پداسی حال کی چی کالی ټول په وینو لړلی وه کوتی ته راننوتی.

ذوالفقار په قهر وویل: افسوس! ځل افسوس چی د روغتون په چپرکت پروت یی او سر و لاس دی مات دی! کنه قسم پر خدای داسی می وهلی چی یو میاشت خپل لځایه شور دی نشو خوړلی.

په تلوار می وویل: پخدای ما هیڅ کار ندی کړی.
ذوالفقار - بنده که خوله دی (او بیایی په قهر وویل) تا بیعقل ولی همغه اول ځل چی کور ته داخل شوی وه، او ستا کوټه یی خرابه کړی وه ماته زنگ ونه وهی؟ ولی دی ماته ونه ویل؟

(زبیر ته می وکتل چی هغه هم ژر وویل)

زبیر - ماته داسی مه راگوره.
ذوالفقار خپل لاس زما مخ ته وښوره ویی او ویی ویل: ماته وگوره خپل خوله خلاصه کړه او د انسان بچی پشان د اول څخه تر اخره ټوله قیصه وکړه.
زبیر - ذوالفقار رښتیا وایی. سوک وه دا کسان؟ ولی یی ته ووهلی؟ څه یی درنه غوښتل؟
ژر کوه طاها جواب راکړه. د ډیر فکرونو د لاسه زه او ذوالفقار پدی یو ساعت کی لیونی شو.

ټوله قیصه می د الف څخه تر یا دواړو ته وکړل. البته بغیر د همسایه دلور د قیصی څخه. زما د خبرو د خلاصیدو وروسته د دواړو چهری ډیر حیران شوی وه. ذوالفقار زما اندی ته په کټ کینستی.

- اوس تاسو ووايست زه چا روغتون ته راوړم؟
 زبیر- اول ته دا ووايه چی تا بیخی هغه نفر چی ته یی (زما حالت ته یی اشاره وکړل)
 دومره وو هلی یوځل دی هم مخ ورڅخه ونه لیدی؟
 - نه.

ذوالفقار- ډیر عجیبه ده؟!
 - څه؟

ذوالفقار- ځکه دروازه ما ټکول! پنځه دقی د کور مخکی ولاړوم کله چی تا دروازه خلاصه نکره، ما فکر وکو بهر چیرته تللی یی! خپل په کلي می دروازه خلاصه کړه او کورته داخل شوم. او په دهلیز کی می ته (ذوالفقار خپل د خبرو پدی ځای کی لاسونه موټ کړل او په تروش تندی وویل: په وینو لت پت پداسی حال کی چی ټول کور پاش، پاش وو ولیدی. او نور هیس څوک په کور کی نه وو؟
 زبیر- ما ته هم ذوالفقار خبر راکوو.
 (اوس پوی شوم چی ولی د ذوالفقار کالی په وینو دی!)

زه بیحده ویریدلی وم. یو نفر یا شاید څو نفره بغیر لدی چی پوی شم څوک دی؟ څه غواړی؟ کورته راغلی وه او زه یی تر مرگه وهلی وم؟

ذوالفقار- مه ویریزه هر سوک چی دی ډیر ژر زه یی پیدا کوم.
 زبیر- هغه وخت ته یی څنگه پیدا کوی؟
 ذوالفقار په قهر وویل: په یو چل یی پیدا کوم ته یی څه کوی؟
 زبیر- هیڅ! هسی پوښتنه می کول.

د ذوالفقار د خبرو څخه معلومیده چی یواځی ماته دلداری راکوی، هغه شپه زبیر زما سره په روغتون کی پاتی شوو، او ذوالفقار کورته ولاری ځکه شکایت یی په حوزه کی کړی وو او څو پلیسه راغلی وه چی کور ووینی! او مطمئن شی چی شکایت رښتیا دی؟!
 غوښتل یی زما څخه هم اظهارات واخلی خو ذوالفقار ورته وویل چی اوس زما حالت ښه ندی، هغوی چی هم کله زما مات سر او لاس ولیدوو د اظهارت له اخیستو پښیمانه شول.
 بیچاره زبیر ټوله شپه په یو چوکی ماته ناست وو.

زبیر- یعنی تا یوځل هم د هغه کس چهره ونه لیدل؟

- دا سلم وار دی چی ته دا پوښتنه زما څخه کوی.
 زبیر- وبڅښه خو دا خبری زما فکر بیخی راخراب کړی او داسی فکر کوم چی ته یوښی
 پټه ویی زموږ څخه؟
 - ما یواځی یوه خبره پټه کړه؟
 زبیر په تلوار وویل: کومه خبره؟
 - هغه داچی ددی څخه مخکی چی کورته ننوځم د همسایه لور (زبیر زما په خبره کی را
 توپ کړو)
 زبیر- د هغه قومندان لور؟
 - هو.

زبیر- ښه د قومندان لور څه؟
 - که زما خبرو کی توپ وانچوی وایم.
 زبیر- ښه نه یی اچوم وایه.
 - هغی زما مخه ونیول او یو څه بیځایه خبری وکړل.
 زبیر په خباثت وخنډل او ویی ویل: څه یی ویل؟
 - هیس اپلاتی ویل.
 زبیر- اپلاتی؟ ښه تا څه جواب ورکړی؟
 - زما عصاب یی راخراب کړل ما هم ورته ډیر بدی خبری وکړل.
 زبیر- تا ولی دا خبره د ذوالفقار څخه پټه کړه؟

- ځکه زما په نظر مهم نه وه.
 زبیر- ځنګه مهم نده؟ امکان لری د هغه جنی پلار دا کار کړی ویی؟
 - نه هغه داسی کار نشی کولی.
 زبیر- ولی نشی کولی؟ شاید هغه فکر کړی ویی چی ته د هغی د لور سره کومه یارانه
 لری؟! او په همدی خاطر دا بلا به یی ستا په سر راوړی ویی؟
 - بیځایه خبری مه کوه. گوره قومندان ما لیدلی کم وزیات د 65 کالو بوډا دی! یوه پښه یی
 د گور په غاړه ده، پداسی حال کی چی هغه نفر چی زه وو هلم، زه یی په بیحده آسانی د
 ځمکی څخه پورته کړم؟! یعنی داسی پورته کړم چی ما بیخی د هغه لاس احساس نکوو؟
 داسی لکه چی په هوا باندی پورته شوم؟
 یو 60 کلن سری داسی کار نشی کولی.

زبیر- امکان لری خپل کوم سرباز ته یی امر کړی ویی چی تا ووهی؟ که نور نه ویی قومندان دی؟! سل نفره یی د لاس لاندی کار کوی؟! - بیا هم زه وایم هغه ندی.

زبیر- خو زه سل فیصده ډایمن یم چی د هغه کار دی.

ما نور څه ونه ویل. ځکه کوم کلک او منطقی دلیل می نه درلود! او شاید د زبیر خبره صحیح وه؟ سهار همدا چی ذوالفقار راورسیدی زبیر ټوله قصه ورته وکړل! یعنی زبیر پدی څو ساعتو کی ما دومره په رسمیت وپیژندی، چی پدی څلور کالو می نه وو پیژندلی! ذوالفقار د زبیر د خبرو آوریډو وروسته اول یو څو کنځل او د وهلو گواښونه ماته وکړل! او کله چی پولیسان زما د اظهارات اخیستو لپاره راغلل ذوالفقار ورته دا خبره وویل، هغوی هم د هغه قومندان نوم ځان سره ولیکی، او دیو څو نور بیخایه پوښتنو "بغیر لدی خبری نور د چا سره خو دښمنی نه لری؟ کوم خاص نفر باندی مشکوکه یاست؟ او داسی بیخایه نور پوښتنو څخه وروسته لاړه.

کورته چی ننوتم ذوالفقار ټول کور پاک کړی وو، او نور د هغه لوبښو او کالو گډوډی نه ښکاره کیده. ذوالفقار زما ځای په میلمه ځانی کی اچولی وو، شاید هغه هم پوی شوی ویی چی زه خپل د کوتی څخه ویریرم؟ په هر حال خوشحاله وم چی دوی دواړه راسره وه او کور کی یواځی نه یم. ځکه تراوسه د ویری احساس می درلود! او فکر می کوی هر ډقه امکان لری هغه کس بیا راشی او ومی وهی!

زبیر- دا ستا دواگانۍ دی ډاکټر ویل په وخت یی وخوره.

(ذوالفقار دواگانۍ د زبیر د لاس څخه واخیستل او یو، یو یی په پوره دقت سره کتل) ذوالفقار- دا څنگه ډاکټر وو؟!

زبیر- ولی غلطه دوا یی ورکړی؟

ذوالفقار خپل په گیره کی لاس تیر کړو او یوه وریځه یی د حیرت څخه پورته کړل، او په خدا باندی وویل: دا دوه پاکټ خو صحیح خو دا) Alefantanil (آلفنتانیل) دا بیعقل ډاکټر څنگه درکړی؟

زبیر- سم ووايه بدبختانه موږ دواخانه نلرو چی د دواگانو په سروبر پوی شو.

ذوالفقار - پوهیږی دا څه ده؟

زبیر - پیچکاری!

ذوالفقار - ته سومره تکره یی نه وم خبر.

زبیر په خندا وویل: زه ښه وه چی اوس خبر شوی.

- د څه پیچکاری ده ذوالفقار؟

زبیر - شاید تقویتي ویی یا هم د درد؟

ذوالفقار - نه. دا په اصل کی د بیهوشی پیچکاری ده! کله چی یو عملیات خپل د ټاکل شوی وخت څخه ډیر وخت ونیسی، نو دا استفاده کیږی ترڅو مریض په هوبس رانشی.

زبیر - شاید غلط شوی واوسیری؟

ذوالفقار - امکان نلری ماته ددی دواگانو نسخه راگره.

ذوالفقار نسخه سم زبیر او زیر باندی وکتل او اخیر کی پوی شو چی دا پیچکاری ډاکټر بیخی په نسخه کی لیکلی نه وه؟! او دواخانۍ والا په غلطی کی زبیر ته ورکړی وه؟!

ذوالفقار - کله چی دوا دی اخیسته کوم بل نفر هم وو چی د دوا پسی راغلی ویی؟

زبیر - بیحده بیروبار وو، زه ښه وه چی ته پوی شوی کنه مفته، مفته مو خپل پر لاسو مړ کوی.

ذوالفقار - مړ کیدی خو نه یواځی څو ساعته هغه بل دنیا زیارت یی کوی.

(ذوالفقار یو پاکټ گولی زما طرف ته ونيول او ویی ویل: دا د درد گولی دی که درد لری وخوره، خو زه وایم بهتره به ویی چی وینخوری.

- ولی؟

زبیر - ځکه دا ټول د معتادانو مواد دی! که یوځل ورباندی عادت شوی بس فکر وکړه نشه یی معتاد یی.

- رښتیا؟

زبیر - باور وکړه دا ټول ټابلیټ او د درد گولی نشه آور دی او په ډیر استفاده یی انسان معتاد کیږی.

- نو نه یی خورم.

ذوالفقار - په یو دوه دانو باندی اوس څه نه کیږی، که ډیر درد دی درلود وخوره.

- اهوم

زبیر د شپې ناوخته زموږ سره خدای پامانی وکړه او خپل کورته لاړو، البته ما او ذوالفقار ډیر ورته وویل چې مه څه خو هغه ونه منل او ولاړی. د هغه دتلو وروسته د دواگانو په اثر باندې د ډیر خوب څخه می سترگی پټی پټی کیدل هیس شی راته مهم نه وو یواځی غوښتل می ویده شم او بس. د ویده کیدو څخه می ډیر وخت تیر شوی نه وو چې یو غږ می واوریدی. غږ د مچي د بنگ بنگ پشان وو! داسی لکه چې یو نفر په حویلی کی په قراره د ځان سره خبری کوی. کوم توجه می ونکړل او د دواگانو په نشه بیا راباندی خوب غالبه کیدی چې بیا د خبرو آواز می تر غوږ شو..

او هر دقه آوازونه ډیریدل.. څو ثانی وروسته د یو بنځی د ژړا آواز می هم تر غوږ شو.. نور می طاقت ونشو او خپل په ځای کی کیناستم. په پوره دقت می آوازونو ته غوږ نیولی وو. د لری څخه د قران ویلو غږونه هم راتله! ساعت ته می وکتل د شپې دوه بجی وه؟! د سهار آذنوته ډیر وخت پاتی وه! د سپوږمی رڼا چې د کړکی څخه کوتی ته راتلل ټول کوټه رڼا کړی وه، او ذوالفقار می لیدی چې زما څخه یوڅه لری د کوتی دروازی ته نږدی په بیغمه خوب ویده وو، زه بیحده ویریدلی وم په همدی خاطر ورباندی می غږ کړو. - ذوالفقار!

زما په غږ ذوالفقار راویځ شو په اندیښنی وویل: ها...؟ څه شوی؟
بیا خپل د ځایه پاسیدو او د کوتی برق یی چالانده کړو او په تلوار زما طرف ته راغی.
ذوالفقار - درد لری؟
په ریریدلی غږ می وویل: حویلی کی غږونه دی؟

ذوالفقار څو ثانی ماته په حیرانتیا وکتل او بیا ژر د کوتی څخه ووتی، ترڅو وگوری سوک دی؟ د هغه په تلو ویره می بیحده ډیره شوه ځان سره می ویل که هغه کس د ذوالفقار په سر کومه بلا راوړی بیا زه څه وکړم؟ پدی فکرو ویره می نور هم زیاته شوه، خپل د ځای څخه پاسیدم او غوښتل می د ذوالفقار پسې حویلی طرف ته لاړشم چې ذوالفقار بیرته کوتی ته راننوتی د هغه پرلیدو چې جوړ تیار وو یوڅه ویره می کم شوه.

- څوک وه؟

(ذوالفقار په اندیښنی ماته راوکتل او بیا قرار زما طرف ته راغی او زه یی خپل په بستره کینولم.)

ذوالفقار - هیس سوک نه وو!

- رښتیا وایی؟

ذوالفقار - هو ما ټول حویلی او د کور کونج، کونج وکتو! خو هیس سوک نه وو.

- خو ما د خبرو غږ واوریدی باور وکړه داسی وو لکه چی په حویلی کی وه؟

ذوالفقار - زه پوهیږم ته رښتیا وایی، گوره تا دوا خوړلی او یوڅه دی هم سر ضربه لیدلی، شاید هسی خیال دی کړی ویی؟ زه تاته یو پیاله اوبه راوړم ته کینه.

ذوالفقار بیرون ووتی ترڅو ماته یو پیاله اوبه راوړی، خو زه تراوسه ډایمن وم چی ما هغه آوازونه د رښتیا اوریدلی! سر می وگرځه ویی او حویلی خواته می وکتل هیڅوک پدی توره تیاره کی نه معلومیده، یواځی د سپوږمی په رڼا کی د حویلی د دیوال په سر هغه توره پیشو معلومیده چی قراره ناسته وه، او دوه سترگی ماته نیولی وه! د پیشو په هغه عجیبه نظر یوځل بیا په ټول بدن کی می ویره خپره شوه. د ذوالفقار په راتلو سترگی می د هغه پیشو څخه واخیستل.

- ذوالفقار!

ذوالفقار - ها!؟ کوم شی غواړی؟

- هغه دا د کړکی پرده کش کړه یخ دی.

ذوالفقار - که یخ دی کیږی درته کمپل راوړم.

- نه یواځی دا پرده کش کړه.

ذوالفقار یو څو ثاني په حیرت ماته را وکتل خو څه یی ونه ویل ولاړشو او پرده یی کش کړه. د پردی ښکته کولو وروسته یوڅه خیال می راحت شو خپل په ځای پریوتم او کمپل می پرځان راکش کړو، خو ذوالفقار د پریوتو مخکی یوځل بیا یی ټول کور وکتو ترڅو هم خپل فکر راحت کړی هم زما ده. د دویم ځل کتو او څه نه پیدا کولو وروسته ذوالفقار خپل پرځای پریوتی، ما هم نور څه ونه ویل شاید د ذوالفقار خبره صحیح وه او د دواگانو اثر وو؟!

سهار د زیږ په آواز له خوبه پاسیدم، په دهلیز کی دواړه لگیا وه او خبری کول خو په

راحتہ باندی د دواړو غږ تر ما راتلې ساعت ۱۰:۴۵ دقیقې وه! ډیر ویده شوی وم دښپې د هغه یوځل پاسیدو څخه نور راحتہ خوب می کړی وو، د ذوالفقار په آواز فکر می د هغوی دواړو خبرو ته شو غوږونه می تیز کړل.

ذوالفقار - مابښام په دوه بجو راوینن شوی وو! ماته یی ویل په حویلی کی غږونه دی؟
زبیر - رښتیا؟ څوک وه؟

ذوالفقار - مشکل همدلته دی هیس سوک نه وه؟

زبیر - ته ډاډمن یی چی سوک نه وه؟

ذوالفقار - هو ما ټول کور کونج پر کونج وکتو خو هیس سوک نه وه؟

زبیر - امکان لری د دواگانو اثر وی؟

ذوالفقار - ما هم همدا فکر وکو، که نن یی درد نه درلود نور ورته دوا نه ورکوم.

زبیر - ښه خبره ده که درد یی نه درلود دوا دی نخوری، طاها دومره دواگانې ندی مصرف کړی شاید په همدی خاطر پروږن مابښام یی ورباندی دومره زیات اثر کړی ویی؟

ذوالفقار - شاید... زه ځم بیرون یوڅه کار لرم تر هغه وخته فکر دی ونیسه چی سوک کورته رانشی که کوم مشکوکه شی دی ولیدو ژر ماته زنگ ووهه، زه په دوه دقیقو کی ځان رارسه وم.

زبیر - سمدې زه یم ته په بیغمه فکر خپل کارته ورسیره.

ذوالفقار - فکر دی نیسه هسی نه راشم د دواړو جنازی وویښم؟

زبیر - دومره مفتحه مال هم ندی زموږ مرگ.

ذوالفقار - پام کوی که طاها کوم شی پکار وو ماته زنگ ووهه.

زبیر - اوکی

ذوالفقار - ښه نو خدای پامان تربیا.

زبیر - خدای پامان.

د ذوالفقار د تلو څو دقیقې وروسته زبیر د کوتی دروازه په قراره خلاصه کړه زه یی چی ویخ ولیدم په خوشحالی باندی کوتی ته راننوتی.

زبیر - خوبونه دی پوره شول؟ ښه بهانه ستا لاس ته درغله، اوس نو څلرویشته ساعته پریوځه وایه مریض یم.

- زما د مریضتیا سره هم ته بخیلی کوی؟
 زبیر- خپل صفتونه په ما مه لگوه. (یوڅه زما مخ ته یې په ځیر ځیر راوکتل چی ما وویل:
 څه دی شاخ می کړی؟
 زبیر- دا ستا د سترگی چهار طرف ولی داسی شین دی؟ ذوالفقار خو وهلی نه یی؟
 - ستا به نظر ذوالفقار لیونی دی؟

زبیر- هسی په روغتون کی گواښونه درته کول ما ویل شاید عملی کړی ویی درباندي؟
 - دومره لیونی هم ندی. اوس رښتیا دومره ډیر معلومیږی؟
 زبیر خپل پر موبایل زما څخه یو عکس واخیستو او ماته یی راښکاره کړو، حق د زبیر
 سره وو، داسی شین وو لکه چی یو چا په بوکس په سترگی وهلی وم؟

زبیر- دا پرون لا داسی شین نه وو.
 - کله ناکله بعضی زخمونه هغه دقه تپ نکوی څو ساعته وروسته راعلومیږی شاید دا هم
 هغه رقم وو؟

زبیر په شکمن لهجه وویل: شاید... رښتیا وگوره تاته می څه راوړی؟
 (زبیر خپل جیب ته لاس کړو او زما موبایل یې را اوباسو!)
 - زما موبایل ستا سره څه کوی؟
 زبیر په خدا وویل: هغه بل پرون ستا په جهاد کی ده دی بیچاره کی سکرین شهید شوی
 وو، پرون ماښام ما پیدا کو ځان سره می ویل ته پدی مات سر مستری ته نشي تلي په
 همدی خاطر ما خپله نن د غفور دوکان ته ویسو، او په پنځه دقو کی می سکرین وربدل
 کو واخله.

(د موبایل اخیستو په حال کی می ورڅخه مننه وکړل)
 - ډیره مننه زما بیخی لیاده وتلی وو.
 زبیر په مسخره لهجی وویل: هو نو ته موبایل څه کوی؟ موبایل خو زموږ پشان بد شانسه
 خلک استفاده کوی، نه ستا پشان خلک! همدا چی زړه دی تنگ شی سر معلوم کړه کوڅه
 کی لایف تلیکاس باندي خپل لیلا ووینه.
 - بلا..

زبیر- ته ولی په دومره بد شانسی کی خوش شانسه یی؟ رښتیا څنگه شو خسر دی؟
 - خسر می؟

زبیر - هو همغه جنرال خسر دی چی د پولیسانو په گیر دی ورکړو؟

- پیر بی ادبه یی.

زبیر په خدا وویل: یو خو ته او ذوالفقارم عجیب کارونه کوی؟

- څنگه؟

زبیر - پولیس قومندان مو د پولیس سرباز په گیر ورکړو؟ هغوی خو کوم کار د هغه سره نلری او بیرته یی ایله کوی! یواځی په مفتی باندی دی ځانته دښمن پیدا کړو. په قهر می وویل: دا ټول ستا د شلمبو مچ د لاسه! ما درته څومره وویل ذوالفقار ته مه وایه خو تا بیا هم وویل، اوس په مفتی می ځانته یو جنرال دښمن کړو. خدای خبر دا کار د هغه وو ځکه؟

زبیر - زه څه خبر وم چی ستا کاکا داسی لیونی شی دی؟ چی په هغه پولیسانو باندی د هغوی قومندان حوزی ته کش کوی؟ فکر دی وو هغه دوه پولیسو تاته او ذوالفقار ته څنگه بد بد کتل؟

ددی خبرو په اوريدو بیجده په قهر شوم اوس چی سم فکر کوم د زبیر خبره صحیح ده په مفتی می ځانته دومره لوی دښمن پیدا کړو، که دا کار د هغه ویی هم نه اوس د غچ اخیستو لپاره ضرور ما مړ کوی؟ پدی فکر د قهر څخه می خپل د دواگانو پلاستیک په زبیر گوزار کړو.

- دا ټول شیان ستا ده لاسه وسوه، یو خبره په زړه کی نشی ساتلی. ذوالفقار روغتون کی پښه نه وه ایخودلی لکه منافق ورغلی او ټول خبری دی ورته وکړل. زه دا همدا اوس څخه وصیت کوم که زما په سر هر بلا راغله ستا د لاسه ده! او زما غچ دی ستا څخه واخلي.

زبیر په خدا وویل: په وصیت کی که کوم پټ پټ پیسی میسی، جایداد مایداد ځمکه، لری هغه هم زما پیسی ولیکه ثواب به دی وشي. په خدا می وویل: که یو کوټه پک ډالر می هم درلود تاته می چارانیز هم نه درکوی ټول خو لری.

زبیر - یو مثل دی وایی: خدای خر پیژندی په همدی خاطر شاخ یی ندی ورکړی - گوره یو کار مه کوه پدی حالت لاس او گریوان شو سره.

زبیر - په خندا وویل: زه دا خبری پریرده پوهیږی څه می درته راوړی؟
- څه؟

زبیر - یو دقه صبر..

زبیر دا وویل او په خوشحالی د کوتی څخه ووتی او څو دقې وروسته د یو بکس سره راننوتی د هغه د لاس بکس ته می اشاره وکړل او ومی ویل:

- دی کی څه دی؟

زبیر - کمري!

- د څه کمري؟

زبیر - غواړم ستا د دی شنه سترگی عکسونه واخلم پکی؟! څومره بیخایه پوښتنی کوی.

- غواړی په کور کی ولگوی ترڅو پوی شی څوک ځی څوک راحی؟

زبیر - ای ماشالله فکر می کوی هغه یوڅه مغزه به دی هم په هغه ټک کی له مینځه تللی ویی؟

- خوله بنده کړه، په څو دی واخیستل؟

زبیر - څومره چی ته فکر کوی هغومره پیسه داره هم نه یم، د غفور څخه می په امانت راواخیستل د یو څو ورځو لپاره.

- هغه د کوم وخت څخه د کمرو کاروبار شروع کړی؟

زبیر - د هغه ندی لکه چی یوڅه مشکل یی درلود ده ته یی د جوړولو لپاره راوړی وه، ما هم ورنه راواخیستل په امانت... ته دا بیخایه پوښتنی د څه لپاره کوی؟ کمک شه چی دا ولگو.

- چیرته یی غواړی ولگوی؟

زبیر - دوه دانې دی او ډیر پیشرفته شی دی هر ځای لگول کیږی، زه خو وایم یو دانه به ستا د خسر د کور خواته ولگوم هم به ستاسو شک له مینځه لاړشی او هم به ته خپل د لیلا دیدن وکړی (او هر هر خپل په خبره په خندا شو. ما هم یواځی یو څو کنځلی ورته وکړل. کرکه لرم لدی چی د یو نفر د توکو سبب شم خو لکه چی دا حل تر یو څو وخته د زبیر د خندا سوژه یم؟)

- دا بل کمره چیرته لگوی؟

زبیر- دا بل به په برنډه کی ولگوم! ځکه هر سوک چی حویلی ته راشی موږ ته معلومیری؟

- ته چی دومره د ددی پولیس بازایانو سره شوق لری نو ولی پولیس نه شوی؟
زبیر- څه ووايم زړه می د دی کورنی څخه پوخ، پوخ دی ما غوښتل یو استخبارات، جاسوسی، اف بی ای، سی ای ډی، شم خو دوی پرینخوډم! خو ته غم مه کوه ستا د لاسه زه خپل ارمانو ته رسیرم.

- لکه چی تاته یی پیر خوند درکړی چی یو روانی زما پسی دی؟
زبیر په خدا وویل: وای مه وایه دومره خوشحاله یم...
- مرگ.

زبیر د غرمه تر آذانه لگیا وو او کمری لگول! د هغه د خلاصیدو وروسته په د هلیز کی په لپ لپ لگیا وو، ترڅو وگوری کمری کار کوی کنه؟ دومره په شوق یی دا کار کوی چی یو څه شکي شوم چی هسی نه دا کس زبیر راپسی راستولی؟ زبیر هغسی لگیا وو چی نوالفقار زنگ ووهی او ویی ویل: تر مانډیگره شاید رانشم ځکه یوڅه کارونه می پیر شوی! د خدای شکر چی زبیر راسره وو کنه په یواځی ځان پدی کور کی می د ویری څخه زاره چوډل.

د موبایل بندیدو وروسته زبیر بیا په لپ تاپ کی لگیا شو. زه د دهلیز په نالی پروت وم یوڅه د پرون څخه می حال ښه وو، سر درد می ښه شوی وو، او یواځی لاس می یوڅه لږ درد کوی، هغه هم که پیر می شور ورکړی وایی کنه ښه وو. پرون چی راغلم یواځی خپل د وینو پک کالی می بدل کړل او یوڅه لاس او مخ می ومینځی خو نن چی یوڅه حال می ښه وو اراده می درلود چی یو سم صحیح حمام وکړم ترڅو د روغتون او وینو بوی راڅخه لری شی.

- که خپل په سر او لاس باندی پلاستیک واچوم او حمام وکړم کوم مشکل خو نلری؟
زبیر بغیر لدی چی دلپ تاپ څخه سترگی واخلي وی ویل: غواړی حمام وکړی؟
- هو احساس کوم ټول بدن می د وینو او الکولو بوی کوی!
زبیر- زما په نظر خو کوم مشکل نسته یو پلاستیک خپل په سر او لاس وپیچې، ترڅو د

سر زخم او د لاس گچ دی لوند نشی؟!

زبیر بغیر لدی چی د لپ تاپ څخه سترگی پورته کړی زما سره مرسته وکړل چی خپل سر او لاس په پلاستک وپیچم، خپل د ځان څخه ډیر اوس زبیر ته اندیښمن یم؟! هسی نه زه به رک روغ شم او ده به ځان لیونی کړی ویی؟ حمام ته ننوتلم.

زبیر - که کومک دی غوښتی ماته غږ وکړه زه دلته د هلیز کی یم.
- سمد.

هینداره کی می ځانته وکتل تک ژیر مخ لکه د گچو دیوال، هغه ریشخندی پلاستیک می هم په سر یو سترگه می هم شنه، یو لاس می هم په گچ کی! بیخی سم صحیح گدایگر معلومیدم! پخوا هم چندان ځوانی مه نه درلود خو اوس بیخی نو.. د مخ رنگ می بیحده تک ژیر شوی وو؟ پخوا یوڅه غم رنګه وم خو اوس بیخی راڅخه شهید جوړ شوی وو! ځان سره می وویل ضرور یو بوشکه وینه راڅخه تللی چی دسی گچ جوړ شوی یم؟ نور می خپل بد حالت ته ډیر دقت ونکړو او کمیښ می د سر څخه وباسی چی خپل د بدن پر لیدو می د حیرت څخه خوله خلاصی پاتی شوه،

په بدن می بیحده غټ شنه تور تپونه وه! خو ما یاد ته نه راتلل چی هغه کس دی زه په بدن باندی وهلی واوسیرم؟ بیا نو دا تپونه د کوم ځای شول؟ داسی شنه وه لکه زما د سترگی د تپ پشان؟ یو څو دقی می ورته په ځیر ځیر وکتل خو د یخ د لاسه نور توجه می ونکړل او ژر می یو حمام وکړو. غوښتل می خپل کمیښ را واخلم چی د حمام د کوچنی کړکی سره یو توره سایه چی ماته راکتل او ټوله کړکی نیولی وه، ومی لیدو! د هغه په لیدو د ویری څخه می بدن مړ شو بی اختیاره څو گامه شاته ولاړم چی هغه سایه په یو دم لکه د دود پشان غیب شوه؟ لاس او پښی می د ویری څخه کار نه کوو، د ډیر ویری څخه نژدی وو په ځمکه گوزار شم چی د حمام دروازه ناساپه خلاصه شوه، او د زبیر ورختا غږ می بدن ته یوڅه سکون ورکړو.

زبیر - طاها! مړ شوی دری ساعته کیږی غږ کوم ولی جواب ن(زبیر یو دم خاموش سو او ماته یی حیران، حیران راوکتل او په حیرت باندی وویل: ستا په بدن څه شوی دا تپونه د څه دی؟ او دا رنگ دی ولی داسی پریدلی دی؟

بغیر لدی چی د زبیر جواب ورکړم یوځل می ټول حمام د نظر څخه تیر کړو، او د کمیس د اغوستلو په حال په ریریدلی قدمو د حمام څخه ووتم. زبیر راته یو پیاله اوبه راوړل او په ورختای زما سر ته ولاړ وو. د اوبو څکلو وروسته می زبیر ته ټول حال وویل هغه هم په ویره باندی د حمام خواته وکتل.

زبیر - هسی خیال دی کړی برندی کی چی کوم کمره ده هغه ټول کور د نظر لاندی نیولی او ما هم ټول وخت کمری ته کتل، ما خو کوم عجیب شی ونه لیدو؟
- بیعتل یی؟ که ځان په خر توبی وهی؟ زه درته وایم یو دود غوندی شی می ولیدی نه کوم انسان؟

زبیر په ویری وویل: عه بنده کړه خوله دی. زه خپله ددی پیرایانو میرایانو څخه دومره ویریم چی حد نلری، حاضر یم د سل قاتلانو سره دی جنگ وکړم خو یو پیری ونه وینم. - نو هغه چی ما ولیدی څه وو؟
زبیر - ستا وهم! په سر دی ټک خوړلی مغزه دی گډوډ شوی. رښتیا دا ووايه دا بدن دی ولی داسی تور شین وو؟
- نه پوهیرم ما هم تازه ولید.
زبیر - عجب!

د ذوالفقار تر راتلو نور کوم داسی بحث مو ونکړو، ذوالفقار چی راغلو زما د سترگی پر لیدو بیحده حیران شو خو زبیر ورته ټوله کیسه وکړل، ټوله یعنی ټوله د کمر وایخودلو څخه نیولی د حمام پوری! ذوالفقار ښه په دقت د هغه خبرو ته غوږ نیولی.

ذوالفقار - دا رښتیا وایی طاها؟
- هو.

زبیر - ودی لیدو ما درته وویل په یو ټک ولاری لیونی شو.
ذوالفقار څو ثانی په خیر خیر راوکتل او ویی ویل: زه دا خبری ایله کوی ما جیگر درته راوری چی یوڅه وینه دی پوره شی رنگ دی د شهید غوندی تک ژیر شوی.
زبیر - ښه دی وکړل دری منه وینه یی ضایع شوی، ما یی ډاکتر ته وویل ورته وینه تیره کړی خو هغه ونه منل نه پوهیرم ولی؟
ذوالفقار - ځکه دی ځوان دی خپل وینه خپله پوره کړی بهتره د هغه یخچالی وینو څخه ده.

زبیر - رښتیا طاها پوهیری؟

- په څه؟

زبیر - دا چی ستا گروپ خونی څه ده؟

- نه ما تر اوسه نده چک کړی.

زبیر - نو د هغه کس څخه منندویه واوسیره چی ویی وهلی که نور نه ویی یو فایده

درور سیده گروپ خونی دی معلوم شوو.

- څه ده اوس؟

زبیر - خوشبختانه یا بدبختانه زما د وینو گروپ دی.

- رښتیا B+ ده؟

زبیر - متاسفانه هو.

د ماښام پوډی مو یو څه وختی وخورل ترڅو په بیغمه می باندی د افغانستان او زیمبابوی میچ وگورو. دری سره د تلویزیون مخکی ناست وو او د شهزاد محمدی لوبی ته چی د شارچی گراوند یی په چکو سوری کړی وو کتل، اول ځل و افغانستان داسی ښایسته لوبه کول یو نوی سپینر بالور هم افغانستان تیم ته راغلی وو چی بیخی نو تیت او ریت بالور وو.

زبیر - زه درته د همدا اوس څخه وایم دا نوی بالر یو روښانه راتلونکی لری. ذوالفقار په خندا وویل: مننه ستا د غیب ویلو څخه، خو پدی خبره هر بیعقل پوهیری! څنگه چی دی بال کوی ضرور یو زبردسته بالور ورڅخه جوړیږی؟!

زبیر - نه ځینی کسان بال اول کی سم ویی بیا خرابیږی، خو زه وایم دا بالر چی هر سومره وخت ورباندی تیر شی بال یی بهتره کیږی. ته څه وایی طاها؟
- زه وایم خدای دی ستا خبره که صحیح نه ویی بیا هم صحیح کړی. ترڅو د افغانستان تیم یو څه قوی بالاران او بیتسمینان پیدا کړی.

زبیر - اوس خو سر ولاس دی مات دی! خو کله چی ښه شوی، د نورو انډیوالانو سره یو چیلنجی د کرکټ لوبه کوو.

- زه یی نه کوم.

زبیر - ولی؟

- حوصله یې نلرم.

ذوالفقار - پخوا خو دی د کرکت لپاره لاسونه پری کول، اوس حوصله نلری؟

- پخوا، پخوا وو! اوس، اوس دی!

ذوالفقار زبیر ته وویل: اوس خو نه کیږی خو یو میاشت وروسته چی دده لاس جوړ شو، ته یو سم صحیح لوبه ولگوه دی زه خپله راوړم.

د هغوی خبرو ته می توجه ونکړل سترگی می خپل د لاس په زخم ولگیدی، په لسم صنف کی وم د کرکت سره می بیحده شوق درلود، یوه ورځ مو چلینجی میچ لگولی وو د 500 افغانیو په سر! هغه ورځ ما او څو نور ملگری می مکتب گروخی وکړل، او ولاړو کرکت ته د میچ په وخت یو بیعقل بال د یو کور بام سرته گوزار کړو، او زموږ سره بل توپ نه وو! چی لوبی ته ادامه ورکړو. مجبور شو هغه توپ راواخلو د بام سرته یو درخته وه زه په هغه درختی پورته شوم توپ می لاندی هغوی ته واچویی

او غوښتل می چی زه هم ورپسی ښکته شم، چی ناساپه می پښه د بام څخه وښویده او د درختی څخه را وولیدم، البته ما غوښتل درخته ونیسم خو درختی زه ونیولم! مطلب لاس می د درختی په یو تیره څانگی کی بند شو! او دا مبارک تپ د هغه وخت څخه دی. او زما د شانس څخه دی په هغه ورځ باندی فرید زه د مکتب گروخی پر وخت لیدلی وم او بابا ته یی زما شیطنت کړی وو، هغه ورځ بابا زما پسی راغلی وو ترڅو ما مثلاً لاس تړلی د جرم په وخت راگیر کړی،؟ خو لاس تړلی یی په درختی راگیر کړم! په هغه ورځ باندی بابا زما بیت، وریکتی، ټول شیان مات کړل. او

بغیر لدی چی فکر وکړی زما لاس پنځه کوکه خوړلی او حالت می ښه ندی! همدا چی کور ته ورسیدو یو شین د اوبو پیپ مو په حویلی کی درلود چی د ذوالقرنین کاکا کور ته مو اوبه ورباندی تیره ول، هغه یی راته بند کړو! دومره ډیر یی وو هلم چی د لاس کوک می وشکیدى! او مجبور بیرته ذوالقرنین کاکا ډاکتر ته ویوړم او هغه د سره پانسمان کړو. هر څومره چی فکر کوم ما ته یواځی د بابا قهر، غوصه، بداخلاقی، او وهل یاد ته راځی د خیر کار یی نه! بابا همیشه زما په ژوند کی د یو عذاب فرښتی کردار سر ته رسه ولی! او فرید د هغه د لاس چمچه، د دواړو څخه کرکه لرم.

سهار د زبیر په غږ د خوب څخه پاسیدم مریض زه یم، خو بهانه د ته لاس ته ورغلی او د پوهنتون څخه یی ځان رخصت کړی!

زبیر - پاسه صبا ناری وکړه.
- زه سهار لخوا پوډی نخورم، عادت نلرم.
زبیر - مهمه نده د نن څخه ځان عادت کړه پاسه.

بغیر لدی چی د ځایه ولاړشم چهار طرف می وکتی نوالفقار نه راته معلومیدی.

- نوالفقار چیرته تللی؟
زبیر - نه پوهیږم ماته یی ویل یوڅه کار لرم او ولاړی؟ ولاړشه ژر کوه پوډی وخوره.
- ومی ویل نه یی خورم زړه می نغواری.
زبیر - ته بد کوی چی زړه دی نغواری ولاړیږه شابه.

زبیر په بوکس او لغتو مجبور کړم ولاړشم غوښتل می حمام ته لاړشم د لاس او مخ وینځلو لپاره خو پښیمانه شوم لاړم د حویلی خواته.

زبیر - ژر لاس او مخ دی ومینځه چی غواړم د ماښام د کمری ویډیو گانی وگورم. رښتیا ماښام خو تا کوم عجیبه شي ونه لیدی؟!
- نه.

د لاس او مخ وینځلو وروسته د زبیر اندی ته کینستم هغه لپ تاپ چالانده کړو او د پرون غرمی ویډیو پلی کړه دا ویډیو د دباندی کوڅی د کمری څخه نیولی شوی وه د قومندان کور او د کوڅی ډیره برخه پکی معلومیده زبیر ویډیو په دوچنده سرعت ایخودلی وه ترڅو ژر یی وگوری په ویډیو کی یو توره پیشو بیحده ډیر زموږ د کور چهار طرف کی گرځیده؟ خو عجیبه یی دا وه چی د یو ثانی لپاره چی پیشو کمری ته مخامخ وکتل کمره ناساپه تصویر خراب شو په ویره می زبیر ته وکتل چی هغه وویل:

زبیر - تا ته می ویل وه کنه چی دا کمری یوڅه ستونزه درلود؟! په همدی خاطر غفور ته یی راوړی وو چی جوړ یی کړی شاید بیا دا یو دانه یی خراب شوی ویی؟ راحه د دویم

کمری ده وگورو.

- زه یی نگورم که خدای نکرده په هغه ویدیو کی می یو شی و لیدو ضرور لیونی کیرم.
 زبیر- سمد زه یی گورم بیا درته وایم.
 زبیر په تلوار باندی په دوه دقو کی ویدیو وکتل او ویی ویل: بڼه خبره ده که بده خو په ویدیو کی هیڅ نه وه؟
 - رښتیا وایی که هسی زما د دلداری لپاره وایی؟
 زبیر- نه یی مني خپله یی وگوره؟
 - نه ضرورت نشته ومی منل.

زبیر- خو په یو خبره سل فیصده ډاډمن یم.
 - په څه؟

زبیر- دا چی هر سوک دی نغواری تا مړ کړی...!
 - ته د کوم خای خبر یی چی نغواری ما مړ کړی؟ هسی نه هغه نفر ته خپله یی؟
 زبیر- ای مرگ مرگ.. د هغه د کارونو څخه داسې ښکاری لکه چی غواری یواځي تا وویره وی؟ کنه ستا پشان ډارن او بی لاس او بی پینو رکم انسان مړ کول دومره هم سخت کار ندی...

- زه دا ستا خبره یی صحیح اوس زه سنگه هغه نفر ته ووايم چی زه و ډار شوم نور می خوشي کړه...!
 زبیر- دا باید هغه خپل تشخیص کړی...!
 بد بد می زبیر خواته وکتل چی هغه هم وویل: بڼه نو زه یوڅه چای دم کړم، اوس به ذوالفقار راشی.

او بیا ژر د آشپزخانی خواته ولاړ؟ د زبیر کارونه یو څه ماته مشکوکه غوندی ښکاریدل؟
 په دویم ویدیو کی خو کوم شی نه ویی لیدلی؟ زبیر څو دقې آشپزخانی کی موختی وو چی د دروازی ټک ټک پورته شو زبیر د آشپزخانی څخه را ووتی او ویی ویل: زه درواز خلاصه وم، او په تلوار د دهلیز څخه ووتی! ډیر وخت تیر کړو غوښتل می ورپسی لاړشم چی څه خبره ده؟ څوک وو چی دروازه یی ټکول؟ چی د دهلیز دروازه خلاصه شوه او ذوالفقار په تروش تندی رادننه شو.

- څومره وخت مو تیر کړو؟ یو دروازه خلاصه ول دومره وخت غوښتی؟
زبیر - نه هغه ما ذوالفقار ته هغه خرابه کمره خول.

- ها!!

ذوالفقار - ښه یی؟

- هو بهتره یم.

ذوالفقار - شکر چی ښه یی.

ذوالفقار زبیر ته مخ کړو او ویی ویل: زبیر ته راشه زما کوتی دا کمره کوم ځای خراب
شوی ماته راوښایه؟

او بیا دواړه جوړه کوتی ته ننوتل دروازه یی هم بنده کړل؟ د دوی پدی کار زما شک نور
هم زیات شو؟! ناساپه دوی دواړه ولی داسی شول؟ ضرور په ویډیو کی یوشی وو؟ خو
دوی ما ته نه وایی؟ څو دقی ما په سل سوچونه او فکرونو تیر کړل چی دواړه د کوتی
څخه راووتل د ذوالفقار په لیدو می ژر وویل:

- که کوم شی په ویډیو کی شته! ما ته هم ووايست، ولی داسی پټ، پټ خبری کوی؟
ذوالفقار په عصبی لهجه ددی لځایه چې زما جواب راکړی زبیر ته وویل: پورته کړه دا
دوه روپه کی کمری دی نور ورته ضرورت نشته... ددی کمر و د لاسه لیاده می ووتل
درته ووايم پلار دی را روان دی سبا به راشی...
په حیرت می وویل: د څه لپاره؟ تا خو کوم شی زما په اړه هغوی ته ندی ویلي؟
ذوالفقار - ستا په نظر زه ستا رقم بی عقل یم؟ څه ورته ووايم راشه یو څو نفره زما کور ته
راوریدلي او ستا شاهزاده زوی یی وهلي؟

د ذوالفقار په خبری چوپ شوم او هیڅ می ونه ویل هغه بیحده عصبی او په غوسه
معلومیدی څو دقی شاوخوا وکتل او بیای په غوسه باندی خپل د سر په وینتو کی لاس تیر
کړو او ماته یی راوکتل.

ذوالفقار - پرون ماښام خو کوم عجیبه شی دی ونه لیدو؟
په ورختای می وویل: څنگه عجیبه شی؟

زبیر - دا ما تاته دومره نصیحت وکړو چی په آرامه ورته ووايه..!

ذوالفقار - ما اوس څنگه وویل؟

- څه شوی ماته هم ووايست؟

زبیر - آرام واوسيره کوم بده خبره نده برعکس بڼه خبر هم دی؟

ذوالفقار په پوسخند وویل: هو بڼه خبر دی؟ بیخي زبردسته خبر دی.

- څه خبر دی ماته هم ووايست؟

زبیر - پوی شو چی چاته وهلی یی؟

- چا؟ سوک وو؟

زبیر په بنده، بنده ژبه وویل: پیری.....

د زبیر په خبره د پیر ویری څخه فکر فشار می ټنکته شوی، او ځانته می شور نشو

ورکولی چی ذوالفقار ژر وویل: تراوڅه ډایمن نه یو یواځی یو گمان دی.

په ژرغونی غږ می وویل: او.. او که رښتیا وه بیا څه؟

زبیر - که رښتیا وه ستا لپاره خو بیخي بڼه خبره ده؟! یو پیری دی او غواړی تا یو څه

وویره ویی! او ته باید خوشحاله اوسیری چی کوم لیونی قاتل ستا پسی ندی.

ذوالفقار - د زبیر خبره بلکل صحیح ده که کوم پیری واوسیری دا خو بیخي راحت خبره ده.

- د څه راحت خبره ده؟ ها؟ که یو پیر زما پسی ویی یعنی بیخي شانس یی نشته چی راگیر

بی کړو؟

زبیر - چا ویل چی نشته؟ گوره که پیری ویی په دوه دقو کی خبره خلاصه ده.

- هغه وخت څنگه؟

زبیر - ما خپل د یو ملگری څخه اوریدلې چی دلته نږدی یو غټ مولوی اوسیری چی

پیریانان حاضره ویی؟ ورته وایی تیل داغ مولا!؟

- تیل داغ؟

زبیر - هو لکه چی دا مولوی پیریانان سوزه ویی؟ که ستا د هم پیری ویی هغه درته

ستونزه حل کوی.

- پوهیری چی زه د داسی مولیانو څخه کرکه لرم؟

ذوالفقار - بنده کړه خوله دی، زما خونن زړه وو چی لاړشو خو افسوس زبیر وایی نن

نشته سبا راځی، مور هم سبا ځو او دا خبره خلاصه وو.
 -تاسو د کوم ځای پوی شوی چې دا د پیری کار دی؟
 ذوالفقار - پرون ماښکر تا خپله ونه ویل؟
 - خو تا پرون ماښکر باور ونکړو؟! اوس بیا څنگه قبول دی کړو؟ په ویدیو کی خو کوم شی نه وو؟

زبیر - پیریان په ویدیو کی نه ښکاره کیږی هوښیار صیب!
 - نو تاسو څنگه یو ځل زما خبره ومنل؟
 ذوالفقار - لکه چې ښه کار مو ونکوو چې ستا خبره مو ومنل؟ که څنگه؟
 - نه هسی پوښتنه می کول.
 ذوالفقار - هسی پوښتنی مه کوه، کنه هسی به دی خوله ماته ویی!

ذوالفقار بیچده په غوسه معلومیده پدی خاطر نور څه می ونه ویل او چوب شوم. د زبیر په خبری می بد احساس درلود، دا چې ویی ویل تیل داغ مولا! هیڅ می زړه نغوښتی چې ورشم فکر می کوی پر بدن می اور بل دی یو دقه کی داسی سره تبه می شوه چې زبیر او ذوالفقار چې هرڅونه دوا درمل راکړل فایده ونکړه، فکر می کوو چې په دوزخ کی یم پدی یخ کی د یر تبی څخه راباندی خوله بهیده د سر درد می هم زیات شوی وو.

زبیر - زه خو وایم چې دا ټول د پیریانو کار دی؟
 ذوالفقار - څه وایی؟
 زبیر - گوره همدا چې وه مو ویل تیل داغ مولا ته دی وړو دده حالت خراب شو؟ باور وکړه دا د پیریانو کار دی ترڅو پدی کارونو موږ شا ته کړی خپل د خبری څخه..
 ذوالفقار - که دسی خبره وی مجبور د هغه مولوی څخه یی مخکې یو بل ته ویسو؟
 زبیر - ته بل کوم دسی سم مولوی پیژنی؟
 ذوالفقار - مولیان خو لږ ندی د گوتې په شمار زر دانې په هر کوڅه او مسجد کی ناست دی..
 ..

زبیر - خو فرق لری باید ضرور یو سم مولوی وی کنه دا نور هسی د پیسو غله دی جادوگران دی نه مولیان..
 ذوالفقار - صبر زه خپل ملگری ته زنگ ووهم څو وخته مخکې ما ته د یو مولوی زیات

تعريف کوی، که معلوم وو ورته د هغه آدرس به واخلو او لاړ به شو. زبیر - امم دا هم بڼه خبره ده که یو دوه نفره مولوی وپیژنی ضرور بڼه مولوی دی..

ذوالفقار موبایل راوخیست او خپل ملگری ته یې زنگ ووهي، زبیر هم زما انډی ته راغي او زما په سر چې د اور پشان سور وو لاس کیخودو، ما دهغوی خبری اوریدل خو دومره توان راکې نه وو چې سترگی خلاصی کړم او کوم خبره دی وکړم، نور د درد څخه خبره اوبستی وو بدن مې یو شانتي بې حس شوی وو...! د څو دقو وروسته ذوالفقار لکه چې خپل د ملگری څخه آدرس واخیست، او زما څنگ ته راغي او کرار یې ماته غږ کړو.

ذوالفقار - طاه! ..!

د ذوالفقار په غږ په سل زور او زحمت مې لږ خپل سترگی خلاصی کړی او د هغه ورختا او پریشانه څهری ته مې وکتل، چې هغه زما په مخ خپل لاس کیخودو، او کرار یې وویل: تبه لری بڼه یی؟

یواځې د سترگو په پټو ولو او خلاصه ولو مې ورته د هو جواب ورکې چې ذوالفقار لځایه پورته شو او د دهلیز څخه د وتلو په حال یې کې زبیر ته وویل: زه موټر چالانده کوم تاسو راشی.

زبیر راسره مرسته وکړل لځایه پورته کړم په گنگس انداز د هغه پسی کشیدم، د کور څخه چې ووتلو ذوالفقار په تلوار د موټر څخه رابښکته شو او زه یې شاته سیټ کی کینولم، موټر حرکت وکړو او هر سومره چې هغه ټاکلې ځای یعنی د مولا کورته نږدی کیدو هغومره زما حالت خراب کیدل، فکر مې کوی نفس نشم اخیستی موټر د یو شنه رنگه غټ دروازی مخکې ودریدی، او ذوالفقار د موټر څخه تا شو، دروازه یې وټکول، څو دقې د کور مخکې د هغه چا سره چې دروازه یې خلاصه کړی وه خبری وکړل، او بیرته د موټر خواته راغي، زما د خوا د موټر دروازه یې خلاصه کړه او زه یې د اوږی څخه ونيولم ترڅو مرسته وکړی تا شم د موټر څخه...

خو ما نه غوښتل لاړشم هغه کور او هغه مولوی ته! بد احساس مې درلود او فکر مې کوی هلته که لاړشم مشکلات مې زیات کیري؟ دا اصل کی احساس نه وو! بلکه داسی چی یو سوک راته وایي "طاه! هلته مه زه خبره خرابه کیري!" ذوالفقار چې کله زما مقاومت ولیدو په حیرت یې وویل: ولې نه راتا کیري؟

- زه نه ځم.

نوالفقار - ولی؟

- بد احساس لرم خیر دی راځی بیرته کورته لاړشو زه ښه یم.

زما په خبری نوالفقار زما اوږه ایله کړه او په پریشانه حال یې راوکتل خو زبیر وویل: دا چی ته هر سونه مقاومت کوی طاها هغومره زموږ شک صحیح ثابت کیږی.

- پخدای پیری میری نشته، زما تبه ده راځی ډاکتر ته لاړشو.. (دا لفظ می دومره په عاجزی وویل او نوالفقار خواته می وکتل چې هغه سترگو کی ماته زیره نازره توبی ښکاره شو! غوښتل می د فرصت څخه استفاده وکړم او نوالفقار قانع کړم ترڅو د مولوی لآحایه ډاکتر ته لاړشو چې زبیر وویل:

زبیر - اوس خو راغلی یو دوه قدمه زحمت باسو، او دا شک مو هم لمینځه وړو که پیری نه وو بیخی ښه خبره ده وړو دی ډاکتر ته سنگه نوالفقار؟

د زبیر په خبره نوالفقار ماته راوکتل او بیا یې په پریشانه حالت خپل وینستیانو کی لاس ووهی او ویی ویل: د زبیر خبره صحیح ده اوس خو راغلی لاړ به شو..

ما چې هر سومره زاری وکړل په هغوی دواړو باندی تاثیر ونکړو، او زه یې په زوره د مولوی کورته ننېاسلم..

یو 23 کلن ځوان چې غم رنګه څهره، تور بانیه او توری وریځي وه نه ډیر ښایسته او نه هم زیات بدرنګه څهره درلود. موږ یې کور خواته رهنمای کړو دری سره یو کور ته ننوتلو کوچني کور وو دومره غټ نه وو، یو څلور پنځه متره دهلیز وو. یو آشپزخانه او دری کوتي چې د یو کوتي دروازه خلاصه وه! دهلیز کی شاوخوا نالی هوار کږی وه، موږ هم لاړو یو کونج کی کیناستو، زموږ څخه بغیر دری څلور نور نفران هم دهلیز کی ناست وه! لکه چې دوی هم د کوم مشکل لپاره راغلي وه! څلور سرو تور کالي او ژیر لونګي وهلې وه؟ او د هغه گیری او واسکتونو څخه معلومیدل چې اطرافي خلک دی.!

دومره بد احساس می درلود که زما لاس کی وایي هغه دقه د هغه کور څخه تختیدم خو زبیر می یو خوا او نوالفقار می بل خوا ته ناست وه او زما د هر رکمت څخه یې مخ نیولی وه! هغه ځوان هلک د هغه خلاص کږی دروازی خواته ولاړی او څو دقي

وروسته چې بیرته راغې نو مور ته یې وویل: تاسو اول ورشې پاچا صیب تاسو ته پتمه دی..

#شهاب :

د هغه هلک په خبره نوالفقار لځایه پورته شو او زه یې هم ځان سره کش کړم، هیس مې زړه نه غوښت خو مجبوری د نوالفقار او زیبر پسې هغه کوتې ته داخل شوم، مخامخ د کرکې لاندې نالې باندې یو د زیات عمر بوډا چې چندان نورانی څهره هم نه درلود په اوږدې گیرې او یو بالښت چې مخامخ ورته ایښودل شوې وو او یو کتاب ورباندې وو ناست وو! زموږ په راتلو یې کتاب بند کړو او موږ ته په کتو شو، درې سره د هغه څخه لری په څنگ نالې کیناستو، او ستړی مشی مو وکړل البته ما دومره کرار ستړی مشی وکړل چې زما پر گمان هغه به بیخی زما غږ اوریدلې لا نه وی!!

نوالفقار - اصل کې خبره دسی ده مولا صیب... (هغه بوډا د نوالفقار خبره پری کړل او ویې ویل: پاچا صیب..!) (نوالفقار لږ ورته وکتل او بیا یې وویل: هو ... پاچا صیب اصل خبره دسی ده چې دا څو وخته کیږی زما وراره باندې عجیب غریب کارونه کیږی داسې چې وینې (نوالفقار زما لاس او سر ته اشاره وکړل) ضرر او نقصان یې هم ورته رسه ولې یو نفر تاسو موږ ته معرفي کړی که مهرباني وکړی وگوری څه مشکل دی؟

پاچا صیب - ستاسو وراره پیژنم.

د هغه پاچا دی؟ مولا دی؟ قاری دی؟ هر بلا چې دی، د هغه په خبره په حیرت مې وروکتل ډاډمن یم چې ما دا انسان خپل په ټول عمر کې مې هم یوځل ندی لیدلی! ښه په ځیر، ځیر ورگورم چې زیبر وایې: د کوم خای څخه یې پیژنی؟
پاچا صیب - په اړه مې اوریدلې. کولې شې یو د هغه ستونزو څخه چې در پېښ شوی ماته قیصه وکړی ښاغلي طاها خان!!

د هغه پاچا پدی خبره چې زما نوم یې واخیست د نوالفقار خواته مې وکتل، چې نوالفقار په حیرت وویل: ما خو یاد ته نه راځي چې د طاها نوم می دی تاسو ته ویلې ویې؟
د نوالفقار په خبره پاچا صیب نری شانتې مسکا وکړل او ویې ویل: ځوانه زه د پیر خبرو څخه خبر لرم..

زړه مې طاقت ونکړو او ومې ویل: تاسو چې زما په نوم خبر یاست او دومره معلومات لری، نو پر ما چې کوم چل شوی پر هغه به هم خبر اوسیری؟!

دا خبره مې وکړل او په شکمن نظر مې وروکتل هیس مې دا نفر په زړه بڼه ونه لگیدی او بد احساس مې د هغه د سترگو د نظر څخه پر ټول وجود خپور کیدی، هغه ماته راوکتل او پداسې حال کې چې تراوسه همغه شیطني او خبیث مسکا پر شونډو وه کرار یې ماته وویل: پرېرډه واضح درته ووايم ځوانه! کوم خبری چې ما اوریدلی او تر ما را رسیدلی د هغه خبرو او قيصو څخه چې پر تا شوی شاید فرق ولری؟! او ما ته شاید غلط را رسیدلی وی؟! نو ته راته خپل قيصه وکړه چې زه ډاډمن شم..!

د هغه پدی خبره په نه زړه مې د رامنځته شوی عذاب څخه لږ ورته وویل، زما د خبرو په وخت کې هغه خپل کتاب خلاص کړی وو او هغه ته یې کتل نه پوهیږم د څه شي کتاب وو؟ قرآن کریم او یا بل کوم داسې تفسیر یا کوم علمي کتاب خو ماته نه ښکاره کیدی؟! پر جلد د کتاب هیس شي نه وو لیکلی ساده تور پوښ یی وو! زما د خبرو د خلاصیدو وروسته ذوالفقار وویل:

ذوالفقار - بڼه نو پدی رامنځته شوی کار تاسو څه فکر کوی چې آیا دا پعدابه ول د پیریانو کار دی؟

پاچا خپل سر د کتاب څخه پورته کړو او پداسې حال کې چې خپل پر گیره یې لاس تیره ووي وویل: په ډیر احتمال او گمان هو ... د پیریانو کار دی ضرور کوم کار دی کړی..؟! زبیر - څه کار؟

پاچا - د آدم (ع) د پیدایښت وخت کې خدای د پیریانو او انسانانو په مینځ کې یو پرده او حائل جوړ کړو! ترڅو موږ د هغوی او هغوی زموږ د دنیا څخه لری اوسیری! تا ضرور یو کار کړی او هغه پرده او حائل دی لمینځه وړی..!

- خبره همدلته ده! زه بیخي نه پوهیږم چې ما څه کار کړی چې هغوی زما پسې دی؟ زه غواړم د هغوی د شر څخه خلاص شم..!

پاچا - که غواړی په دلیل یې پوه شي نو رامنځ کې شه ځوانه .. (پاچا خپل و مخ ته اشاره وکړل او ددی خبری سره سم یې خپل د مخ بالښت او د هغه په سر کتاب یې پورته کړو او خپل څنگ ته یې کیخود ذوالفقار په سترگو اشاره وکړل ترڅو پاسیږم، په نه زړه د پاچا و مخ ته کیناستم

هغه یو څه نور هم رانږدی شو، او خپل لاس یې زما پر سر کيځودو او ما ته یې وویل تر څو سترګې پټې کړم، په نه زړه مې د ذوالفقار خواته وکتل چې هغه د سترګو په پټولو او خلاصه ولو راته وویل چې د پاچا خبره ومنه؟ په سل نه زړه مې سترګې پټې کړل او هغه شروع وکړل په دم کولو او چوف کولو، تقریباً یو دوه دقیقې به تیری شوی وه چې د سترګو د پردې شاته مې بیحده تیز روښنایی احساس کړل داسې لکه چې یو چا دی زما و سترګو شاته برق روښانه کړی وی؟

غوښتل مې سترګې خلاصې کړم خو د پاچا غږ مې واوریدی چې ویې ویل: سترګې مه خلاصه وه. (د هغه په خبره مې سترګې همغسې بندې وی چې دا ځل یو دم احساس مې وکړو د ځمکې څخه په پورته کېدو یم! بغیر لدی چې د چا لاس احساس کړم فکر مې کوی د ځمکې څخه جلا شوم! د ډیر ویرې څخه مې د پاچا خبره لیدله ووتل او سترګې مې په وحشت خلاصې کړی! او د مخامخ منظرې په لیدو د ډیر ویرې او وحشت څخه مې خوله خلاصه پاتې شوه..!

کوټه کې تکه توره شپه وه، نه پاچا وو نه هم ذوالفقار او زبیر...! هیس سوک نه وه یواځې زه وم! کوټه بیحده تیاره وه داسې لکه چې شپه وی؟ ځکه بیرون هم تیاره وه په ډار او وحشت مې ذوالفقار او زبیر ته ناری وهل شروع کړل خو غږ مې له ستونې څخه نه وتی! هیس شې مې نسو لیدلی کامل توره شپه وه، غوښتل مې لځایه پاسیرم او د دی لعنتې کوټې څخه ووځم او ذوالفقار و زبیر پیدا کړم خو پښو مې هم یاری نکول! داسې لکه چې فلج شوی اوسیری د ډیر ویرې او وحشت څخه ژړا ته نږدی شوی وم

چې په هغه تکه توره شپه کې د دروازی د خلاصیدو آواز مې تر غوږ شو په تلوار مې هغه خوا ته وکتل چې یو غټ پټ چهار شانه سړی چې څهره یې سم نه معلومیدل او پوره سر تر پایه یې تور هغه هم بیحد عجیب سم ددی عربانو کالو پشان چې تر پښو پوری سپین جوړه اچوی همغه ډیزاین خو په تور رنگ کې وه اغوندلې وه، مخامخ د دروازی خولې ته و دریدی او زما په لیدو یې سر ټپي او چپ طرف ته وخوځه ویې او په قهرجن لهجه چې بیحده غږ یې ډارونکي و وویل: ما درته وویل مه رآه طاها....!

د هغه د غږ سره سم خپل پر مخ د یخ اوبو پر شیندلو په خود شوم او سترګې مې خلاصې کړی، سر مې د زبیر په غږ کې ایځودلې وو او پروت وم؟! ذوالفقار د قهر او غضب

څخه په سرو سترگو زما اندی ته ناست وو او اوبه یې په لاس کې وه، د زبیر په مرسته کیناستم ټول بدن مې بیحد زیات درد کو او د ټولو څخه زیات چپ لاس گوتې مې..! خپل لاس ته مې وکتل چې د حیرت څخه مې سترگې خلاصې شوی هغه بل لاسو خو مې مات وو او ددی لاس فکر مې کوی گوتې مات شوی رنگ یې هم شین وو؟!

زما د کیناستلو سره سم هغه پاچا چې تراوسه لگیا وو خپل د کتاب څخه یې یو شی لیکل زما خواته وکتل او په کلک لهجه یې وویل: ما درته وویل سترگې مه خلاصه وه (بیا زما د لاس گوتو ته چې تک شین شوی وه او داسی درد یې کوی لکه چې مات شوی اشاره وکړل او ویې ویل: که سترگې دی نه وایې خلاصې کړی زه هم نه مجبوریدم د زور څخه کار واخلم.. په هر حال بڼه وو مشکل دی پیدا شو ..

په گنگس انداز مې زبیر خواته وکتل چې هغه هم زما پشان په گنگس او ویریدلی حالت وویل: درباندی حاضر یې کی (د زبیر په خبره سترگې مې د حیرت او وحشت څخه خلاصی پاتې شوی چې هغه کرار وویل: یو ښاپیری وه! - څه ...؟!

زما د حیرت څخه په پک غږ زبیر وخنډل او ویې ویل: نه چې ډیر ملکوتی ښایست لری د انسانانو لځایه پیریان درباندی مین کیری .. - بلا بلا انسان پشان خبری وکړه څه چل وو؟! زبیر- خو درته ومی ویل وی..! ښاپیری درباندی مین شوی وه، هغه د پایزیب شرنگ د هغې وو.

- دا ټول کارونه دهغې وه؟ زما جواب دا ځل ذوالفقار په غوسه راکړی او بد بد یې د هغه پاچا خواته وکتل: نه تراوسه موضوع صحیح نده معلوم.

- څه مطلب؟

زبیر- مطلب دا چې هغه د پایزیب شرنگ، ماښام لخوا د بدن بی حرکت کیدل دی د خوب وخت کې او ځینی نور کارونه ددی اغې ښاپیری وه! خو.. - خو څه؟

زبیر- خو وهل ددی کار نه وو!

- یعنی هغه کوم د انسان کار وو؟

ذوالفقار - نه.

زبیر - امم هغه د کوم بل پیری کار وو.

- یعنی یو وخت کې زما سره دوه پیریان وه؟

پاچا - دوه نه بلکې شاید یو ډله؟!

په حیرت او ویری مې د هغه پاچا خواته کتل چې ذوالفقار په غوسه پاچا ته وویل: اوس یو کار وکه البته دسی کار چې سرانجام یې (زما لاس ته یې اشاره وکړل) داسې نه ويې یو دم وکه چوف وکه هغه پاتې پیریان هم راوغواړه او د طاها څخه یې لری کړه... خو دا ځل د اول څخه وایم حق نلری دا مردار قلمونه دي د طاها په گوتو کې ننباسې او خور یې کړی..

د ذوالفقار په قهر جن خبرو تازه په قیصې پوی شوم چې زما لاس گوتې ولې داسې شوی..! ما لیدلې وه ځینې مولیان د پیری د حاضرې ولو یا هم د بدن څخه د باسلو لپاره یې د هغه انسان بدن ته چې کوم چې پیری پکی دی وې تر څو درد یې پیری احساس کړی او لاړ شی..! لکه چې متاسفانه پر ما هم همدغسې چل کړی وو دا پاچا..!

پاچا - زه اوس دا نور نسیم حاضرې ولې..!

زبیر - ولې کوم مشکل دی؟

پاچا - دا خو یو دانه ندی چې زه حاضر کړم او تاسو خو اوس ولیدی چې دا یو دانه یې

دومره بد کلغ (ضدی) وه نو دا نور به یې سنگه وی؟

ذوالفقار په غوسه باندې خپل سر وینتیانو کې لاس تیر کړو او په بې حوصله لهجه یې

ووېل: اوس چاره څه ده؟

پاچا - د اوس لپاره زه هیس کار نشم کولی، داسې نکیری چې زه یو، یو دانه دی حاضر

کړم او قسم ورکړم چې نور دا ځوان پریردی..! جنیات هسې یو سوک نه پغذابه وی

ضرور یو دلیل باندې دا ټول ستا پسې شوی..!

- په څه دلیل ما څه کړی په دوی؟

پاچا - زیاتر هغه کسان چې پیریان یې پغذابه وی ددې بناپیر او مینې داستان څخه چې تیر

شو، ضرور تاسو کوم ضرر او نقصان هغوی ته رسه ولې..!؟

زبیر- طاها نو څه کار دهغوی سره کړی؟
پاچا- زیاتر کسانو چې پیریان زخمیان کړی یا ورته نقصان رسه ولې هغوی خپل لاندی
ورباندی خبر...! مثال ناساپه شپه کی بغیر د بسم الله ویلو څخه د باندی حویلی ته ځی یا هم
چاقو یا بل کوم تیز شې یو خوا گوزاره ویی یا سری گرمې اوبه یو ځای بغیر د بسم الله
ویلو توی کوی، په یو پیری به شاید هغه شیان تا گوزار کړی وی...! او هغوی به دی
زخمی مری اوسیری؟

سمده چې ته هغوی نه وینی خو هغوی شتون لری او تا وینی! هغوی هم جسم لری خو
بیحده نرم او لطیف دی د همدی لپاره کولې شې هغوی خپل جسم پټ کړی...! شاید تا هم
ختا او بی فکر کی هغوی ته زیان رسه ولې وی او اوس هغوی هم غواړی خپل قصد
واخلي!

ذوالفقار- چاره څه ده؟
پاچا- زه باید خپل د ملگرو څخه مرسته و غواړم ترڅو راته دلیل معلوم کړی.
زبیر- ستاسو ملگری چیرته دی؟ کولې شی زنگ ورته ووهی ترڅو زموږ مشکل لږ ژر
حل کړی!
ذوالفقار- د پیسو غم مه کوی زه ستاسو د ملگرو پیسی هم درکوم تاسو یواځی دا زموږ
کار ژر حل کړی..
پاچا- اصل کې زما ملگری داسې ندی چې په زنگ و هلو یې راو غواړم! هغوی هرکله
چې زړه ویې راځی..

د هغه خبری بل رکم وه داسې لکه چې سر عام یې وویل زما ملگری پیریان دی نه
انسانان! د هغه د دی خبری په مطلب طما په نظر ذوالفقار او زبیر هم پوی شو چې په
حیرت یې وروکتل هیس ښه احساس مې و دی موضوع ته نه درلود! او د هغه د دی
خبری په اوريدو خو بیخی بد احساس مې پیدا کړو..

زبیر- اوس مونږ څه وکړو داسی خو نکیری چې همداسې لاړشو او هغه پاتی پیریان بیا د
طاها پسی راشي! نکیری اوس یې یو دانه راو غواړی؟ یا هم کوم شې موږ ته راکړی تر
هغه وخت چې ستاسو ملگری راځی او تاسو ته ددی کارونو دلیل راوړی؟

پاچا- یو شي ورکوم ترڅو د څو ورځو لپاره کوم پیری یې پغذابه نکړی..
ذوالفقار- بخښنه غواړم... دا ستاسو ملگری تاسو نشي راغوبستی؟
پاچا- نه.

د هغه د نه په ویلو نور مور څه ونه ویل، هر دقه مې بد احساس زیات کیدو زړه مې غوښتل لاړشم د هغه ځای څخه، هغه خپل د کتاب څخه یو څو ورقي زمور خواته ونيول او ویې ویل: دا ستا لپاره دی.

ورقي زبیر ورڅخه واخیستل قات کړی وه! زبیر غوښتل چې خلاص یې کړی خو هغه وویل: اوس یې مه خلاصه وی.. نن ماښام په دولس بجو اور بل کړی کله چې اور په مړ کیدو وو نو دا دوه ورقي په انگار کیدی چې وسوځیږی، او هغه دوه ورقي چې شاته یې سره کرښه مې ویستلې هغه د کور په یو کونج کې دفن کړی.

- مننه.

ذوالفقار- تاسو دواړه لاړشي زه هم اوس درځم.
د ذوالفقار په خبرې اولي نفر زه وم چې د هغه منحوس ځای څخه ووتلم، بیا راپسی زبیر راغی، مور دواړه موټر کې د ذوالفقار راتلو ته په تمه شو، چې څو دقي وروسته ذوالفقار په تروش تندۍ را ووت او موټر کې کیناستي.

- ولي دی دومره وخت تیر کړو؟

ذوالفقار- خپل شماره مې ورکړل او دهغه ده مې هم واخیست که ضرورت شو ورته زنگ ووهو.

- خو زما هیس خوښ نشو. (دا خبر مې وکړل او خپل د لاس گوتو ته چې بیحد زیات یې درد کو و مې کتل چې زبیر وویل: که لاس دی پیر درد کوی لاړشو ډاکټر ته؟
- ضرورت نشته ښه یم. او هو ته باید ما ته ټوله قیصه وکړی، چې سنگه چل وو؟
زبیر په خندا وویل: صبر کورته ورسیرو سم درته د لیلا مجنون داستان تعریف کوم.
- بلا.

زبیر- هغه خو ته لری هغه هم ښاپیری بلا ..

- زبیر زما پر عصابو مه ځه زه تراوسه پدی خبرې کې شک لرم چې هسې نه خپل کوم پیری میرې ماته راستولي نه ویې؟ تاسو هم واوریدل چې ویل یې ملگری لرم ..؟ هغه هم

پیریان؟

زما په خبری ذوالفقار د موټر د هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: طاها! که وغواړی بیځایه خبری وکړی غاښونه دی په خوله کې در مات کوم! تراوسه موږ د جنرال شا نیولې وه چی تا دا کار کړی خو اوس چی هغه ستا لایلا حاضره شوه خبره معلوم شول باید په تمه اوسیدو چی پاچا صیب څه کوی؟

زبیر - رښتیا ولی هغه د مولوی صیب پر ویلو تندی تروش کړو او ویې ویل ماته پاچا صیب ووايه؟

ذوالفقار - ولاکه زما سر خو نشو خلاص پدی کار یې ..!
- هسې چینجې درلود..

زبیر - شاید نوم یې پاچا وو؟ او د مولوی لفظ یې نه خوښیدی چی ورته استعمال کړی؟

یو عجیب غږ زما د چپ طرف څخه وویل: پاچا اصل کې د سیدانو له ډلې څخه ویې "سیدان د حضرت محمد"ص" د نسل او لادې ته وایې" او دوی د مولوی لفظ پدی خاطر نه خوښه ویې ځکه دوی وایې زموږ رتبه د مولیانو څخه پورته ده! هغوی حتا د مولیانو پسې د لمانځه شاته لا نه دریږی! (په ویری او وحشت مې خپل اندی ته وکتل چې چا دا خبری وکړل؟ خو هیس سوک هلته نه وو؟)
په لږزانده غږ مې وویل: تاسو هم واوریدی؟
زبیر - څه؟
-دا غږ؟

ذوالفقار د موټر د هینداری څخه په مشکوکه نظر راوکتل او ویې ویل: کوم غږ؟

- ه... هم ... همدا چې وویل"پاچا اصل کې د سیدانو له ډلې څخه ویې او دوی د مولوی لفظ پدی خاطر نه خوښه ویې ځکه دوی وایې زموږ رتبه د مولیانو څخه پورته ده! هغوی حتا د مولیانو پسې د لمانځه شاته لا نه دریږی!

ذوالفقار او زبیر په حیرت راوکتل او زبیر په همغه حیرت وویل: دا څه وایې؟ چا درته دا خبره وکړل؟
- یعنی تاسو وا نه وریدل؟
ذوالفقار - نه.

زبیر - نه ما ستا د خولي اول خُل دی دا الفاظ د پاچا او مولوی د توپیر په اړه آورم ..!
د ډیر ویری څخه مې رنگ وپړیدی، چې نوالفقار وویل: هغه تعویذات یې راکړی شاید
دهغه له سبب دوی داسې ځانونه تاته بڼکاره کوی صبر مابڼام یوځل هغه تعویذات د پاچا
صیب په ویل شوی طریقه استعمال کړو بیا دا ټول شیان ختم کړی آرام اوسیره.

د نوالفقار په خبره زره انداز لا د ویری څخه مې کم نشو، خو نور څه مې ونه ویل او
خاموش شوم، نوالفقار موږ دواړه تر کوره ورسه ولو او خپل لاری ترڅو مابڼام لپاره
سودا واخلي، په لږزنده او ویریدلی قدمو د کور خواته روان شو.. هغه د پاچا راکړل
شوی کاغذونه مې اړول راپول، زره مې غوښت خلاص یې کړم او وگورم څه یې پکې
لیکلی؟

- زبیر وایم که دا کاغذونه خلاص کړم کوم مشکل خو نلری؟
زبیر چې زما څخه لږ لری د دتلویزیون خواته ناست وو او موبایل کې لکيا و وپي ویل:
مه خلاصه وه ما اوریدلی تعویذات چې خلاص شي اثر یې ځي! او هو و دی نه لیدل پاچا
صیب زه هم د ورقي د خلاصه ولو څخه منع کړم!
- نه پوهیږم ولې خو هیس مې خوښ نشو دا پاچا ...
زبیر په خدا وویل: مرکې ته دی خو ندی راغلي چې داسې وایي! ته دعا کوه ستا مشکل
حل کړی نور بیخي مه ورځه هغه خواته..

- خدای دی وکړی حل کړی مشکل.
زبیر - حل کوی هسی گوره هغه پیری تاته وویل د پیغمبر "ص" د اولادی څخه دی او
سیدان دی! نو ضرور سم سړی دی؟
د زبیر په خبره هغه غږ مې یاد ته راغلو چې دا خبری راته وکړل د هغه په غږ کې
یو شانتی پسڅند وو لکه ریشڅند باندی چې دا خبری کوی؟

- رښتیا زبیر تا ماته ونه ویل چې سنگه چل وشو هلته د پاچا کور کی؟
زما په خبری زبیر په خدا خپل ځای کې کیناست او وپي ویل: اخ افسوس چې نوالفقار په
غوسه وو او اجازه یې رانکړل ویدیو ونیسم کنه سم هندی فلم وو ..
- بلا بلا سنگه بیا خوشحال دی.
زبیر - یعنی باور وکړه طاها که ستا لځایه بل هر سوک وایي ما فکر کو چې هسی ټکي

کوی او پیری میری نشته، یعنی داسې درب و غورځیدی چې زه او ذوالفقار هک حیران شو! دوه دقی لا تیر شوی نه وه چې ټول بدن دی په لرزی شو بیحده بد لرزیدی لکه دا میرگی چط نیولې اوسیری؟ ذوالفقار غوښتل تا پورته کړی خو پاچا صیب اجازه ورنکړل

تقریباً د دوه دقو وروسته ناساپه خپل ځای کې کیناستې سترګې دی هم خلاص کړی پاچا صیب پوښتنه وکړه، سوک یې؟ ما گمان وکړو اوس به ووايي زه یم طاها! خو تا وویل... (په هیجان او حیرت مې غور نیولې وو د زبیر خبرو ته هغه چې خاموش شو ومې ویل: ښه څه مې ویل؟

زبیر - تا نه ویل هغه ستا لایلا ویل (زبیر زما د هغه وخت پېښې وکړل او وېي ویل: زه فلانکې یم..! یو داسې عجیب نوم یې ځانته واخیست طاها چې ما بیخی وانه وریدو؟ او بیخی پوی نشوم ورباندې زیات عجیبه وو، د هغه څخه وروسته پاچا صیب ورڅخه پوښتنه وکړل چې ولې دا ځوان پغذابه وېي او څه ورنه غواړی؟ (زبیر خپل د خبرې دی ځای کې په هیجان وویل: بغیر لدی چې خبره کش راکش کړی ویل زه ورباندې مینه یم! هر کار ورته کوم هر شي وغواړی ورته راوړم...

زبیر دومره په هیجان دا خبرې کول چې زما هم شوق او خدا راغله او ومې ویل: رښتیا وایي؟ همداسې وویل؟
زبیر - پخدای باور وکړه همدغه یې وویل.
- ولای دی دنیا ته مې امید پیدا شو که نور نه وېي یو ښاپیری خو حاضر ده زما لپاره هر کار وکړی ...

زبیر تر مابنام د هغه وخت چې پر ما پیری حاضر شوی وو او زه یې خود شوی وم قیصی وکړل، او دومره په شوخی او توکی هغه موضوع بیان کړل چې ما او ذوالفقار دواړه یې په خندا مړه کړو... تر مابنام دولس بجو درې سره وینس و دولس بجې چې پوره شول حویلې ته لاړو او ذوالفقار یو وړوکي اور بل کړو او هلته درې سره کیناستو کله چې لرګي انګار شول

نو زبیر وویل: کاش کباب مو پوخ کړی وایي!
ذوالفقار - لکه حامله داره ښځه پدی نیمه شپه کیدی کباب ته زړه وشو؟
زبیر - یواځې د حامله داره ښځو زړه کیږی؟ موږ زړه نلرو؟ هسی ښایسته د لرګو د

سوځیدو چرک، چرک دی پدی باندی یو څو سیخ کباب وایي هی هی نو...
 ذوالفقار - دا خبری پریردی پاسه طاها..
 - ساعت څو دی؟

ذوالفقار - 12:1 دقیقه پاسه خلاص یی کړه بیا په انگارو یی کیرده هغه سره کرښه چې
 ورباندی ده هغه دفن کړه پوی شوی؟
 - سمه.

هغه دوه کاغذه می خلاص کړه ددی څخه مخکې چې ورواچوم ور ومي کتل چې څه
 پکې لیکلی؟ زیبر هم زما څنگ ته راغلو ترڅو وگوری څه دی؟! عجیبه شیان پکې رسم
 شوی وه! اعداد وه کرښی وه علامی وه حتا شکونه وه! مور د هغه شیانو په کتو وو چې
 ذوالفقار وویل: انگار مړ شو څه مرگ کوی تاسو دواړه ژر کوی..

د هغه په غږ د هغه عجیب لیکل شوی شیانو څخه می نظر واخیست او په انگار می
 کیخودو، همدا چې کاغذ اور واخیست یو چیغه می د حویلي د کونج څخه واوریده! یو د
 ښځې چغه وه! په تلوار می هغه خواته وکتل خو هیس سوک نه وو! زما په ورختا کتلو
 زیبر وویل: څه شوی؟
 - تاسو غږ وانه وریدی؟
 ذوالفقار په مشکوک انداز وویل: د چا غږ؟
 - د یو ښځې چیغه وه!

ذوالفقار او زیبر یو بل ته په حیرت وکتل او زیبر ما ته په کتلو وویل: شاید د تعویذ اثر وی
 او هغه ښاپیر سوځیدلی وی؟
 ذوالفقار - دا خبری پریرده شابه دا دوه نور هم هلته د حویلي کونج کې دفن کړه.
 ذوالفقار چې د حویلي کوم کونج خودو هغه تکه توره شپه وه! او ما غږ هم د همغه طرف
 څخه اوریدلی وو نو د ویری څخه می جرعت نکوی هغه طرف لارشم او ذوالفقار ته می
 وویل: ته ورشه دا هلته دفن کړه.
 ذوالفقار - زما په خیال ته یی باید خپل پر لاسونو وکړی ترڅو اثر وکړی؟

د هغه په خبره مجبور کاغذ می را واخیست او روان شوم، ذوالفقار او زیبر هم زما پسې
 راغله لکه چی پوه شول زه ډاریدلی یم؟ زیبر خپل د موبایل برق روښانه کړو ترڅو لږ

رنا شي ما هم ژر هغه کاغذ دفن کړو او شکر دا ځل مې کوم عجیب شي وانه وړیدی.
 زبیر- ستاسو په نظر دا کاغذ ایری ټولې کړو یا لاس ورته وانه وهو؟
 ذوالفقار- پاچا صیب د ایرو په اړه یې څه وانه ویل نو کوم مشکل به نه وی، پاک کړه او
 لری ختا کړه.

دشپې یوه بجې شاوخوا وه چې د حویلي څخه نور میلمه خانې ته داخل شو هسې ما ویل
 همسایه گان فکر ونکړی چې پدی نیمه شپه غله راغلي که څنگه چل دي چې دا دری نفره
 حویلي کی گرځي راگرځي؟ دری سره خپل ځایونه واچول ما خپل ځای داسې ځای
 واچوی چې شاته مې دیوال ويې او مخ د دروازی خواته ويې نه پوهیږم دا څو وخته مې
 زړه کې ویره ولیدلې وه او هغه ځای مې خوښ کوی او ویده کیدلم کوم چې شاته راته
 دیوال موقعیت ولری داسې مې د امنیت احساس کوو..

سر مې بالښت ته رسیدلې نه وو چې ویده شوی وم د خوب حالت کې وم چې احساس مې
 کړو یو نفر مې سنگ ته کیناستو؟! او داسې لکه چې خپل ځان لږ زما خواته کور کړو!
 ددی کار په ویری او وحشت مې سترگی خلاصې کړی چې و مې لیدو ذوالفقار یو غټ
 چاقو په لاس کې زما سنگ ته ناست دی..

- څه کار کوی ذوالفقار؟

ذوالفقار- بخښنه کوه راوینس مې کړی، اصل کې ستا شاوخوا مې خط باسو پر چاقو باندی.
 - د څه لپاره؟

ذوالفقار- هغه پاچا صیب ویل کله چې ته ویده یې ستا شاوخوا یو چاقو د کرښې باسلو
 پشان راکش کړم ترڅو پیریان دی په خوب کې پېغذابه نکړی.
 - منه خو اوس دی راوینس کړم که اجازه راکړی پاسم..

ذوالفقار- لا تر واسه وختی دی لا د سهار آذانونه یې لا ندی کړی..

- خو زما خوب دی وپړه ویې..

ذوالفقار- بیا هم بخښنه کوه.

څه مه وانه ویل او دا بل څنک باندی پریوتم ذوالفقارم څو ثاني وروسته، زما د سنگ څخه
 پاسیدی، د رښتیا هم چې ذوالفقار زیات حوصله درلود سهار د مولا آذان مخکې را
 ولاړسوی ترڅو زما شاوخوا په چاقو کرښه وباسي ترڅو زه نور خوب کې وانه ډارېرم...

دومره دروند ویده شوی وم چې سهار د څو نفرو د خبرو کولو په حال راوینښ شوم غږ مې وپیژندی د بابا وو؟

بابا- څه شوی ورباندې؟

ذوالفقار- ه ... هغه هیس د یو موټر سره یی تصادف کړی وو.

بابا- ولی دی هغه وخت ماته زنگ و نه وهی؟

ذوالفقار- فکر مې نسو لالا..

بابا- سنگه فکر دی نسو ذوالفقار دا که خدای نکرده یو شی ورباندې شوی وایې سبا ورځ تا ماته جواب راکولی سو؟؟

بیحده غوسه راغلي وه په کلو کلو بابا زما پوښتنه نکوی او اوس خپل دا بی لیاقتي او بی مسولیتي گناه په ذوالفقار اچوی! دومره عصبی وم چې بغیر لدی چې خپل مات شوی لاس او سر ته کوم پام وکړم په یو خیز خپل ځای کې کیناسم، زما په پاسیدو هغوی راوکتل زړه مې غوښتل یو څه زړه تش کړم پر بابا او یو څه خبری ورته وکړم خو د ذوالفقار سترگي چې ویل طاهرا دا کار ونکړی د جنگ کولو څخه منع کړم لکه چې ذوالفقار پوی شوی وو چې زما زړه یو جنگ غواړی چې داسې راکتل؟!

بابا په ځیر ځیر راکتل خو ما بغیر لدی چې حتا سلام ورواچوم د کوتی څخه مې غوښتل ووځم چی د هغه غږ مې واوریدی چې ماته یې وویل: سلام دی چیرته ولاړی؟ د هغه پدی خبره مې مخ وروگرځه وی دوه سترگي ماته نیولي وه! د هغه څخه مې نظر واخیست ذوالفقار ته مې وکتل هغه ده سترگو په اشاره زه آرمتیا ته دعوت کړم، بغیر لدی چې څه جواب ورکړم د کوتی څخه ووتلم په تلوار خپل کوتی ته ولاړم خپل کالي مې په یو زحمت بدل کړل په هغه کور کې اوسیدل چې بابا حضور لری ناممکن کار دی ناممکن، غوښتل مې د کوتی څخه ووځم چې ذوالفقار را ننوت.

ذوالفقار- چیرته پخیر داسې جوړ کړی روان یې؟

- زبیر چیرته دی؟

ذوالفقار- ستا د پلار په راتلو هغه ژر لاړو.

- زما په گیر به رانشی دا ناخوانه زه یې پریخوډم یواځی ځان الفرار...

ذوالفقار - ما ورته اجازه ورنکړل تا راوینس کړی.

هیس می ورته ونه ویل او د کوتی د دراوزی خواته روان شوم چې ذوالفقار د اوږی څخه ونيولم البته دومره کلک نه یواځې ددی لپاره چې زما د تلو مخنیوی وکړی کرار یې ونيولم خو ناساپه دومره اوږی می درد وکړو چې بی اختیاره می د خولې څخه اخ ووت!

ذوالفقار په ورختای وویل: څه وشو؟

- هیس اوږه می ناساپه په درد شوه.

ذوالفقار - ته ښکاره کړه.

- ضرورت نشته پرېږده..

ذوالفقار بغیر لدی چې زما خبری ته توجه وکړی اول خو زما د کالو لستونې پورته کړو ترڅو هغه ځای چې درد کړی وو وگوری خو کله چې د لستونې په پورته کولو هغه ځای نه ښکاره کیدو نو په یو ناساپه حرکت کې ذوالفقار زما کمیس زما د سر وباسې! دهغه پدی کار د شرم څخه مړ شوم خو هغه بغیر لدی چې ماته کوم توجه وکړی زما اوږی ته په کتو شو پر اوږه باندی می یو غټ شین ټپ وو! ولی زما خپل ورته فکر نشو؟

ذوالفقار په حیرت وویل: دا څه شوی؟

- ما هم تازه ولیدو شاید پر کوم شي لگیدلی یم او هغه دقه می فکر ندی شوی..

ذوالفقار - خر خو نه یې چې دومره کلک ولگیری او دومره ټپ وکړی زخم او ته خبر نشي؟

هیس می ونه ویل چې ذوالفقار یو څو ثانې نور هم هغه ټپ ته په تروش تندی او ځیر ځیر وکتل، زه بیحده خجالتی او شرمندوک انسان یم او دا چې داسې د ذوالفقار مخ ته ولاړ وم کیلو کیلو وزن می کم کړو، ذوالفقار چې د هغه ټپ څخه نظر واخیست تازه زما د شرم څخه سور مخ ته یې فکر شو! یو وریځ یې پورته کړل او په حیرت یې راوکتل بیا لکه چې تازه سر یې خلاص شو چې څنگه چل دی! چې زما کمیس یې زما خواته ونيو او د کوتی څخه ووت.

ما هم خپل کمیس واچو او په تلوار د کور څخه ووتم، زیږ ته می زنگ ووهو او ورته می وویل چې زه پوهنتون ته روان یم راحه، دا یو هفته کیدل چې نه وم تللی حالت می بیحده

خراب وو ظاهر حالت یادوم یو لاس په گچ کې دویم لاس تک شین سر هم مات رنگ هم ډاډمن یم چې د گچو پشان تک سپین وو! خو چاره نه وه اخی کال مې وو هر رځم جبر او خواری که وه باید، دغه سمسټر مې هم خلاص کړی وایې، پوهنتون لاره کې داسې احساس مې درلود چې یو سوک مې تعقیب کوی؟ خو چې شاته کتل مې هیس سوک نه وو؟!

زما د رسیدلو سره سم زبیر هم راوړسید! لکه چې موټر کې راغلی وو ځکه د زبیر کور د پوهنتون څخه لری وو او دومره ژر پیاده نشو راتلی، زما پر لیدو زما طرف ته راغلو.

زبیر- سلام

- مرگ.

زبیر- وبخښه باور وکړه ما غوښتل راوینم دی کړم او د هغه ځای دی وباسم خو ذوالفقار ویل مه راوینم کوه.

- زه ځله مې تاته ویلې چې کوم ځای کې چې زما پلار وی هغه ځای څخه ځان هم باسه ما هم! خو ته نامرده یواځې تختیدلی وی..!

زبیر- ومې ویل کله ما غوښتل هغه ځای څخه دی الفرار کړم خو هغه لیونی کاکا دی اجازه رانکړل.. څه خویې ونه ویل ستا پدی شانتي لیدو؟
- باور کوی په ذوالفقار یې پټکې کول چې ویلی مو زه نه یم خبر کړی؟ یو ځل فکر نکوی چې زه د هغه زوی یم او هغه زما پلار دی او باید زما احوال د هغه سره وي نه دا چې د ذوالفقار څخه یې واخلي؟!
زبیر- خوشي عصاب دی خبرو ته مه خرابه وه.

نور څه مې و نه ویل خو زه مې خفه وو د بابا څخه د هغه د بی فکرۍ څخه د هغه د بیخایه خبرو او کارونو څخه، پوهنتون ته په ننوتلو ټول هغه کسان چې مثال ما لږ لږ پیندل او صنفیان مې په حساب راتلل زما د حال پوښتنه یې کول! په حیرن مې زبیر ته وویل: دا ولې ټول داسې پوښتنې او د صحت غوښتنه ماته کوی؟
زبیر- یو ته بی احساس یې او د چا مرگ او ژوند درته مهم ندی، د هغه ورځ په صبا چې ته پیریان صاحبانو ډبولې وی زه راغل اول پوهنتون ته او د مدیر څخه مې اجازه واخیسته او ومې ویل چې تا تصادف کړی موټر سره او نشي راتلی! هغه استاذ باندی چې

دا څو وخته ته گران شوی نه یې هغه گنجې! (همغه چې زبیر ویلي وه

طاها د طب پوهنځي محصلينو نوټونه لیکلي او طاها یې د استاد مخکې د فلم هیرو جوړ کړی وو همغه ورته یادوی.) هغه ټول پوهنتون خبر کړی وو چې یو لایق او با استعداد او فلان کرده و بستان کرده محصل می تصادف کړی او ورته دعا وکړی چې خدای شفا ورکړی، بس ټول پوهنتون خبر شو چې جناب طاها خان مریض دی! نوځکه اوس درته دا ټول دی د صحت او سلامتی پوښتنه کوی...

په حیران نظر می د زبیر خبرو ته غوږ نیولی وو بیا می په خدا وویل: خبر نه وم دومره مینوال لرم.

زما په خبری زبیر هم وخنډل او ویي ویل: دا لنډگران ایله کوه هسی یو خاص مینواله هم لری هسی ماته یې دومره ډیر وویل چې ستا شماره ورکړم خو ما ورنکړل. - سوک؟

زبیر - اغلي مېشا...

- بلا ... بلا... بڼه ده چې ندی ده ورکړی شماره کنه ژوندی می پوست کولې. زبیر - بس بی لیاقت انسان یې څه درته ووايم، او هو رښتیا که ووايم ما شماره ورکړل خو ورته می وویل تر یو دوه هفتو ورته زنگ مه وه چې حالت یې بیخي خراب دی او د موبایل جواب نشي درکولی.

د زبیر پدی خبره و درېدم او مخ می ور واړه ویي چې هغه هم په خدا وویل: داسي مه راگوره زه ستا د راتلونکي په فکر کې یم هسی نه مجرد مړ شی د یو ملگری په صفت زه باید ستا کور در جوړ کړم، هسی هغه کاکاگانو او پلار څخه دی خو کوم خیر نه درسیږی...

غوښتل می یو دوه دری بوکس خو ورکړم چی لږ زړه می ورباندی یخ شوی خو افسوس یو لاس می مات و او بل هم دومره درد کو چې د هغه پر وهلو درد ماته راتلو نه هغه ته ..! یواځی کنځل می ورته وکړل او صنف ته داخل شو صنف کې هم داسی بد حال شو زما په راتلو!! زه د رښتیا هم نه وم خبر چی زه دومره مینوال لرم ولای!

د استاد په راتلو هغوی زه پریخودم ما د هغوی نومونه لا زده نه وه نور خو لری! هسی د هر چا جواب کې می یواځی مننه، خیر ویسي، دا ستاسو مهربانی ده، او داسی بیخایه

جوابونه می ورکول... د درې ساعت د استاد بیخایه خبرو اوریدو وروسته چې ماته یې سر درد راواچو درس وخت خلاص شو او موږ هم د پوهنتون څخه پر وتلو شو، د پوهنتون و داني څخه وتلې وو چې د یو جنې غږ مو د شاخوا واورید چې ساه، ساه یې وهل او معلومیدل چې ډیر حد زموږ پسې راز غاستلې دی و دریدو، زینت او د هغه ملگری میښا وه!!

د هغې دواړو په لیدو خو ما هیس ښه احساس نه درلود زړه مې غوښت ژر تر ژره د هغه خای څخه لری شم خو زبیر په خلاص تندې او د خندا څخه په ډکه خوله یې وویل: سلامونه او نیکې هیلې اغلو ښه یاست؟ کوم امر خدمت مو زموږ عاجزانو سره وو؟؟ زینت- هو هغه موږ د اغلې طاها حالت غوښتل پوښتنه وکړو، ځکه څو ورځې مخکې تاسو ویلي وه چې تکر یې کړی! زبیر زما سر او لاس ته اشاره وکړل او ویې ویل: که دا لاس او سر یې په نظر ونه نیسو نور یو دم سڼګه چې گوری رک روغ دی ماشالله.

د زبیر په خبره زینت زما خواته راوکتل او ما د میښا کرار غږ واورید چې د ځان سره یې وویل: د خدای شکر چې ښه دی.. خدایه شکر دی.. زه لا د میښا د خبرې په حیرت کې وم چې زینت وویل: طاها ورور شفا دی وی. د هغې د ورور په لفظ خفه خو نشوم ځکه ما خو کوم د واده پریکړه نه درلود ورسره خو راته عجیبه وه چې هغې راته ورور وویل؟! یو څه راته جالب معلوم شول د هغې دا لفظ خو کرار مې ورته وویل: مننه ستاسو د پوښتنې څخه، که کوم کار مو نه ویې موږ به نور لار شو هغه زما سر لږ درد کوی..

ما اصل کې سر دومره هم درد نه کو او یواځې مې بهانه راوړل چې هغوی لاری شی خو زبیر په ورختای وویل: ولې دی سر درد کوی؟ که ډیر درد کوی راکه ډاکتر ته دی ویسم، هسی هغه ډاکتر وویل تر یو دوه هفتو مطلق کامل استراحت وکړه خو ته خیرن په دریم ورځ راروان شوی پوهنتون ته.. میښا- هو ښاغلی زبیر رښتیا وايي که سر مو زیات درد کوی دلته نږدې یو شفخانه شته هلته به لار شو..

د میښا په خبره نور مې هم عصاب خراب شول زبیر خواته مې داسې بد بد وکتل چې هغه

هم تازه پوی شو چې ما هسی بهانه راوړل نو ځکه په تلوار یې وویل: نه نه هغه رښتیا ډاکټر یې ویلي وه چې د شور ماشور څخه یې لری وساتي نن د استاد خبرو او دلته دا بیرون چغو پوغ ورباندې فشار راوړی کورته لاړشو استراحت وکړی ښه کړی، ستاسو اغلو څخه زه د زړه د تله بڅښنه غواړم خو موږ باید لاړشو تاسو خپله هم وینې چې د طاها حالت لږ ښه ندی..

د زبیر په خبره دواړه انجونو په تلوار هو هو وویل او یوڅه نور خبری هم وکړل چې ما یوه خبری ته یې لا سم دقت ونکړو او سر مې ښکته نیولې وو د هغوی دواړو په تلو موږ هم حرکت وکړو د زبیر د کور په خوا لاره کې می هم زبیر ښه سپک کړو، او هغه هم یواځی ویل..

زبیر - خاوری دی د میشا په سر شي چې ستا پشان بد اخلاق باندی زړه بایلی... اخیر ته څه لری..؟ نه یو ملکوتی ښایست او ځوانی لری نه هم کوم مال او دولت لری چې زه ووايم ستا د پیسو لپاره داسی د مین توب دعوا کوی نه حتا یو سم اخلاق لری.... هسی رښتیا وایې چې مینه رانده ویې...
- خوله دی بنده کړه...

زبیر - باور وکړه طاها بیحده خوش نه باید ووايم خر شانس یې یعنی هم درباندي پیریان مین کیری هم درباندي انسانان؟ اخیر د کوم مولا څخه دی تعویذ اخیستی ماته هم آدرس راکړه...

د زبیر په خبرو ما یواځی ورته خنډل، هغه داسی په تاسف او نامیدی دا خبری کول چې ماته خندا راتلل، د نیم ساعت وروسته د زبیر کورته ورسیدو، د هغوی کور یو دوه منزل لوکس کور وو! هسی د زبیر پلار پیر بیسه داره انسان وو زما په نظر تجارت یې درلود خو نه پوهیږم د څه؟ دواړه ننوتلو او زبیر زه مستقیم خپل کوتی ته چې په دویم منزل کې وه پورته کړم، څو ځله چې راغلي وم زبیر زه خپل کوتی ته وړم نه میلمه خانې ته؟ یوځل مې ددی کار پوښتنه ورڅخه وکړل نو هغه وویل ته خپله وایې میلمه خانه! نو تڅو میلمه نه یې ماته!

د زبیر کوتی ته ننوتلو زبیر د باندی ووت ترڅو گوری غرمه څه پاڅه کړی؟ او زه یواځی پاتی شوم. د زبیر کوټه بیحده سم موقعیت یې درلود یو غټه کړکی درلود چې د

باندی حویلي خواته خلاصیده او شنه فضا ورڅخه معلومیده یو تشناب او هر هغه شي چي د یو انسان د هوساینې لپاره پکار دی لکه اوبه، برق، چارجر د موبایل، وایفای او خلاصه چي د خانانو ژوند وو بخيلي خو نکوم بلخصوص د زبیر سره خو یي بیخي نکوم نوش جان یي خدای دی ددی څخه لازیات ورکړی په زبیر مي پیرزو ده، خو څه کیدل که ددی شیانو نیم... نیم نه یواځي یوځای وایي چي ما بغیر د کوم منت څخه هلته ژوند کړی وایي سومره خوند به یي کړی وایي!

په همدی فکرونو کي وم چي زبیر راغي زما پر لیدو یي وویل: کوم خبری ته دسي چرت وړی یي؟

- زړه مي غواړی یو تنها کور ونیسم.

زبیر- ای ابرین اوس تازه زما خبری ته راغلي ما درته اول کي وویل چي یواځي کور واخله.

- اخیستل نه ... نیول کرایه یا هم گرو کول، د اخیستلو توان نلرم.

زبیر- دا هم بنه خبره ده خو دا راته ووايه څنگه ناساپه کور نیولو ته دی فکر شو؟ چا خو درته څه ندی ویلي؟

- څوک به څه ووايي؟ د ذوالفقار کور دی خپل خو سل کال وروسته هم ولاکه یو بد خبره یا د تلو راته ووايي خو نور نکیری...

ذوالفقار کور کي 24 ساعت زموږ خپلوانو چاپه اچولي او زه نور د هغوی د بیځایه خبرو اوریدو توان نلرم، زبیر کرار کرار په گرځیدو شه که کوم کور دی پیدا کړو په کرایه باندی یوه کوټه هم ولری زما لپاره بس دی، کوبنس وکړه کرایه یي کمه وی د 1500/1000 څخه زه زیات کرایه نه ورکوم ویلي مي وی.

زبیر- اممم شاید پیدا شي په همدغه قیمت چي تا وویل.. رښتیا ادی غوښتل راشي یو ځل تا وگوری هسی ما ټولو ته ویلي وه چي تا ټکر کړی نو ځکه ادی درته په تشویش وه..

زبیر دا خبره وکړل او د کوتی دروازی خواته لاړو د زبیر مور نوم خو یي نه پیژنم خو ډیره بنه بنځه ده بیجده سم د زبیر پشان ده مهربانه او همدا عمر کي لا شوخی معلومیږی بیجده نرم زړه بنځه وه، دوه دقو وروسته زبیر خپل د مور سره راغي زه ژر په تلوار یي و مخ ته پورته شوم، ستری مشي مو وکړل هغي راڅخه زما د حال پوښتنه وکړل تقریبا لس پنځلس دقې ناسته وه، د هغه څخه وروسته ولاړه او د تلو مخکي وویل پودی دراستوم

دواړو ته د مازديکړ خواته ذوالفقار زنگ ووهي...

ذوالفقار - الو طاها چيرته يي؟

- زبیر کور کي يم...

ذوالفقار - غرمه خو هم تيره شوه نور نو څه کوي راځه کورته..

- بابا لاري؟

ذوالفقار - نه لا دلته دي.

- نو زه نه راحم.

ذوالفقار - ځان څخه ماشوم مه جوړه وه طاها وایم راشه يعنی راشه....

- ترڅو چي بابا هلته دي زه قدم لا هلته نه درځم..

ذوالفقار بيحد زيات ټينگار وکړو خو ما وويل "نه" ذوالفقار هم چي کله پوي شو زما جواب نه بدل کيږي يو څو گواښونه يي راته وکړل او موبایل يي خاموش کړو، د ماښام پوډي خوړلو وروسته د زبیر سره مي مجلس کو چي هغه وويل: رښتيا طاها اختر ته دي کالي کړي؟

د زبیر په خبره په حيرت مي وويل: اختر ته څومره وخت پاتي چي ته زما څخه د کالو پوښتنه کوي..؟

زبیر - زما په نظر دوه هفتي به پاتي وي،! هسي دوه ورځي وروسته پوهنتون رخصت کيږي بيا اخيره تر دوه هفتو ورڅخه بېغمه يو..

- ما بېخي اختر ته فکر نه وو! ما ويل شايد يو دوه مياشتي به ورته پاتي وي؟! زبیر - ته نو بېخي تکړه يي د دي خبري څخه دي معلوميري چي اختر ته دي کالي مالي ندي کړي؟

- ته بېکاره پاتي يي کالي چيرته وه؟ ما اختر لا ياد کي نه وو! زبیر په هيجان او شوق وويل: راځه ددي اختر په خوشحالي کي يو نوي بدلون وکړه. - لکه څه؟

زبیر - لکه راشه زه دي دا گډي وډي وريځي يوڅه سم کړم..؟! - مننه خو زه نغوړم خپل وريځي د ښځو پشان نري کړم.

زبیر - بلا د ښځو پشان، حديث شريف کي راغلي پاکوالي د ايمان نيمه برخه ده!

- یعنی وریخی اخیستل ستا په نظر پدی حدیث کی شامل دی؟
زبیر- عه څومره بیخایه خبری کوی په پاکوالی کی ټول څیزونه شامل دی که هغه د مخ
ویی که د....

- بلا بی ادبه.
زبیر- یو دا نن ته اجازه راکړه زه دی وریخی سم کړم، قسم خورم چی یواځی څو تاره
گډوډ یی اخلم نور لاس ورته نه وهم.
- امکان نلری
زبیر- که خراب شول زه دی توان درکوم.

- که خراب شول زه توان څه وکم؟
زبیر- خیر دی طاها!!
دومره په عاجزی وویل چی زړه می ورته وسوزیدی، او ځان سره می وویل یو دا ځل د
زبیر د زړه لپاره یی ومنه.

- زبیر خپل په لاسو دی دفن کوم، زه اوس په کوم مخ د خلکو سترگو ته وگورم؟
زبیر په خندا وویل: دا څلور کاله کیږی دا می آرمان وو چی ستا گیره وخریم نن خپل
آرمان ته ورسیدم.
باور می نکیری داسی کار یی کړی ویی؟ وریخی سم اخیستی وه داسی چی بیخی نه
معلومیده چی لاس وهل شوی پکی؟ خو زما دوه تاره گیره باندی پوره پاکی تیره کړی وه؟

- تا څنگه داسی کار وکوو؟
زبیر- پخدا چی د هغه دوه تارو څخه بهتره شوه، دوه دری ورځی وروسته چی تکه توره
گیره دی راغله او تا پکی لاس تیر کړو! هغه وخت ماته دعا کوی. او وایی کاش زبیر ته
می وخته اجازه ورکړی وایی!
- ورک شه زما د سترگو څخه.

هغه دوه تاره گیره دومره هم نه وه خو بیا هم زما په نظر بیحده زیات معلومیده! او اوس
می داسی احساس کوو چی لوڅ لغړ یم! داسی لکه چی یوشی می کم شوی ویی؟! یو مثل
دیې وایی: خود کرده را تدبیری نیست. پر ما هم هغه چل وشو پر ما څه جبر وو چی دده
شیطان خبره می منل؟ اوس چی ومی منل همدا می حق دی، نور می د زبیر سره جارو

جنجال ونکړو او هغه هم په نه کنټرول کیدونکي انرژي چي خپل د شرورانه پلان پر عملی کولو يي لاس ته راوړی وه، په خوشحالي زما خواته کتل او خندل يي ..؟!!

د زبیر د هغه کارنامي وروسته چي دري ساعت زه لگياوم او کنځل مي ورته کول او هغه خندل د شپي د 3:45 شاوخوا وه چي د ویده کیدلو اراده مو وکړل د عادت مطابق زه د کوتي کونج داسي چي شاته مي ديوال اوسيري ځانته مي ځای انتخاب کړو زبیر هم زما څخه يوڅه لری خپل ځان ته ځای واچو او ویده شو، شاید د ویده کیدلو څخه مي لس پنځلس دقي تیر شوی وه او تازه مي زړه ډوب شوی وو، چي د يو نفر د پینو خرش، خرش مي تر غوړ شو! داسي لکه چي يو نفر کوټه کي روان وی؟ اول مي گمان وکړو چي شاید زبیر اوسيري؟ خو کله چي خپل سنگ ته مي د هغه کس راتلل احساس کړل په وحشت مي خپل سترگی خلاص کړی..!

په ویره او ډار مي د کوتي شاوخوا وکتل خو هيس شي راته نه بنکاریدی ناساپه خپل اندی ته مي يو شي ته فکر شو ورقي پشان راته معلومیدی! ډایمن وم د ویده کیدلو مخکي ما داسي کوم شي نه وو لیدلی خپل څنگ ته؟! په نه زړه مي لاس اوږد کړو او هغه ورقي مي راوخیست، توره شپه وه څه نه معلومیدل مجبور خپل د موبایل گروپ مي ورته روښانه کړو ترڅو وگورم دا نو څه دی؟ چي د هغه پاچا صیب د راکړل شوی کاغذونو پر لیدو مي د ویری او وحشت څخه زاره وچودل

او بی اختیار مي په لوړ غږ وویل: خدایه خیر...

زما پر غږ زبیر په ورختای د خوب را پاسیدو او د څه خبره څه خبره ده پر ویلو يي د کوتي برق روښانه کړو، ما د ډیر وحشت څخه هيس نشو ویلي او همغسې کاغذ پر لاس ناست وم چي زبیر په تلوار ځان تر ما را ورسه وو.

زبیر- څه شوی طاها ښه یی؟

هيس مي و نه ویل یعنی دومره ویریدلی وم چي خبره مي نشو کولي یواځي هغه کاغذونه مي د زبیر خواته ونيول چي هغه هم ډیر ژر پوی شو او په کرار غږ يي وویل: دا مگر موږ د نوالفقار د کور حويلي کي دفن کړی نه وه؟؟

د هو پشان مي ورته سر و خوځه وی چي زبیر زما د ویری په لیدو د دلداری راکولو لپاره وویل: شاید دا کاغذونه د همدی لپاره وه! یعنی ته يي دفن کړی او هغه پیریان دی تاته

راوړی شاید دا یو شانتی د صلح و آشتی مسج وی!

- خو ماته د جنگ ښکاری...!

زبیر - څنگه؟

- ما ته داسې ښکار چې غواړی ووايي ستاسو تعویذونه پرمور کووم کار نکوی... یو شانتی گواښ کول ماته معلوم کیږی؟

زبیر - بیخایه خبری مه کوه لږ خیر هم وایه... ته د کوم خای پوهیږی چې دسی مطلب یې دی؟

لخایه پاسیدم زما د پاسیدو سره زبیر هم جیگ شو کاغذونه مې د زبیر لاس ته ورکړل او خپل د تشناب خواته روان شوم د تلو حال کې مې وویل: د هغه خای څخه چې کاغذونه یې پر مرداریو لړلی!

زما په خبر زبیر ژر کاغذونو ته وکتل او تازه یې پام شو چې هغه کاغذونه په ... زبیر خبری کول خو زه تشناب ته ننوتلم خپل لاسونه مې پریول احساس مې کوی د بدن حرارت مې پورته شوی! لکه چې تبه لرم خپل پر مخ مې هم اوبه واچول خو هیس فایده یې ونکړل، یو دقې لپاره مې چی سر راپورته کړو په هینداره کې می خپل شاته یو تور دود ولید په تلوار می شاته وکتل خو هیس نه وه! دومره و ډار شوم چې ژر د تشناب څخه ووتلم زما د وتلو سره سم زبیر په قهر او غوسه تشناب ته ننوت ترڅو خپل لاس ومینخی

د څو دقو وروسته چې راووت نو تازه یې زما پریډلی رنگ ته پام شو او ویې ویل: څه شوی طاها؟

- فکر کوم کرار کرار لیونی کیږم..

زبیر - کو... کوم شی دی په تشناب کې ولید؟

- پرېږده دا خبری نیمه شپه ده بهتره به دا وی چی ویده شو(خپل خای خواته لارم او پریوتم د کمپل راکش کولو حال کې می زبیر ته وویل: که خوب کې کوم پیږی میږی مې کړم خپل حق راوبخښه هغه فلمو خبره حق دی راته حلال کړه...

زما په خبری زبیر په خدا وویل: ته و خدای زما کور کی مې نشی که درباندی خدای نکرده زما کور کې کوم شی وشو ذوالفقار مې ولاکه اوه نسل رایله کړی..
په ظاهره دواړو خنډل او توکی مو کول خو اصل کی دواړه د مرگ تر حده ویریدلی وو،

زبیر هم خپل خای کی پریوت خو دا خل مو د کوتی برق خاموش نکړو... سهار اوه بجو شاوخوا وه چې د خوب څخه پاسیدو د زبیر مور وخت صبا ناری تیار کړی وو مور ته، او ما هم د کلو وروسته یو ورځ صبا ناری وکړو او بیا د زبیر سره د پوهنتون خواته روان شو، کله چې پوهنتون ته ورسیدو نو زموږ د ټولګې یو جنی

هم صنفی می ولیده چې زموږ دواړو په لیدو په تلوار لاره باید ووايم وختیده، د هغې په دی کار ما په افسوس سر و خوځه وېي خو زبیر په خندا ورکتل، اول کال چې راغلم پوهنتون ته یواځني سختینه مشکل راته انگلیسي وو؟! هیڅ په سر او بر باندې نه پوهیدم! پداسی حال کی چې د اقتصاد په پوهنځی 95% فیصده انگلیسي ژبه استعمالیده، او اینجانب انگلیسي صفر! زبیر چې کله زما خرابه انگلیسي ولیده نو وړاندیز یې وکړو چې یو انگلیسي کورس ته لاړشو. کوم کورس ته چې موږ تلو ډیر پرمخ تللی او اثری او لوکس کورس وو! په ډیر بخشونو کی درس ورکو، د انگلیسي څخه نیولی خطاطی، عربی، خوش نویسی، سواد آموزی، او هر شی چې وغواړی.

دری میاشتی هلته تلو چې یوه ورځ متوجه شو چې زموږ د اقتصاد د پوهنځی څخه زموږ همدغه ټولګیواله چې اوس داسې وختیده دا هم راځی کورس ته! ما ته دومره مهمه نه وه خو زبیر.. زړه نه اړمه کیدی او د هغې څخه یې پوښتنه وکړل چې څه وایست کورس کی؟ جنی هم وویل خوش نویسی! ما ومنل ځکه جنیکانو ته خط بیحده مهم وېي خو زبیر ونه منل زبیر په هغه دری میاشتو کی د کورس مدیر ځان سره ملګری کړی وو، د هغه څخه یې زموږ د همصنفي په اړه معلومات وغوښتل او اخیره کی پوی شو جنی سواد آموزی درس وایی؟ د هغه ورځ څخه دا جنی چې موږ دواړه وویښی لاره بدله وېي.

زبیر - خدایه شانس هم نلرو! د خلکو صنفیانی پروفیسورانی، ماسټرانی دی؟! او زموږ ده، تازه املاء زده کوی.

- ته د خلکو سره څه کار لری؟

زبیر - زور راکوی دا چې گورم با استعداد خلك درس ویلی نشی، هغه وخت دا شان بیسواده خلك چې املاء نشی لیکلي د واسطې او رشوت په زور راځی پوهنتونو ته؟!

- د بل چا پسې خبری مه کوه موږ هم چندان نابغه گان نه یو!

زبیر - خو واسطه مو هم نده لګولی! که نابغه گان نه یو بیا هم خپل په لیاقت کامیاب شوی یو نه د چا په واسطی.

- یو پوښتنه کوم رښتیا ووايه، فکر وکړه چې تا ته یو کلکه واسطه پیدا شي او تاته ده یو خارجی هیواد بورسیه درکړی! آیا ته په واسطی باندی هغه خارجی هیواد ته نه تلې؟ زبیر- ضرور تلم.

په ریشخند می وویل: بیا نو ولی داسی خبری کوی؟ زبیر- غوښتل می تا پوی کړم چې نن ورځ د واسطو او رشوت ورځ ده، مهم نده چې ته څومره با استعداده یی؟ مهم داده چې سوک دی شاته واسطه شته کنه؟ نن ورځ د شرکت د صفاکار څخه نیولی د شرکت تر رئیس پوری ټول اول خپل منافع ته گوری بیا کار کوی. په اوس وخت کی هیچا ته دا خبره مهمه نده چې سوک گنهکار دی او سوک بی گناه؟ مهم یواځی پیسه ده او بس.

- مطلب؟

زبیر- مطلب دا کله چې ټول دنیا په واسطو، رشوت، او چهار صد بیست بازیانو روانه ده، ته هم یوڅه ځان ته شور ورکړه! که نور نشی کولی ملگری پیدا کړه، یوه ورځ به دی په درد وخورې؟

- دا اوس نصیحت وو؟ په هر حال زه غواړم چهار صد بیست ځان څخه جوړ کړم. او هو ته زما ملگری یی او ستا بیا دا ټول شهر، نور ضرورت نه گورم چې وغواړم د ملگرو پسی وگرځم. زبیر- ته ډیر ساده یی. - شاید.

- د رحمان بابا یو شعر دی وایی هر سړی تر خپل مطلبه پوری یار دی! ما د خدای لپاره یار لیدلی ندی.

زبیر- څه معنا؟ یعنی زه ستا سره د کوم مطلب لپاره دوستی کوم؟ پوهیدم چې چندان پور زه نه یم چې مثلاً زبیر مطلبی ملگرتیا راسره وکړی، خو د هغه د زوره ولو په خاطر می وویل: امکان لری؟! زبیر په قهر وویل: ته څه لری چې زه وغواړم ستا سره مطلبی دوستی وکړم؟ ډیری پیسی لری؟ یا د کوم رئیس جمهور زوی یی؟ چې فکر کوی زه درسره مطلبی یاری کوم؟ ها؟ ته څه لری؟

زبیر دومره په قهر وو چې زما خدا راغله

زبیر - بلا بلا مه خنده خر انسان.

- ټوکی می کول. خفه شوی؟

زبیر - ټوکی؟ دپته ته ټوکی وایی؟

نور می څه ونه ویل نه پوهیږم ولی ما ټوکی کول خو په زبیر دا خبره بیحد بد ولگیده، صنف ته ولاړو درس مو ووايو بیرته راغلو خو د زبیر تندې همغسې تروش وو! اخیر مجبور ورته می وویل: ته چې داسې تندې تروش نیس او خفه کیږی زه فکر کوم مقصد دی دا دی چی ستا کور ته درنشم! که دا خبره وی نو خیال دی راحت نه درځم.

زما پدی خبری زبیر د تلو حال کې و دریدی او زما خواته یې مخ راوگرځه ویې، د ډیر قهر او غوسې څخه تک سور شوی وو، داسې لکه ساعتې بم د چوډیدو حال کې وو چې یو چا د شالخوا وویل: سلام.

د هغه سلام په غږ د زبیر څخه می مخ وگرځه او هوو بیا اغلی میښا او د هغه ملگری زینت وه نه پوهیږم دی دواړو ولی زموږ شا نیولی او هی زموږ مخته مخته کیږی؟ سلام می ورته جواب کړو او سر می ښکته واچوی زبیر هم زما د خبرو څخه غوسه وو نو ځکه چندان د خبرو حوصله نه درلود، میښا دوه سترگی ماته نیولی وه تر دی حده نظر دروند شو چی مجبور سر می پورته کړو او ور ومي کتل.

#شهاب :

میښا- ښه یاست؟

- شکر ښه یم مننه د پوښتنی کولو څخه مو..!

زینت- هغه موږ غوښتل د پوهنتون څنگ رستورانته ته لاړشو..

د زبیر لاس می خپل خواته کش کړو او ومي ویل: زبیر بهتره به وی چی نور د اغلو مزاحم نشو کار لری...

میښا- نه... یعنی نه زما مطلب خوشحالېږو تاسو هم راشی.

- نه مننه خو مزاحمت نه کو تاسو ته.

زبیر- سمده څو درسره خو پدی شرط چی تاسو موږ دواړه میلمانه کړی..!

په حیرت او خلاصه خوله می زبیر ته وکتل دا نو څنگه خبره یې وکړل؟ زینت هم زما

پشان ورته کتل لکه چې زړه یې غوښت د زبیر ټول غاښونه ور مات کړی..

میښا- هو ولی نه کوم مشکل نشته راځی.

زبیر خو پوهیږم زما له قصد دا کار وکړو ځکه زما په خبرو غوسه ورغلی وه او داسې خپل قصد زما څخه اخیست خو دی مینځ کی زه میشتا ته په حیرت کی وم؟ عجب زړه او جرعت یې درلود زه چی هلک یم ولاکه مې زړه کیږی په کوم جني دی خرچه وکړم او ویسم رستوران ته او د هغی پیسی زه حساب کړم؟ هغه وخت دا حاضره شوی وه دوه هلکانو باندی خرچه وکړی؟؟ دوه دلیل لری یا خو ډیری پیسی لری؟ او یا هم سم دم بیعقل ده؟ دریم دلیل خو زه نه وینم....!

د پوهنتون څنگ ته چی کوم رستوران وو هلته لاړو چی د بشریت په تاریخ کی اول ځل یو کار زما په خوښه وشو رستوران بند وو! د ډیر خوشحالی څخه نیردی وو وزری وکړم چې زبیر وړاندیز وکړو د هغه سنگ ته چی کوم بل رستوران دی هلته لاړشو! میشتا دومره کلک وه خپل په درخواست کی ترڅو موږ دواړه میلمانہ کړی چی ما هم وویل راءه یو نن ددوی په زړه یو کار وکړه زړونه یې خوشحال شي! رستوران ته ولاړو تراوسه هیس کله دیکخوا نه وم راغلی ښه ښایسته ځای او موقعیت یې درلود زموږ څلور نفرو علاوه یو څو نور انجونی او هلکان هم وه ..

کیناستو میشتا مینو (همغه فرمایش ورکولو لیست کتاب کتابچه هر شی وایست همغه) زما خواته را تیله کړو او ویي ویل: فرمایش ورکړی. مینو مې راوخیست ځان سره مې وویل هسی انجونی دی یو خبره یې وکړل اوس غیرت کی راغلی ښه کار ندی ورباندی ځانونه تاوان کړو نو په همدی خاطر مې ارزان بیه ترینه شي پیسی په گرځیدو شوم: زبیر شیر یخ سنگه دی؟ زبیر - ښه دی...

میشتا زما د لاس څخه مینو واخیستل او ویي ویل: اوس چې زما میلمانہ یاست نو راکړی چې فرمایش هم زه ورکړم.. (بیا پداسې حال کی چی مینو ته یې کتل ویي ویل: اممم دری خوراک قابلې پلو یو خوراک ماهیچه او یو هم سور کړی چرگ سنگه دی؟

زبیر - تاسو انتخاب کړل ضرور ښه به وی. (زه دی خبری ته فکر وړی وم چی دومره فرمایشات؟ هسی نه اخیر کی پر موږ حساب کړی؟ زما ټول جیب کی ۵۰۰ افغانی وه چی دا یو هفته کیږی هیس شي مې ندی اخیستی چی هسی نه پیسی میده شي او رانه مصرف شي؟! زبیر خواته می وکتل که خبره زموږ حساب ته راغله د زبیر په جیب باور شته؟ زه لا په همدی فکرونو کی وم چې میشتا وویل:

گیره مو اخیستی؟

د هغې پر غږ مې وړ و ومې کتل یعنی دا اوس پوښتنه وه؟ خو اخیستی مې ده چې نه یې لرم وی؟! د دی لپاره چې زما خاموشی خپل ځانته په بې احترامۍ کې حساب نکړی ومې ویل: هو.

میشا- خو گیره ستاسو سره ښه معلومیدل..!

زما لځایه زیږ جواب ورکړو او ویي ویل: طاها بد راتلل ما ورنه په بیخبر کې واخیستل زه خیر کله چې تکه توره گیره یې راشي ماته به دعا وکړی. میشا- اها ما ویل ښاغلي طاها سره دا خبری نه وایي...!

په حیرت مې وروکتل خو څه مې ونه ویل چې هغې بیا زه مخاطب کړم او ویي ویل: تاسو خوږه زیات خوښه ده؟

زیږ بیا زما لځایه ځواب ورکړو: نه طاها دومره خوږه نده خوښه او نخوری هسی نن لکه چې د بعضی دلایلو له سبب دا فرمایش یې ورکړو...! میشا- اها....

د زیږ جواب ورکول زما لځایه لکه چې د میشا خوښ نشو چې نور یې څه ونه ویل! فرمایشات راغلل د ږوږی وخت کې هیچا کومه خبره ونکړل، زیږ په راحت خیال لگیا وو ږوږی تخته کول! خو د میشا دوه سترګې چې زما ږوږی خوړلو ته نیولې وه زما ټول اشتها خراب کړل، د ټولو څخه مې اول لاس ونيو، هسی قابلی کې درې منه اوڅکی وه! هیس مې خوښ نشو او چرګ هم درې من مرچ اچولی وو داسې تریخ وو د خوړلو نه وو! ماهیچه مې لږ وخوړل خو د میشا نظر هغه هم راته زهر کړل زما د لاس نیولو سره میشا وویل:

میشا- لکه چې خواږه مو خوښ نشول طاها جان!

جان! دا اوس ښاغلی طاها وم؟ اوس طاها جان شوم؟ دوه دقی نور تیر شي خدای خبر څه به شم؟ په کرار غږ مې وویل: نه خوښ مې شوه هسی نن ما صبا ناری کړی وو ځکه وږی نه وم.

میشا- تاسو اوڅکی ندی خوښی په وریجو کی؟

په حیرت مې وروکتل ددی څخه مخکې چې زه کوم جواب ورکړم زیږ وویل: طاها د

اوڅکو څخه بد راځی چې وریجو کې اوسیری نو ځکه یې خپل د مخ څخه اړولی ږودی خورلو وقت کې...

زینت- زبیر جان تاسو د طاها ورور وکیل یاست چې د هغه لځایه هی جواب ورکوی؟ د زینت په خبرې زما خدا راغله هغې داسې په غوسه دا خبره وکړل خو زبیر په داسې حال کې چې په بیغمه زړه خپل ږودی خورل ویې ویل: وکیل خو بیخي آسانه خبره ده زه په طاها باندې د شیدو حق لرم... (د زبیر پدی خبره چې په نهایت آرمیتیا کې کړی وه د خدا څخه اوبه مې په ستونۍ کې بند شول او په توخ وولیدم، چې زبیر په هغمه آرمیتیا د ځایه پاسیدو او مثال غوښتل یې ما پر شا ووهی ترڅو اوبه مې د سری غاړی څخه واورې ظالم د ټولو خبرو قصاص رانه واخیست داسې کلک کلک ووهم چې میښا اخیر ورته وویل:

میښا- ښه شو نور یې مه وهي ...
سترگې مې د اوبنکو ډکې شوی بد مې زبیر خواته وکتل چې هغه خدا په خوله بیرته خپل ځای کې کیناست او ږودی خورلو ته یې شروع ورکړل همدغه وخت زما موبایل ته زنگ راغلو و مې چې کتو ذوالفقار وو! پاسیدل مناسب راته ککاره نشوه ځکه ټولو راته سترگې نیولی وه بلخصوص میښه مجبرر هملته مې جواب ورکړو.

- الو سلام علیکم.
ذوالفقار- علیک سلام چیرته یې؟ ولی رانغلي؟ گوره طاها که ووايي زبیر کورته ځم پخداي قسم دا ځل راځم هلته پوست درنه باسم ویلی مې وی..
- رستورانته کې یم ږودی و خورم درځم..
ذوالفقار- د چا سره یې؟
- صنفیانو سره.
ذوالفقار یو څو ثانې خاموش وو بیا یې وویل: سمدې ژر راشه خدای پامان.
- خدای پامان..

د موبایل قطع کیدو وروسته میښا او ملگری داسې مشکوکه انداز باندې ماته راکتل خو ما هم ځان ناگاره واچوی، د ږودی خورلو وروسته میښا خپله په خبرې ږفا وکړل او حساب هغې وکړو! البته ما د دروغو ډیر ستونه وکړل چې نه زه یې حساب کوم خو شکر هغې

ونه منل او خپل يې حساب کړل، د زبیر سره مې خدای پامانی وکړل او د نوالفقار کور خواته روان شوم د زبیر سره د خدای پامانی مخکې مې زیات ورته وویل چې یو مناسب کور ماته په کرایه پیدا کړه نور د نوالفقار کور کی اوسیدل بیخي سخته وه...

د نوالفقار کورته ورسیدم په دهلیز کی سوک نه ښکاریده ما هم د موقعیت څخه ګټه واخیسته او ژر خپل کوتی ته داخل شوم ددی څخه مخکې چې کوم مزاحم راشی همدا چې کوتی ته داخل شوم په خوشحالی مې ژر خپل د کوتی دروازه بیخي قفل کړه راغلم چې یو راحت ه ساه واخلم چې د فرشتې پر لیدو چې هک حیرانه زما د کتابو د الماری سره ولاړه وه او زما کتاب یې لاس کې نیولی وو د هغې څخه زه زیات حیران شوم! دا نو دلته څه کوی؟

هغه لکه چې زما د مات سر او لاس په لیدو حیرانه وه چې نظر یې زما د گچ شوی لاس څخه نه اخیست او زه د هغې په لیدو هغه هم دلته خپل کوته کی حیران وم! د څو دقو وروسته هغې په کراره غږ وویل: اوس ښه یې؟ کاکا ویل ټکر مو کړی وو؟

- هو اوس ښه یم..

فرشته- گیر خراب شوی یی!

- څه؟؟

فرشته- نه... هغه زما مطلب ډیر ډنګر شوی یی.

- ها شاید..

فرشته- خو ډنګر والي او خریل گیره درسره هیس خوند نکوی...!

دا چې نن ټولو زما گیری را نیولی وه او نه یې خوشی کول سخت یې راته عصاب خراب کړی وه، هیس مه ونه ویل چې هغې بیا وویل: یو پوښتنه وکړم؟

- څه؟

فرشته- آیا باطن دی هم د ظاهر پشان تغیر خوړلی؟ یا تراوسه همغه پخوانی هلک یې؟

- د خدای شکر اخلاق مې هم بدل شوی نګوری...؟

فرشته- امم تر یو حده ښکاری... خو زما هغه پخواني اخلاق دی خوښ وه..

غوښتل مې یو جواب ورکړم دسې د زبیر خبره زدني خو افسوس چې د کوتي دروازی لاستي پورته ښکته شو لکه چې یو چا غوښتل داخل شی خو ما دروازه قفل کړی وه! ژر

می د دروازی خواته لاس اوږد کړو ترڅو خلاصه کړم د خلاصه ولو وقت کې می د نوالفقار غږ واوریدو چې ویې ویل: فرشتې دروازه خلاصه کړه ما حویلي کې طاها ولیدو چیر.... (د دروازی په خلاصیدو او زما په لیدو یې وریځې د حیرت څخه پورته واچول، ای لعنت دی پر ما وایې چا ماته ویلي وه دروازه قفل کړه اوس ټول هسی بیخایه فکرونه کوی چې طاها فرشته په کوټه کې یواځی گیر کړی وه او دروازه یې هم قفل کړی وه! وای توبه....

نوالفقار په مشکوکه انداز موږ دواړو ته وکتل په قسم سره ویلی شم د نوالفقار نظر څخه دسې معلومیده که زما څخه بغیر هر سوک یې دی حال او دی کوټه کې لیدلې وایې بغیر د جنگ او وهلو څخه یې نه خوشې کوی! نوالفقار راننوت او پداسې حال کې چې دروازه پوره خلاصه کول په قهرجن لهجه فرشتی ته چې د ویری او وحشت څخه لږزیده وویل: ورځه وگوره موږ دی څه کار وو درسره؟

د نوالفقار په خبره فرشته په چټکو قدمونو د کوټی څخه پر وتلو شوه زه هم د دروازی د مخ څخه لری شوم ترڅو دا به آسانه ووځی د کوټی څخه، د فرشتې د تلو وروسته په بی حوصله انداز په نالې کیناستم چې نوالفقار د کوټی دروازه بنده مکره او ماته مخامخ نالې باندی کیناست، تندی تروش وو او ماته یې نه راکتل .. په کراره لهجه مې ورته وویل: باور وکړه نوالفقار زه بیخی نه وم خبر دا زما کوټه کیده ما دروا.... (نوالفقار زما خبره را پری کړل او ویې ویل:

نوالفقار - بس که ما ستا په اړه کوم بد فکر ندی کړی چې ته وغواړی توضیح او وضاحت راکړی، زه تا پیژنم..

د نوالفقار خبرو یو نری مسکا زما پر شونډو راوړه سومره مزه لری دا چې یو نفر درته وایې زه پر تا باور لرم ...

- سوک سوک راغلی بغیر د بابا څخه؟ او ولې بیا راغلی؟

نوالفقار - نوالقرنین او وریندار او فرشته راغلی سره ستا د پلار، وریندار تخو زما په نظر ډاکټر د لس ورځو دوا ورکړی وه او ویلی وه چې بیا راوړی..

- نو دهغه وخت څخه خو د لس څخه زیات وقت تیر شوی؟

نوالفقار - د نوالقرنین کارونه دی انسان څه ووايي؟ یو میاشت ورباندی تیر کړل دوا یې

وخت خلاصه کړی تازه چې درد يې زیات شوی اوس يې راوړل!
 - نو څه فايده ددی دوا؟ ستا په نظر به دسی دوا کول کوم فايده ولری؟
 ذوالفقار - دوا خو فايده نلری هسی وریندار د هغه اول ځل څخه چې راغلي وه دا ځل زیات
 په تکلیف ماته معلومیږی...!

- خدای دی شفا ورکړی، بابا د څه لپاره راغلی؟
 ذوالفقار - هسی ستا پلار هم لیونی دی راغلی دوه هفتی اختر ته پاتی وایي زما ملگری دی
 غویان خرڅه ويې د هغه غوا به د قربانی لپاره واخلو؟ ورته گډیم چې تر دوه هفتو به
 موږ هغه غوا چیرته وساتو؟ هسی د اخترا راتلو مخکی به زموږ د لاسه به غوا مردار
 شوی اوسیری...
 - ښه خبره کوی هغه بل اختر دی یاد دی؟ همغه چې د اختر څخه دوه ورځی مخکي
 قربانی زما په نظر ستا کورته راوړی وه! سنگه بد حال وو ټول کور څخه دی مردار بوی
 تلو اوس که دوه هفته مخکی راوړی بیخی نووو...

تر ماښام پوډی پوری خپل کوته کي کیناستم او د باندی ولا نړم او د ټولو څخه جالب خبره
 دا چې ذوالفقار هم و نه ویل چې راشه! څومره چی فکر کوم دوه دلیل درلود د ذوالفقار
 غږ نه کول اول دلیل يې زما مات شوی لاس او سر وو، او دویم دلیل هم زما خریل سوی
 گیره؟ هسی گیره خریل زموږ ټول کورنی او قوم کي یو عیب او بد کار وو بیحده بد تر
 دی حده چې بیخی نفر تر کفره رسه ويې او د طالبانو خبره ښځه ورباندی طلاق ده سوک
 چې گیره نلری نو زما په خیال دویم دلیل زیات قوی دی..

د ماښام پوډی ما یواځی خپل کوته کی وخورل او بیخی هغه خوا ولا نړم پروت وم، کوته
 کی نهه بجو شاوخوا وه سخت خوب می راتلو گوشکي می غوړ ته اچولی وه او سندره
 مي اوریډل چې ناساپه د کوټي دروازه خلاص شوه ما فکر وکړو شاید ذوالفقار اوسیری
 خو په نهایت حیرت او تعجب کی بابا وو! د کوټي برق يې روښانه کړو او زما په لیدو يې
 ناساپه تندی تروش سو او پداسي حال کي چی ماته بد بد کتل ويې ویل:

بابا- چیرته ويې د پرون راهیس؟
 نه پوهیدم څه جواب ورکړم د بابا دومره کلک او امرانه لهجه ته؟ په کرار مي وویل: د
 ملگری کورته مي وم.

بابا- کوم ملگری؟

- تاسو يې نه پېژنئ.

زما په خبره د بابا تندې نور هم تروش شو، خو ما حق وويل بابا هيس کله زما ملگری او زما د ژوند په اړه معلومات نه درلود! اوس زه ورته زبیر څنگه معرفی کړم کله چې نه يې پېژنئ! بابا زما څخه نظر واخيست او خپل پتو يې هوار کړو او په لمانځه و درېدو....

بابا چې مونځ کول شروع کړل زما پر بدن اور بل شو هر لفظ د قران مې چې اوريدی فکر مې کوی د قهر او غوسې څخه په انفجار يم! زړه مې غوښت يو شی پر بابا گوزار کړم ترڅو نور دا الفاظ د قران ونه وايي، کله چې مې وليد چاره نشته په تلوار د کوتې څخه ووتلم، ټول بدن مې خارښت شروع کړی وو او مجبور په گره ولو شوم، دومره مې خپل بدن وگره وېي او هغه خارښت وکړو چې ټول بدن مې ویني ویني شو ذوالفقار د میلمه خانې څخه په راوتلو زه يې هغه بد حال کې ولیدم په تلوار زما خواته راغلو او وېي ويل:

ذوالفقار - څه شوی طاها؟

- فکر کوم بدن مې اور واخيست او بيحده خارښت لرم..

ذوالفقار زما لستونې پورته کړو او بيا لږ زما د غاړې خواته وکتل زما په سر يې هم لاس کيځودو او وېي ويل: تبه لری تندې دی سور دی! ضرور کوم شي دی خوړلی او د هغه سره دی حساسيت کړی..

- ما هيس داسې شی ندی خوړلی د هميشه پشان خوراک وو!
ذوالفقار - نو بيا ولی داسې شوی؟

- بابا...!

ذوالفقار - څه مطلب بابا؟؟

مجبور ذوالفقار ته مې ټوله کيسه وکړل د هغه تعوينونو د راوړلو څخه نيولی تر بابا د مانځه درېدو او هغه چل ذوالفقار په تروش تندې راته غوړ نيولی وو، زما د خبرو د خلاصیدو وروسته يې وويل: ورځه زما کوتې ته هلته سوک نشته د اوس لپاره زه هم ځم يو زنگ دغه پاچا صيب ته وهم چی څه وکو؟

د ذوالفقار په خبره زه د هغه کوتې خواته روان شوم، او هغه هم خپل موبایل واخيست او د

دهلیز څخه ووت، داسې احساس می کوی چی حتا د سر پوستکې می لا خارښت کوی! لکه لیونیانو لگیا وم ځام می گره وی، نور راکی توان نه وو د زیات خارښت څخه بیخی ژړا نږته یې رسه ولی وم چې ذوالفقار کوتی ته راننوت موبایل یې هم همغسی پ غور نیولی وو او خبری کول..

ذوالفقار - هو هو پاچا صیب اوس زما څنگ کیدی څه وکړم؟ نه پوهیږم پاچا څه ورته وویل چې ذوالفقار زما خواته رانږدی سو او پداسی حال کې چې موبایل یې زما غور خواته نیو ویې ویل: خبرو ته یې غور ونیسه یو څو دقی هغه درباندي دم کوی که د رښتیا هم د پیریانو اثر وی لمینځه لاړشی...

موبایل مې د ذوالفقار څخه واخیست چې د پاچا غر راغلو: اوری؟ - اوم... سلام علیکم.

پاچا - علیکم سلام... سنگه چل دی؟ - نه یم خبر د قران آیتونه مې واوریدل یو دم لکه چې بدن باندي مې یو ذاله موچيو حمله کړی وی داسی مې ټول بدن خارښت کوی.. پاچا - تا ویل تعویذونه یې راوری؟ - هو ..

پاچا - بل کوم شي نه وو ورسره؟

- نه.. یواځې همغه دوه دانې کاغذونه وه هغه هم په پیر بد حال.. پاچا - عجیبه ده..

پاچا د موبایل تر شا یو څه ویل او ماته یې یواځې د چف چف غر راتلو، کم او زیات 15 دقی دم و چف و کړو خو ټکې هم فایده ونکړه، کله چې دم خلاص شو ویې ویل: اوس ښه یې ځوانه؟ لږ آرام شوی؟ - نه..

موبایل مې د ذوالفقار خواته ختا کړو زړه مې غوښت سم جوړ کنځل وکړم دغه پاچا ته خو ځان مې کنټرول کړو، ذوالفقار هم زما د حال په لیدو د پاچا سره یو څه په تنده لهجه خبری او خدای پامانی وکړل.

بیا پداسی حال کې چې زما څنگ ته کیناستی زما لستونی پورته کړو او زما بدن ته په کتو

شو مخ مي لا خارښت شروع کړی وو حالت مي بيخی وحشتناکه خراب وه نوالفقار چي ولید ثانيه په ثانيه حالت خراب کيږی په ورختای وویل: شاید کوم حساسیت وی او د پيږی کار نه وی راځه ډاکټر ته لار شو.

نه پوهيږم ولې خو زړه مي غرق غرق کيدو فکر مي کوی چې فشار مي بيخی صفر شو، په کراره غږ مي وويل: يو پيالې اوبه

نوالفقار په تلوار د کوتی څخه ووت ترڅو اوبه راته راوړی، زه د ډير ناتوانی په نالی پريوتم بدن مي همغسې خارښت کو خو نور ما کی کوم توان نه وو چې وغواړم ويي گره وم، سترگی مي پټی کړی وه چې احساس می وکړو يو نفر مي څنگ ته کيناستو، ما ولې د دروازی غږ وا نه وريدو چې نوالفقار راغی؟ ځان سره می وويل ضرور د ډير ناتوانی څخه مي د دروازی غږ ته فکر ندی شوی غوښتل مي سترگی خلاصی کړم...

چي يو نرم او لطيف لاس زما په سترگو کيخودل شو او زه يي د سترگو خلاصولو څخه منع کړم...! هغه لاس دومره نرم او لطيف او نازک وو چې زه الفاظ نلرم د بيان ماته د ښځی لاس نه معلومیدی؟! اخ د يو ښځی لاس لا دومره نازک نه ويي! بيحده لطيف وو! هغه وخت مي تعجب بيحده شو چی يو ډډ بيحده عجيبه نارينه غږ په کرار د قران آيت تلاوت کړل! لهجه يي بيحده عجيبه وه ما قران زيات اوریدلی وو خودا فرق درلود! يو عجمی لهجه باندی د قران ويل دی او بل خپل اصل عربان چې قران وايي هغه بل رکم دی! هغه کيفيت او انداز زيات عجيبه وی او دغه نفر هم همغسې لهجه کول د عربو!

نه پوهيږم ولې خو زه نه ويريږم! پداسی حال کي چې پوهيږم شاید يو پيږی زما څنگ ته ناست ويی او هر کار امکان لری وکړی؟ خو زه ورڅخه نه ډاريدم او دا ماته هم عجيبه وه، چی ولې زه د يو پيږی په شتون کي د آرمټيا او امنيت احساس کوم؟ نه پوهيږم څومره وخت هغه لاس زما په سترگو وو خو دومره پوهيږم بدن مي عادی حالت ته راتلو! د دروازی په خړپ چی سترگی می خلاصی کړی هيس سوک بغير زما څخه په کوټه کی نه وه! نوالفقار پيالې اوبه په لاس کوتی ته راداخل شو، چې زه هم ځای کي کيناستم! زما پرليدو نوالفقار په مشکوک انداز د کوتی شاوخوا وکتل بيا يي ماته وويل:

نوالفقار - ښه يي؟

ددی څخه بغير چې د نوالفقار جواب ورکړم خپل بدن ته په کتو شوم زما د بيحده گږولو

څخه تک سور شوی وو بدن می خو نور یی خار بنست نکوی! ذوالفقار اوبه راته و نیول هغه می ورڅخه واخیستل، هغه هم زما څنگ ته کیناست او ماته په کتو شو د اوبو ځکلو وروسته می ورته د هغه کس یا هم همغه پیری په اړه قیصه وکړل، ذوالفقار په پریشانی خپل وینستیانو کی لاس تیر کړو او ویی ویل: هیس سوک د خدای لپاره د چا سره بڼه نکوی بلخصوص پیریان! ضرور کوم مقصد لری ددی کار څخه سبا یو ځل بیا څو پاچا صیب ته(بیایي ناساپه وویل: ها یو بله خبره هم امکان لری.

- څه؟

ذوالفقار - دا چي امکان لری شاید دغه پیری چی ستا سره مرسته وکړل اصل کی پاچا صیب راستولی ویی؟! که یاد دی وی ویلی وه پیریان ملگری لرم؟؟

- ماته خو د هغه کار نه بنکاری.. که ستا په خبره پاچا صیب دی دومره زور درلود همغه اول کی به یی یو کار کړی وایی...

ذوالفقار - زه نه پوهیږم ستا ولی د پاچا صیب څخه بد راځی؟

- زه خپل هم نه پوهیږم بس بد احساس ورته لرم، د زبیر خبره شیرم حس می راته وایی چی بڼه انسان ندی..

ذوالفقار یو څو ثاني راوکتل بیا بغیر لدی چی څه ووايي د ځایه پاسیدو او ویی ویل: همدلته دی ځای واچوه ویده شه زه ستا د پلار ځای ستا کوټه کی اچوم..

ذوالفقار لاړو ترڅو د بابا ځای ور برابر کړی، زه هم هملته پریوتم او د هغه لاس په اړه او هغه غږ په اړه می فکر شروع کړو پاچا ویل د پیریانو بدن او جسم بیحده لطیف دی که غږ می ورڅخه نه وایی اوریدلی فکر می کوی بناپیری ده؟ ولی زما سره مرسته وکړل؟ یعنی د ذوالفقار خبره امکان یی شته دا کار پاچا کړی ویی؟ نه پوهیږم ولی خو زړه می ویلی هغه دا کار نشی کولی! تر ډیره می دا فکرونه د ځان سره وکړل، ذوالفقار بابا او ذوالقرنین کاکا ته زما کوټه کی ځای واچو او خپل بیرته خپل کوټی ته راغلی زه یی چی فکرکند ولیدم ویی ویل:

ذوالفقار - بیا خو کوم پیری میری ندی درغلی؟
- نه.

ذوالفقار یو کمپل زما خواته راوچوی او پداسی حال کی چی خپل ځای هوار کو ویی ویل:

نو بیا ولی دسی فکر مند یې؟
 - غواړم ددی خای څخه لاړشم..
 زما په خبری ذوالفقار خای اچول پریخود او په تروش تندی زما خواته راوکتل: د کوم
 خای څخه لاړشی؟
 - ددی خای څخه ستا د کور څخه غواړی یو کور کرایه کړم...

ذوالفقار - ولی؟ چا درته څه ویلي؟ ما کوم خبره کړی؟
 - نه خو نور داسې نه کیږی.
 ذوالفقار په تروش تندی وویل: څنگه نه کیږی؟
 - اخ داسې خو نه کیږی چی یا ستا تر غاړه کم ځان یا هم زیږ، ته هم کار لری ژوند لری
 هسی زه درته مزاحم یم..
 ذوالفقار په غوسه وویل: خوله دی بنده کړه ته مزاحم نه یې بل ځل که مې درڅخه داسی د
 تلو او مزاحم یم او فلانکی یم خبری واوریدل، سم جوړ فرش کوم دی نور دی زیره.

ذوالفقار دا خبری وکړل او په غوسه باندی خپل د لاس کمپل یې خپل پر خای ختا کړو او
 د کوتی څخه ووت! فکر مې نکو دومره به غوسه شی؟! د څو دقو وروسته راغی او بغیر
 لدی چې زما سره کومه خبره وکړی خپل شا یې ما ته راوگرځه ول او ویده شو! ما هم څه
 ونه ویل او د ویده کیدو کوبنس مې وکړو نه پوهیږم کله به خوب خپل ځان سره د ناخبری
 نړی ته وړی وم....

د ذوالفقار د کور د دروازی مخکی ولاړ وم! دروازه خلاصه وه په حویلی کی بیحده شور
 ماشور و بیګانه خلک په حویلی کی گرځیدل را گرځیدل! حیران شوم دا نو سوک دی؟ او
 د ذوالفقار کور کی څه غواړی؟ کور ته ننولم هیچا ماته نکتل داسې لکه چې بیخي ویني
 می لا نه؟! د حویلي څخه د هلیز ته ننولم هلته هم همدا حال و ناشنا خلک چې ما بیخي
 لیدلی نه وه د ذوالفقار کور کی گرځیدل! د ټولو څخه جالبه دا چې ټولو یوشان سپین اوږده
 کالي اچولي وه! ذوالفقار می ولیدی زما د کوتی څنگ ته ولاړ و!!

ځان می تر ذوالفقاره ورسه ویی ترڅو ورته پوښتنه وکړم چی دا کسان سوک دی؟ او دلته
 څه کوی؟ همدا چې ورنږدی شوم زیږ زما د کوتی څخه را ووتی او د ذوالفقار په اوږه
 یی لاس کیخودو او ناساپه دواړه په ژړا شول...! څه خبره ده؟ دوی ولی ژاړی؟ د زیږ او

ذوالفقار څخه مې مخ واړوی او خپل کوټې خواته مې وکتل سم راته نه معلومیدی چې سنگه چل دی؟ نو ځکه یو څو قدمه ورنږدی شوم د کوټې مینځ کې یو نفر په سپین کفن کې پیچل شوی پروت وو! دا نو څوک دی؟ مخ یې ورنه پټ کړی وو غوښتل مې د هغه کس مخ وگورم چې سوک دی؟ او ولی زبیر او ذوالفقار ورباندې ژاړی!

همدا چې یو څو گامه د هغه کفن کې پیچل شوی کس خواته نږدی شوم یو چا د شا لخوا زما پر اوږه لاس کیخودو...! کله چې مخ مې ور وگرځه ویې نو بابا مې ولیدی...! د تل پشان وو همغه تروش تندي او همغه انداز! خو یو فرق یې کړی و تسبیح په لاس کې نه وه!

بابا- مه څه ...

- هغه کس سوک دی؟

بابا- دا ټول ستا خیال دی.

- څه؟

بابا- کوشش وکړه راوینس شی ته ویده یې طاهال...

- څه؟

د څه ویلو سره یو چا په زوره زما اوږی و خوځه ول، چې زه د خوب څخه په یو وحشت پاسیدم، ساه ساه مې وهل، ټول بدن مې د خولې پک وو ذوالفقار په پریشانه او ورختا انداز زما څنگ ته ناست وو..
ذوالفقار - خوب دی لیدی آرام اوسیره..

شاوخوا مې کتل فکر مې کو اوس هم هغه سپین کالی خلک د ذوالفقار کور کیدی، د لږ آرم کیدو وروسته مې ذوالفقار ته خپل د خوب قیصه وکړل هغه هم زما د خبرو اوریدو وروسته په پریشانه حال وویل:

ذوالفقار - دا ټول د هغوی مضری او آزار کول دی نور چې وسه یې ونه رسیږی بیا دی دسی په خوب کې ویره وی!

- ستا په نظر څه وکړم؟ داسی خو ژوند نکیری پخدای دا څو وخته یې پر مرگ راضی کړی یم د دسی ژوند څخه خو یو ځل مرگ سل ځله شرف لری..
ذوالفقار - بیځایه خبری مه کوه سبا به لاړشو یو مولوی ته ..

- زه نور عمر کی پاچا ته نه ځم.
ذوالفقار - مشکل نسته لار به شو همغه چې زبیر یاده وو څه ورته ویل؟

- تیل داغ مولا؟
ذوالفقار - هو هو همغه..
- سبا ته بیکار یې؟
ذوالفقار - سهار خواته څو چې تر غرمی بیرته راشو ځکه زه لږ کار لرم شرکت کې باید ضرور ورشم..
- اهوم مجبور قیچی او گیره تاسو لاسونو ته درکړم چې څه راسره کوی...؟!
ذوالفقار - نیک کار کو نه بد...!

ساعت ته مې وکتل لا ټوله شپه پاتې وه! اوس تازه 2:24 دقیقې وې!
ذوالفقار بیرته خپل ځای ته لاړو او د ویده کیدلو یې وویل ما هم کوبښن وکړو او دا حل شکر راحت خوب مې وکړو، سهار اته بجو شاوخوا وه چې ذوالفقار راوین کړم..
ذوالفقار - پاسه چې مولا ته څو.
- دومره ژر؟
ذوالفقار - و مې ویل کله زه بیا ځم شرکت کې کار لرم نو شابه ژر تیار شه.

ذوالفقار دا خبرې وکړل او د کوتی څخه ووت، مجبور زه هم ولاړسوم خپل ځای مې ټول کې د کوتې څخه په وتلو باندې زړه نا زړه وم! دا چې هسی نه د بابا یا هم کوم بل چا سره مخامخ شم یو وخت او بیا هغوی دوه سترګې زما خریل شوی گیرې یا هم مات شوی سر او لاس ته ونیسي! بهتره به دا وی چې مستقیم د کور څخه ووځم او حویلی کې لاس او مخ و مینځم او همغسې د کور څخه ووځم! همدغه خبره راته ښه ښکاره شوه بغیر لدې چې دهلیز کې کوم چا خواته وګورم یا ستړی مشی وکړم د دهلیز څخه ووتلم، مخ او لاس مې و مینځو او د کور څخه بیرون شوم..

کوڅه کې د ذوالفقار راتلو ته په تمه شوم ترڅو موټر راوباسي، دا تیل داغ مولا ته مې هم چندان ښه احساس نه درلود اصل کې ما د تعویذګر مولیانو سره جوړه نه وه! او هیس مې ورباندې عقیده نه راتلل کله ناکله زما پر زیات انتقاد د مولیانو باندې کور کلي راته وهابې ویل! البته زه وهابې نه وم بس دا خرافاتې عقیده مې نه درلود دم او چوف مې مني خو

تعویذ نه! زه لا همدغه فکرونو کې وک چې د همسایه د کور دروازه خلاصه شوه او جنرال خپله بیرون راووت! د هغه په لیدو و ډار شوم!

هسي د 65 کالو بوډا سړی وو خو بیحده خهره او رفتار یې د انسان زړه کې ډار اچوی زما پر لیدو یې تندې تروش شو، یو څو دقې په ځیر ځیر راوکتل او بیا یې ناساپه وویل: تا ته چا دا عقل ندی در زده کړی چې مشر نفر وگوری سلام واچوی؟
د هغه خبره راباندې بده ولیکده! نو ځکه مې وویل: سلام مشر او کشر نلری رسول الله "ص" به تل په کشرانو سلام اچوی خو افسوس زموږ ټولنه کې داسې فرهنگ سازی شوی چې یواځې کشران باید سلام واچوی نه مشران...!

زما په تند لهجه او تند جواب د جنرال وریځی له حیرت څخه پورته شول، او که غلط شوی و نه اوسیرم نری مسکا یې په خوله راغله او دا ځل یې بیا په کنایه وویل: دا تا ته دا ادب هم لکه چې مشرانو ندی در زده کړی چې نه باید د خلکو د کور مخکې و دریری کوڅه کې دریدل د لنډغر او کوڅه ډبه هلکانو کار دی نه ده یو با شرف او باعزت هلك ..

غوبنټل مې یو زدنی جواب ورکړم چې ذوالفقار موټر د کور څخه راوویست زموږ په لیدو تندې تروش څو او غوبنټل رابنکته شي د موټر څخه چې ما اجازه ورنکړل او موټر ته پورته شوم ...
- ناوخته شو حرکت کوه.
ذوالفقار - څه یې ویل درته؟
- کوم مهم خبره نه وه هسي لگیا وو.

ذوالفقار لږ په مشکوکه انداز راوکتل چې ما هم ځان ورته نرمال و خودو مطلب هیس ندی شوی، نه مې غوبنټل ذوالفقار دی زما په سر د داسې یو جنرال سره لاس او گریوان شي، او خدای نکړده کوم بلا یې پر سر راشي، نیمه لاره کې زیږ هم زموږ س ه یوځای شو..

- نه پوهیږم خو زړه مې وایې دا مولا هم هیس مرسته نشی کولی زموږ سره!
زیږ - دسی مه وایه زه یې ضمانت درکوم دا مولا د هغه پاچا څخه یو پر سلو بهتر دی ما یې زیات تعریفون اوریدلی د ډیر خلکو ستننوزی ورته حل کړی..
- خدای دی وکړی همدغسی اوسیری، هسي هغه پاچا په اړه هم تاسو همداسی ویل..!

زبیر- زه پر پاچا هیس کار نلرم هغه دی کاکا جان معرفی کړی وو، هغه ته گیله وکړه نه ماته..

ذوالفقار- زما هم کوم جان جاني یار نه وو! هسی یو بل چا آدرس راکړو د هغه څخه مخکې مې پیژندل خو لری نوم مې لا نه وو ورڅخه اوريدلی..!

زبیر- هسی لږ فایده یې وکړل که نور نه ویې پوه خو یې کړو چې دا ټول کارونه د پیریانو دی نه د انسانانو، ګنه موږ خو مفتۀ مفتۀ یو جنرال مو ځانته دښمن جوړ کړی وو...
- خو یو ټاوان یې هم وکړو.

ذوالفقار- څه؟

- پاچا ته د تلو مخکې یواځې په شپه یا هم په یواځیتوب کې پیریانو ډاره ولم، خو هغه ته د تلو وروسته نه ورځ گوری نه هم شپه! خوب وخت کې لا کراره مې نه پریردی نور خو لری...!

همدی خبرو خبرو باندې د هغه مولا چې زبیر معرفی کړی وو کورته ورسیدو، موټر مو کوڅه کې و دره ویې او زبیر د مولا د کور پسې په گرځیدو شو! لکه چې د کور د دروازی رنگ چې کوم نفر ورته خودلی وو لیاده وتې وو، تقریبا دوه دری دروازی هغه کوڅه کې و ډبول تر څو اخری کور د کوڅې په سر کې چې توره رنگه دروازه یې درلود د مولا کور وو! د مولا د کور دروازه ذوالفقار وټکول څو دقې وروسته یو ځوان هلک چې د 17/16 کالو معلومیدې شني سترګې او غنم ررنگه څهره درلود دروازه خلاصه کړه..

ذوالفقار- مولا صیب کور کیدی؟

هلک- نه دا دلته مولا نشته...!

زبیر- څه وایې وه هلک ددی ځای آدرس ما ته یو نفر راکړی او ویل یې چې دلته داسې تکره مولا دی او ډیر سم تعویذات کوی..
هلک- ښه ښه هو همدلته دی مهربانی راځی..

د هغه هلک و کار ته ما په حیرت کتل هغه مخکې شو او موږ هم ورپسې کور ته ننوتلو د داخلیدو وقت کې ما زبیر ته کرار وویل: هسی ما ته خو لږ لیون حال خلک معلومیږی! د مولا کور کی ناست دی وایې مولا نشته!

زبیر - نه پوهیږم ولای ماته خو ملگری زیات تعریف ورڅخه وکړو چې ډیر تکړه مولا دی...!

کوچنی حویلی درلود یو ښایسته د انګورو طاق هم درلود خو وچ وو! دوه منزل کور وو موږ یې همغه اول منزل کې یو کوټی خواته دعوت کړو، کوټه کې هیس سوک نه وه! په نالی کیناستو او د مولا راتګ ته په تمه شو! د کور فضا یې زما خوښه شوی وه او بد احساس مې نه درلود، کوټه کې یو غټ الماری وه چې د کتابو څخه ډکه وه ټول هم تفسیرونه وه زه د کوټی په کتلو وم چې دروازه خلاص شول او یو د 45/40 کالو سړی چې گیره یې په نکریزو سره کړی وه او د مولا یانو مخصوص سپین پاچ (زما په خیال پاچ ورته وایي هغه لونګی ته؟) لونګی تړلی وه کوټی ته راننوت.

زموږ ټولو سره یې د لاس په راګولو ستړی مشی وکړل او مخامخ وموږ ته په نالي کیناست.

ذوالفقار - اول خو دا چې پر تکلیف مو کړی بخښنه غواړو.
مولا - خدای دی نکوی د څه تکلیف تاسو زما میلمانه په حساب راځی او میلمه د خدای دوس وی.

ذوالفقار - دا ستاسو حسن نیت دی، اصل کې موږ د یو خبری لپاره ستاسو مزاحم شو دا (ذوالفقار ماته اشاره وکړل) زما وراره دی او دا څو وخته کیږی چې عجیب غریب کارونه ورسره کیږی او موږ شک لرو چې د پیریانو کار دی!

د ذوالفقار په خبره مولا زما خواته راوکتل او ویې ویل: دلته راسه بچي..
لځایه پاسیدم او مخامخ ورته کیناستم...
مولا - لاس دی راګر ه..

د هغه په خبره اول مې حیرت وکړو! بیا مې ځان سره وویل هسی نه د پاچا کار وکړی او زما لاس کې قلمونه تخته کړی او لاس راته تک شین کړی! لکه چې ذوالفقار هم همدغه فکر وکړو چې ژر یې وویل: تاسو خو قلمونه د طاها لاس کی نښاسی؟
مولا - نه ولې؟ تاسو ما ته د راتلو مخکې کوم بل مولوی هم ته هم تللی یاست؟؟

زبیر - هو پاچا صیب ته تللی وو.
مولا - پاچا صیب؟

ذوالفقار - هو پاچا صيب.
مولوی - کار يې هم وکړو تعویذات يې؟
- که کار يې کړی وايي نو موږ دلته څه کول؟
مولوی - امم رښتیا وايي ... په هر حال زه درته کوم فزیکي نقصان نه رسه وم خيال دی
راحت اوسه بچیه..
زړه مې طاقت ونکړو او ومې ويل: نو بیا ولې تاسو ته تیل داغ مولا وايي؟

زما په خبری مولوی په لوړ غږ وخنډل او ويې ويل: هسی دا خلکو راباندی دا نوم
ایخودلې کنه ولاکه مې تراوسه سوک سوځه ولې ويې ...!
څه مې ونه ويل او خپل راسته لاس مې هغه خواته ونيو چې هغه وويل: نه چپه لاس دی
راکړه.

دا ځل مې خپل چپ لاس هغه خواته ونيو چې مولا زما د چپ لاس د شهادت گوته
ونیول او په دم کولو يې شروع ورکړل د مولا د هر چوف سره داسې احساس مې کوی
چې لاس مې پر مات کیدو دی! دومره درد يې زیات شو چې غوښتل مې گوته مې د هغه
د لاس څخه جلا کړم خو هغه کلک ونيول...
- اخ...

مولوی - و هو علي کل شی قدیر چوف
د هغه د هر چوف کولو سره مې د درد څخه ساه بنده بنده کیده، د پیر درد څخه ژړا ته
نږدی شوی وم. چې د ذوالفقار پریشانه او عصبي غږ مې واوریدو چې ويې ويل: بس يې
کړه... نه گوری درد لری..
زبیر - ذوالفقار هغه يې هم نه وهي وگوره یواځی دم کوی پریږده خپل کار وکړی..

د څو دقو وروسته مولا زما لاس خوشي کړو د پیر درد څخه خپل لاس مې بغل کې ونيو
چې ذوالفقار رانږدی شو غوښتل زما لاس وگوری چې مولا ورته وويل: که د دی حال د
لیدو طاقت يې نلری نو د کوتې څخه ووځه، ما درته وويل زه ورته فزیکي درد نه ورکوم.
ذوالفقار - نو دا څه دی؟ وگوره د درد څخه څه رکم شو..
مولوی نری مسکا وکړل او ويې ويل: دا درد معنا دا ده چې دی په وجود کې ناپاک دی..
زبیر - څه مطلب ناپاک دی؟

مولوی- مطلب پیریان د ده جسم کی داخل شوی! (د مولوی پدی خبره درد می لیاده ووت او د ویری او وحشت څخه می نږدی وو سخته کړی وایی چې مولوی وویل: خو عجیبه دا ده چې زه نشم حاضر کولی نه پوهیږم ولې؟
ذوالفقار- ولې نشي حاضر کولی؟ پاچا صیب خو حاضر کړل!
مولوی- هسی یو خبره کوم فکر ونکړی چې دا خو مولیان دی او یو مولا د بل مولا خلاف دی او یو بل نه مني او هر چاته ځان بنه بنکاري... اصل کې پاچا بیخی ځان زموږ مولیانو ډله کې نه حسابې وی! که دقت مو کړی وی!

زبیر- هو بده یې منل لدی چې ورته مولا صیب ووايو ویل زه پاچا یم..
مولوی نری مسکا وکړل او ویې ویل: هسی دا بحث ډیر لوی دی خوشي کوه یواځی دومره وایم چې دغه پاچا چندان بنه نوم او کارنامه نلری!
ذوالفقار- مطلب؟

مولوی- مطلب دی دعوه کوی چې پیریان زما ملگری او تابع دی! پداسې حال کې چې پیری یو آزاد مخلوق دی و هیس کله نه تابع کیږی! هغوی کوم حیوان ندی چې انسانان یې ځانته رام او اهلی کړی! دا خبره د هغه چې وایی ما پیری تابع کړی هسی خبره ده بلکې زه شک لرم چې هسی نه برعکس کار شوی ویې؟

- مطلب پاچا د پیریانو تابع دی؟
مولوی- الله اعلم و می ویل زه د هغه سره کوم کار نلرم د هر چا عمل د هغه د لاری مل، یواځی دومره وایم چې امکان لری هغه تاسو ته دروغ ویلی ویې! ځکه ډیر خلکو د هغه د لاس ماته شکایت کړی... رښتیا تاسو وویل هغه پیری حاضر کړو؟

ذوالفقار- هو.

مولوی- بنه نو څه یې ویل؟
ذوالفقار- ویل یې زه یو ښاییږی یم او په (ذوالفقار د سترگو په اشاره زما خواته اشاره وکړل او ویې ویل: طاها مئینه یم.
- البته زه شک لرم پدی خبره کې؟!
ذوالفقار- په کوم خبره کې؟

- دا چې کوم ښاییږی پر ما مینه شوی اوسیری؟
زبیر په خدا وویل: زما هم باور نکیدی خو افسوس چې تا خپل پر خولي هلته اکرار

وکړو..

زموږ په خبرو مولوی کرار وخنډل او ویي ويل: پیریان زیات عجیب اخلاق لری شاید د یو چا په تور ویښتیانو مین شی یا هم گیره یا حتا د هغه انسان په اخلاقو، کله ناکله داسی کیری چې د یو چا د ویده کیدو په طریق مین کیری او په ساعتو نو د هغه نفر سر ته کینی چې هغه د خوب حال کې وگوری! هغه زموږ مثل دی وایي مینه ړنده ده!

زبیر په خدا وویل: گوره طاها مولوی صیب هم وایي مینه ړنده ده یعنی تخو چندان شی... (د زبیر خبره مولوی په خدا پری کړل او ویي ويل: نه زما مطلب دسی نه وو بچیه ماشالله طاها جان بسکلي خوانی لری ما درته عموماً د پیریانو خوی او خاصیت بیان کړو

..

زبیر غوښتل بیا یو څه ووايي چې ذوالفقار په قهرجنه لهجه وویل: بنده کړه خوله دی نور زبیر... (بیا یې د مولوی خواته مخ واړوی او په همغه تنده لهجه یې وویل: چاره څه ده؟ زه خو بیخي پوی نشوم چې سنگه چل دی؟ اوس پیری د طاها بدن کی شته؟ نو بیا ولی تاسو نشي حاضر کولی؟ اصل کې دا پیریان د طاها سره څه مشکل لری؟

مولوی- پیری خو شته او د پاچا دا خبره زه منم چې بناپیری ورباندی مینه شوی وه خو اوس هغه نشته! یعنی نه حاضر کیری گوری پیریان په دری ډوله ویي حدیث شریف کې راځي: ثعلبه خشنی روایت کوی او فرمایي چې پیغمبر "ص" و فرمایي: «الجن ثلاثة أصناف: صنف لهم أجنحة يطیرون فی الهواء و صنف حیات و کلاب و صنف یحلون ویظعنون» پیریان په دری ډوله دی اول اول هغه ډله چې وزری لری او هوا کې الوتنه کوی دویم هغه ډله چې خپل ځانونه د مار، سپی، او بیشو په ډول ظاهره وی. دریم هغه چې یوځای کې داخل کیری او راوځي، مطلب یوځای کې نه ټینگ کیری کوم ځای څخه چې باد ننوتلی شی دوی هم ننوځي...

او دا پیریان حاضر کول ډیر سخت وی مطلب د شانس کار وی شاید هغه ډقه کې دا موجود وه او پاچا حاضر کړی وی، هوايي پیریان حاضر کول ډیر مشکل کار وی.. ذوالفقار په بی حوصله لهجه وویل: اوس چاره څه ده څه وکړو؟

مولوی- دا چی زه پیری نشم حاضر کولی دده په بدن کې، نو ځکه زه نشم پوهیدلی چې

مشکل اصل کې څه دی؟ ځینی داسې پیران دی چې د انسان بدن کې داخل کیږي او هملته ځانو ته ځای پیدا کوي، مطلب هملته اوسېږي د هماغه انسان بدن کې د هغه سره حرکت کوي د هغه سره هغه پوډی کوم چې بسم الله ورباندې ویل شوی نه ويې خوري، دا رکم پېښی ډیر کم مخ ته راځي چې یو پیری دی داسې کار وکړي خو امکان یې شته، او بل دا چې ځینی پیریان په سحر او جادو د انسان بدن ته داخل کیږي..!

ذوالفقار - چاره څه ده؟ څه رکم دا پیریان د طاها څخه لري کړو؟
مولوی - مجبور یو بل طریقه خپل کړو.

زبیر - څنگه طریقه؟

مولوی - د ده جسم کې پیری نه حاضر کیږي نو مجبور چې مخامخ بغیر لدی چې د کوم انسان بدن واسطه کړو یو پیری حاضر کړو..

زبیر - یعنی څنگه زه پوه نشوم...

مولوی - صبر یو دقه..

مولوی دا خبره وکړل او خپل لځایه پاسیدی د کوتی څخه ووت، خو ډیر ژر بیرته راغی یو سپین یو متره توکر یې لاس کې وو! هغه یې زما مخ ته هوار کړو او ماته یې وویل:

هر هغه شي چې تاته مربوط ويې پدی توکر کیرده..!

په گنگس انداز می وویل: څه؟

مولوی - کمیس، گوتمی، پتو هر شي چې ستا ويې همغه کیرده، (په حیرت می وروکتل یو

گوتمی می درلود البته هغه هم سیلوری! زر لا نه وو، همغه می کیخودو او په تمه شوم

چې څه کوی؟ مولوی زما گوتمی یو چار کونجه کاغذ کې کیخودل او کاغذ یې همغه سپین

توکر چې سم کفن معلومیدی کیخود او دم و چوف یې شروع کړو...

زبیر یو تکیه کلام لري کله ناکله وايي فلانکې خپل ځان سره وشکوي خو هغه کار یې

ونشو کړی! خلاصه چې پر مولوی صیب هم همغه چل وشو! د یو ساعت وروسته چې

هر رکم قصیدی وویل او عملونه یې وکړل خو هیس فایده ونکړل اخیر کې په پریشاني

خپل گیره کې لاس تیر کړو او ويې ویل: عجیبه ده... امکان نلري زه ستا پر بدن د هغوی

د راتلو نښه نښانی گورم! خو نشم کولي هغوی حاضر کړم! اول ځل دی چې دسی چل

زما سره کیږي!

ذوالفقار په غوسه وویل: دا نو څه ریشخند دی؟ که د پیسو لپاره داسې خبرې کوی نو بیغمه اوسیرې دومره درکوم چې کار مو ورباندې جوړ شي تاسو یواځې دا لعنتی پیریان لری کړی...

د ذوالفقار په خبره مولوی هم غوسه شو او په تنده لهجه یې وویل: زه پاچا نه یم چې د پیسو لپاره دسی کارونه وکړم، زه د ورځې زر دانې داسې مثلي حل کوم خو دا اول ځل دی چې دسی چل راسره کړی! زه نور کوم کار نشم کولی مهربانی ورځی..

د هغه مولوی په خبرو نامید شوم داسې احساس مې درلود لکه یو سرطانی ناروغ ته چې ووايي بل علاج نلری خپل مرگ ته په تمه اوسیره! سترگو ته مې اوبنکې راغلی وه چې مولوی راوکتل او ویې ویل: نامیدی د شیطان کار دی شاید زما علم تر هغه حده نه وی چې ستاسره مرسته وکړم ورشي یو بل سم مولوی ته ترڅو مرسته وکړی...

نور هلته د پاتې کیدلو دلیل نه وو ولاړسو او د مولوی د کور څخه راووت، ذوالفقار کنځل کول غوسه وو، خو ما د خبرو حوصله نه درلود، په زوره مې ځان کنترول کړی وو ترڅو نه ژاړم! اخ څنگه نامیده نشم کله چې مخامخ راته وایي ستا مرض دوا نلری او خپل مرگ ته په تمه شه! هیس کله مې فکر نه کو چې زما ژوند به داسې تمام شي زه د مرگ څخه هیس کله نه ډاریدم خو اوس چې مرگ مې خپل څو قدمې کی لیدو د ویره څخه مې ټول بدن ورته لږزیدی، د دی څخه ویریدم چې څنگه وحشتناک او دردونکې مرگ به راکړی! کاش د مرگ څخه مخکې ددی حرامی پیریانو څخه خپل قصد اخیستلي شو...

په موټر کې ټول خاموش وه او هیچا خبرې نکول ذوالفقار بیحده بد موټر روان کړی وو او سرعت یې بیحد زیات وو، لاره کې هم هر موټروان چې ورته ویل کرار روان شه ذوالفقار هم ورسره جنگ او کنځل کول بیخي عصاب لکه چې خراب شوی وه!

زبیر - په کراره ذوالفقار چیرته روان یې؟
ذوالفقار کوم جواب ورنکړو چې زبیر بیا خپل پوښتنه وکړل او دا ځل ذوالفقار په تروش تندي وویل: پاچا صیب کور ته...

ذوالفقار د موټر له هینداری څخه ماته را کتل ترڅو زما مخالفت وگوري او جواب راکړي! خو ما هیس ونه ویل خاموش مې نظر د موټر له بښنې څخه بهر خواته ونيو، ټول پوهیدلو چې پاچا هیس کار نشي کولې! ده که کوم کار کولې شو همغه اول ځل به یې کړی وایې! زه یواځې خپل مرگ ته منتظر وم بس، د نامیدی اخیری حد ته رسیدلی وم د پاچا کورته ورسیدو ذوالفقار دروازه ور وټکول یو ځوان هلک دروازه را خلاصه کړی..

ذوالفقار - پاچا صیب کور کیدی؟
 ځوان - ولای نه یم خبر سوک یاده وی ما دا کور پروڼ واخیستو نه پوهیږم ته سوک یاده وی ورور؟
 ذوالفقار - څه مطلب پروڼ واخیستو؟ ددی کور مالک چیرته دی؟
 زبیر - تا د چا څخه کور واخیست؟
 ځوان - زه دا څو وخته د کور پسی گرځیدم پروڼ رهنما والا زنگ را ووهي او ویل داسی کور دی خرڅ کوی که اخلی؟ زه هم را غلم و مې لیدو او وامي خیستو اوس هم خپل د کور شیان راوړم کوم ستونزه ده؟
 زبیر - نه.

نور مو څه ونه ویل او بیرته موټر ته پورته شو د ذوالفقار تندې نور هم تروش شو یو خبره یې لا ونکړل، ولی ناساپه داسی کس چې ځانته نوم او نشان لری پدی علاقه او منطقه کی په یو شپه خپل کور او شیان یې خرڅ کړل او ولاړی؟ زه لا په همدی فکرونو کې وم چې زبیر په تلوار وویل: موټر ودره ذوالفقار اله...
 ذوالفقار موټر و دره ویي او زبیر ژر بنکته شو موږ ورپسی کتل چې زبیر د کوڅی مخکې د یو هلک و دره ویي او په خبرو شو ورسره بڼه چې دقت مې وکړو همغه ځوان هلک وو چې اول ځل یې موږ ته د پاچا د کور دروازه خلاصه کړی وه! لکه چې د پاچا صیب یو څه کیدی؟ د هغه په لیدو ذوالفقار هم د موټر څخه بنکته شو ما حوصله نه درلود خو مجبوری بنکته شوم ترڅو وگورم څه چل دی؟

زبیر - پاچا صیب چیرته تللی؟
 هلک - ه.... هغه(هلک چې زه او ذوالفقار ولیدم په بند بند ژبه یی وویل: زه ولاکه خبر یم زه هم اوس را غلم گورم کډه یې بار کړی..
 ذوالفقار - ته څنگه نه یې خبر ته ولی د هغه سره نه ویي؟

هلک-ن... نه ما یواځی د هغه سره کار کو نور ورسره کوم ارتباط نلرم..
 زبیر- چیرته تللی د هغه ځای آدرس خو راکولی شی؟
 هلک- و مې ویل کنه زه هم نا خبره یم نه یم خبر زه هم ستاسو پشان ور غلم کورته یې
 گورم گور کور یې خالی وو؟!

بیرته مو ترته پورته شو او ذوالفقار حرکت وکړو، زه دومره نامیده او په فکرونو کې
 غرق وم چې زبیر وویل: تر واده خو موضوع معلومه نده چې څنگه چل دی؟ هسی ورته
 زړه مه اچوه دا مولا هم د هماغه پاچا رکم وو، زه سبا گرځم یو سم صحیح مولا پیدا کوم
 داسې چې په دوه دم او چوف ټول پیریان درته درې وړی کړی هسی خوله کړه مه نیسه..
 ذوالفقار هم د مو تر هینداری څخه زما خواته راوکتل او ویې ویل: د زبیر خبره صحیح ده
 هسی دا ټول د پیسو غله ماته معلومېږي موږ دواړه گرځو یو سم دیندار مولا داخل درته
 پیدا کو دا دومره غټه خبره نده چې تا ورته غم نیولی..

- دا څو یم ځل دی دا خبرې تاسو ماته کوی او اخر کې دسی کار خراب کېږي؟ ما نه هغه
 پاچا باندی باور درلود او نه هم دغه مولا مې په زړه وو، او فکر کوم بل هر چاته هم
 لار شو ددغه دواړو څخه به بتر وی.
 ذوالفقار- بنده کړه خوله دی اپلاتی مه وایه داسی بڼه مولایان زیات دی زموږ قسمت
 خراب وو چې پر دغه خرابو مو مخه شوه.

نور مې څه ونه ویل ذوالفقار زبیر تر کوره ورسه ویې او زه یې هم ددی لځایه چې کور
 ته مې ویسې خپل ځان سره شرکت ته ویوړم، ما د ذوالفقار څهره کې تشویش لیدو!
 بنسکاره کوه یې نه او او ظاهره کې ماته دلدارۍ راکول خو هغه پریشانه او ورختا وو چې
 هسی نه پر ما کوم شی ونشي! درسته ورځ شرکت کې خپل کوټه کې خپل د سترگو مخ ته
 کینولي وم، ماشپي لاسم خوب نه و کړی نو ځکه کوم کوچ چې د ذوالفقار د مدیریت
 کوټه کې وه پر هغه پریوتم..

ذوالفقار- خوب دی راځی؟

- هو بیجده زیات..

ذوالفقار- غواړی ویده شي زه لاندی ځمکی باندی درته ځای سم کوم هسی کوچ باندی
 مغزی دی په درد کېږی..!

- کوچ غټ دی راحت خوب کیږی.
 ذوالفقار - ږوږی دی ونخوړل!
 - اوس مې شی زړه نغواری راوینس شوم خورم..
 ذوالفقار - صحیح دی..

ذوالفقار د میز شاته په چوکی ناست وو او خپل د شرکت د دواگانو او نور شیانو لیستونه او حساب کتاب سم کوی، چې زما زړه ډوب شو او ویده شوی وم...

احساس مې کوی د ځمکې څخه په پورته کیدو یم؟ په وحشت باندې مې سترګې خلاصې کړی چې ځان مې د پاچا کوټه کی ولیدو؟ همغه کوټه چې هغه ورځ یې راباندې پیری حاضر کړی وو! البته پدی تفاوت او بدلون چې اوس کوټه روښانه وه! کوټه کې هیس سوک نه وه او زه یواځی وم دروازه خلاصه شوه په تلوار مې د غږ خواته وکتل، خو نگران چې تور اوږده چینۍ اچولې وه کوټې ته راداخل شوه او زما شاوخوا و دریدل هیچا هیس نه ویل د ټول کسانو تک سپین بیحده لکه مړو پشان څهری او بیحده عجیبه سترګی وی!

په وحشت او ویری مې هغوی ته کتل چې د هغوی د مینځ څخه یو نفر چې بیحده ډارونکې ماته ښکاره کیدو په یو ناشناس لهجه خبری شروع کړل او د هغه څخه عجیبه دا وه چې زه د هغه پر ژبه پوهیدم!!! هغه ډارونکې انس و که پیری وو هر څه چې وو په کراره لهجه وویل: موږ ستا سره هیس مشکل نلرو موږ د *** قبیلې څخه یو موږ ستا سره لږ مشکل درلود چې حل شو نور موږ پر تا کار نلرو.

په وحشت او ویری مې وویل: څه مشکل مو زما سره درلود؟ او څنگه حل شو؟ زه خو تاسو بیخي پیژنم لا نه بیا د څه مشکل مو وو زما سره؟؟ (د هغوي په مینځ کې یو پیری چې ددوی څخه لږ په عمر کې زیات معلومیدی رامخکې شو او ماته یې په کتلو وویل: زما لور پر تا مینه وه! او موږ مسلمان پیریانو یو او زموږ قانون کې پیریان حق نلری انسانانو ته نږدی شی که بیا هم کوم پیری قانون مات کړو او یو انسان ته نږدی شوو نو موږ ورته سزا ورکو! زما لور یواځې پر تا مینه وه..

هغې نه ته وهلې وی او نه یې هم تاته کوم نقصان در رسه ولې وو، ستا سره د نور پیریانو

مشکل وو او ته چی پاچا ته راغلی هغه پیریانو خپل گناه زما په لور واچول او پاچا هم زما لور ته ضرر ورسه ویي هغی ته یی تکلیف ورکړو نو ځکه موږ هم تا ته تکلیف درکړو خو اوس موږ ستا سره نور کار نلرو، یو نفر ستا ضمانت وکړو او موږ هم د هغه کس زیات احترام ساتو د هغه په خاطر موږ نور ستا سره کار نلرو او تا ته نور هیس کله تکلیف نه در رسه وو خو یاد لره، زموږ څخه بغیر هم ډیر پیریان ستا د مږه کولو پسی دی او اوس خو د حد څخه هم زیات شوی..

- ولی غواړی ما مړ کړی؟ ما خو کوم کار ندی کړی ..
پیری- یو ورځ به شاید په اصلی دلیل یی پوی شي خو د اوس لپاره دومره وایم پاچا د هغه پیریانو پخوا دی کوم چې ستا مرگ غواړی هغه تاته د یهودو جادو کړی وو..
- څه مطلب د یهودو جادو کړی وو؟

د دی څخه مخکې چې هغه بوډا پیری جواب را کړی د اوږی په خوځیدلو می له خوبه پاسیدم نو الفقار زما څنگ ته ناست و په تشویش یی وویل: بد خوب دی لیدی؟

په ځای کې کیناستم نه پوهیدم کوم خوب می چې لیدلی آیا یواځی یو خوب دی یا که د رښتیا هم یو خبرداری دی؟ نو الفقار راته په تشویش کتل نو الفقار ته شرمنده شوم لدی چې زما د پلار او زما د کورنی لځایه دی زما په فکر کیدی او زما دلاسه داسې پریشانه دی! هیس می ورته خپل د خوب په اړه و نه ویل چې هغه خپل وینتینانو کې لاس تیر کړو او ویی ویل: راځه ناوخته دی پلار دی څو زنگه وو هل او پوښتنه یی وکړل چې تاسو چیرته یاست؟

هیس می و نه ویل او لځایه پاسیدم فکر می هغه لیدلی خوب کې وو، ماته خوب نه بلکی رښتیا معلومیدی د هغه پیریانو لخوا یو یو ویل شوی خبره می یاد کې وه، ولی پاچا ماته د یهودو جادو لیکلی وو؟ اصلا دا جادو د څه لپاره دی؟ ولی ځینی پیران غواړی ما ووژنی؟ ما خو کوم کار ندی کړی پر هغوی که خبره د عشق او عاشقی وه خو لاړه تمام شوه بیا نو ولی زما پسی دی؟ په همدی فکرونو د نو الفقار کو ته ورسیدو، د ما بنام لمونځونه په قضا کیدو وه چې موږ دهلیز ته ننوت او په اول بدبختی کی می سترکی په فرید ولگیدی.. په نه زړه می ټولو ته سلام واچو او د نو الفقار اندی ته کیناستم..

بابا او ذوالقرنین کاکا د ذوالفقار د ناوخته راتلو پوښتنه کول او هغه هم بی حوصله جواب ورکوی چې ناساپه فرید چې زما د راتلو سره په یو ریشخندی خدا په خوله زما خواته کتل ویی ویل: طاها خپل گیره دی چیرته جوړه کړی؟

#شهاب :

پوی شوم چې د فرید د داسی پوښتنی څخه مطلب څه وو، زموږ کورنی کی گیره اخیستل جرم او یو لویه گناه او خطا وه او ما خپل گیره پوره اخیستی وه، فرید غوښتل پدی پوښتنی باندی خپل په خیال ما د نورو په نظر کی یو بد انسان معرفی کړی. پیر می زړه غوښتی یو کنځل ورواچوم او یو څه یی سپک کړم خو افسوس په یو لوی مجلس کی داسی کارونه د ادب څخه پیر لری وه. که مقابل شخص دی یو بیشخصیت لکه فرید هم ویی بیا هم بی ادبی ښه نده، په همدی خاطر یو دروغی مسکا می وکړل او کوم جواب می ورنکړو په هغمه مسکا می پوی کړو چی کرکه درنه لرم فرید.....

زما لځایه ذوالفقار د فرید جواب ورکړو او ویی ویل: سلمانې انې (وینتیان او گیره جوړ کولو ځای) دلته زیات دی زه به درته آدرس درکړم البته زه خپل هم اخیستی شم راشه د گیری سره دی سر هم مفته درته گنجې (شوټا) کوم سنگه خوښه دی ده؟؟
د ذوالفقار په قهرجن لهجه چې زیاتر مطلب یی دا وو که یو بل بیځایه خبره وکړی سر دی درته خریم! د فرید خوله بنده شوه، زړه می ورباندی یخ شو خیرن راغلي ما په غور وهي! د ما بنام پودی خوړلو وروسته فرشته لگیا شوه ترڅو لوښی ومینځی خو ذوالفقار ورته ناری کړل او ویی ویل:

ذوالفقار - فرشتی لوښی مه مینځه زه یی بیا خپله مینځم.
کاکا ښځه - وی خدای دی مرگ را کړی دا نو څنگه خبره ده؟ ته ولی ځان په زحمت کوی فرشته جانه یی اوس درته مینځی کور هم درته پاکوی.
ذوالفقار - مشکل نسته ورینداری ما او طاها عادت یو خپل کارونه خپله وکړو..
کاکا ښځه - هره ورځ ستا ورور ته وایم چی دا د ذوالفقار کور ور معلوم کړه واده یی وکړخ چی ددی عذاب څخه خلاص شی.
(د کاکا ښځی " د عذاب څخه خلاص شی" په جمله داسی ماته راوکتل لکه چی مطلب یی له عذابه زه وم نه مجردی؟)

ذوالفقار - د څه عذاب ورینداری؟ زه خپل ژوند کوم ان شاءالله هر کار په وخت یی.

دا وار نوالقرنین کاکا خبره ونيول او ويی ويل: ستا واده زما او " بابا ته يی اشاره وکړل " لالا په غاړه حق دی، ستا د ورینداری په خبره موږ باید ستا کور او ژوند در معلوم کړو. نوالفقار په عصبی لهجه وويل: اول خو زما کور او ژوند معلوم دی، دویم دا چی زه خپله دومره عقل او شعور لرم چی که یوه ورځ دواډه کولو ارده می وکړل ځانته بڼه انتخاب کړم. بڼه څه غالی یا موټر ندی چی تاسو ورشی وگوری او تاسو یی راته انتخاب کی زه خپله یم.

فرید- ستا خبره صحیح ده کاکا خو د بڼی انتخاب کی باید اصل او نسب ته هم وگوری نه یواځی چهری او اندام ته یی؟
نوالفقار په قهر باندی وويل: ستا څخه چا مشوره و غوښتل؟
فرید- نه خو غوښتل می بعضی خبرو باندی مو پوه کړم.
نوالفقار- خدای دی ما هغه ورځ ته نه محتاجه کوی چی ته بیزو به ما پوه کوی ...!

د نوالفقار په خبری فرید د غوسی څخه تک سور شو. که دا دومره خبری ماته یو چا کړی وایی له وخته می کور ورته پریخودی او یو جنگ جهانی می هم ورسره کوی، خو فرید د شخصیت او غرور په نوم کومه کلمه نه پیژندل. یو بیشرمه انسان و چی هرڅومره دی بیابه کوی بیا هم هغه خپل کار کوی. نوالفقار د واده خبره بدله کړه او ویی ويل: بڼه څنگه شوه هغه ځمکه مو؟

دا خبره یعنی د نوالقرنین کاکا د خولې کشک خلاصیدل نوالقرنین کاکا چې کله خبری کوی ستونی شکوی او چغی وهي نه پوهیږم ولې؟ خو په آرامه خبری وکړه ولې همسایه گان خبره وی؟ څو دقې هلته ناست وم خو نور می حوصله صفر شوه پاسیدم او خپل کوتی خواته می حرکت وکړو، خپل پرځای پریوتم او بیا می فکر د نن غرمی خوب ته شو؟ هر څو نه چې فکر می کوی نه پوهیدم ولې باید یو ډله پیریان زما پسی اوسیری ترڅو ما مړ کړی؟ په څه دلیل؟ هغه بودا پیری خو خپل دلیل وويل خو دا نور چې پاچا ته یی ویلي وه ماته د یهودو جادو وکړی دا نو ولې زما مرگ غواړی؟

په همدی فکرونو کې وم چی د ټک، ټک آواز می تر غور شو غوږونه می تیز کړل چی پوی شم دا غږ د څه شی دی؟ ټک، ټک آواز بیا راغی او دا ځل یوڅه کلک د هغه بل ځل څخه پدی غږ خپل په ځای کی کیناستم ټول ځای خاموشی وه او دی کار زه ویره ولم! ځکه

يو څو دقې مخکې لا د دهليز څخه د ذوالقرنين کاکا د خبرو غږ راتلی خو اوس يو دم چوپه چوپتيا وه! بيا هغه غږ تکرار شو او دا ځل زه پوی شوم چې غږ د کومې خوا راځي سر مي د کړکي طرف ته وگرځه ويی او نفس مي بند شو دوه دوينو پکې سترگو د کړکي بيرون څخه ماته کتل نه مخ يې درلود او نه هم بدن..!

يو اځي دوه په وينو سري سترگي وه احساس مي کوي چې بدن مي فلج شوی او د حرکت توان او قدرت نلرم هوا تياره وه په تکه توره شپه کې دا د وينو څخه تکی سري سترگي معلوميدی داسي ماته کتل لکه يو شکار چې چې خپل شکار ته گوري د بدن رگ په رگ مي د ويري احساس کوي هغه سترگو ته مي کتل او د ويري څخه مي غږ د خولې څخه نه وټ چې د پيشو په مياو مياو باندی د هغه دوه سترگو څخه مي نظر واړه ويی دا څنگه زما کوتي ته راغله؟ دروازه خو بنده وه؟ د پيشو په راتلو نه پوهيرم ولی خو د بدن بی حرکتی مي له مينځه لاړه بيرته چې د کړکي طرف ته مي وکتل نو هغه سترگي مي ونه ليدل..!

ويره مي يوڅه له مينځه تللی وه خو بيا هم بدن مي د ويري څخه لږزیدي او يخه خوله راباندی راتلل پيشو ځان رانږدی کی نور ورڅخه نه ويريدم برعکس ورڅخه مي د امن احساس تر لاسه کوي غوښتل مي لاس ورباندی تير کړم خو هغه راڅخه لری شوه همدغه وخت د کوتي دروازه خلاصه شوه او ذوالفقار رانوتی د هغه د داخلیدو سره پيشو په تلوار د کوتي څخه ووت.. ذوالفقار په مشکوکه نظر زما خواته وکتل او ويی ويل: بڼه يې؟ - هو.

نور مي هيس ونه ويل او خپل مخ مي د ذوالفقار څخه واړوی مثال زه ویديرم! بد احساس مي درلود فکر مي کوي د ژوند اخيري وختونه مي رانږدی شوی، هر دقه هر ثانيه منتظر وم د يو خوا څخه يو عجيبه مخلوق را ووځي او ما مړ کړی! او دا ويره د هغه يوځل مرگ څخه بتره وه دا چې ثانيه په ثانيه د مرگ انتظار کوي د اصل مرگ څخه لا زيات پارونکي وی، ذوالفقار هم نور څه ونه ويل او خپل ځای زما څخه په لږ فاصله کې واچوی او ډير ژر ویده شو لکه چې ستري وو! ما هم د ویده کيدو کوښښ وکړو او تقريباً د دوه درې ساعت هسې اړخ په اړخ کيدو وروسته ویده شوی وم، په قسم سره شايد د ویده کيدلو څخه مي لا 10 دقيقې نه وه تير شوی چې يو شل ځل خو يې وډاره ولم!

یعني یو دقه به مې احساس کوی چې یو سوک مې پښې چونگاری کوی، بیا به یو دقه نه وه تیر شوی چې احساس مې کوی سوک د کرکې بنښنه کرار کرار په گوتو وهي! او لس دقو کې خلاصه په شل طریقو یې و ډاره ولم! د څو دقو وروسته چې کراری شوه غوښتل مې ویده شم چې احساس مې وکی یو دروند شئ مې په سینه ایخودل شوی او د بنوریدو توان نلرم! لاس او پښې مې فلج شول د ستوني څخه مې غږ نه وتې داسې وه لکه چې خپه توسکې نیولی وم!

(خپه توسکې همغه پیری ته وایې چې د خوب په وخت ځان په خلکو اچوی او د هغه کس نفس وربنده وی هغه نفر به په زړه کې هوښیار وی خو هیس کار به نشی کولې! مور ورتنه خپه توسکې وایو او په فارسي ژبه کې ورته بختک وایې..) شاید یو پنځه دقې هغه حال کې وم د پنځه دقو وروسته سینه مې سپکه شوه او لاس او پښو مې حرکت شروع کړو..

خپل ځای کې کیناستم او خپل پښې مې په غیږ کې ونیول د بی وسي او ناچاری اخیری حد ته رسیدلې وم داسې چې اول ځل بی اختیاره مې اوښکې له سترگو څخه پر بهیدو شول، ما د ژړا عادت نه درلود خو اوس دومره ځان راته بیچاره ښکاره کیدو چې بغیر د ژړا کولو څخه بل کار مې ذهن ته نه راتلو، کرار مې ژړل خو زما پر غږ لکه چې ذوالفقار راوینښ شو چې د څه خبره ده پر ویلو لځایه په تلوار پاسیدی د کوتې برق یې روښانه کړو او زما خواته راغې..

ذوالفقار - څه شوی ښه یې؟

هیس مې و نه ویل او خپل اوښکې مې پاک کړل شرمیدم لدی چې د ذوالفقار مخکې و ژاړم، ذوالفقار را نږدی شو او کرار یې وویل: ویې ویره ولې؟ بیا راغلي وه؟
- ذوالفقار هغوی ما نه پریردی ترڅو چې مړ مې نکړی!

ذوالفقار په تروش تندې ویل: بیځایه اپلاتی مه وایه هغوی هیس غول هم نسې خوړلې..
- که خبره د مرگ ده خو یو ځل دی راشی او مړ مې دی کړی خو دا کارونه یې لکه عذاب ورکول دی..

ذوالفقار په پریشانی خپل ویښتیانو کې لاس کش کړو او یو څو دلدارۍ لرونکې الفاظ یې ماته وویل چې ما یوه خبره یې لا وانه وریدل او ورته مې د نن غرمې د خوب په اړه مې

ورته وویل د خبرو د خلاصیدو وروسته می په نامیده لهجه وویل: زه هیس شانس نلرم د هغوی په مقابل کې..

ذوالفقار - خوله بنده کړه طاها اول خو هغه پاچا به دا کار نه ویي کړی او هغه کسانو به تاته دروغ ویلي وی! که یو فیصد هم د هغه کسانو خبره رښتیا ویي! زه درته قسم یاده وم که پاچا د حمکي تل ته هم تللي ویي را بهر کوم یي او خپل پر لاسونو یي درته څرمنه اوباسم...

نور می څه ونه ویل چې ذوالفقار په غوسه لځایه پاسیدی یو څو قدم یي په کوټه کې وو هل او بیایي خپل ځای زما څنگ ته هوار کړو او ماته یي وویل: زما خوب خو وپړیدی ته ویده شه زه ویش دلته کینم..
- ضرورت نشته ذوالفقار ویده شه..
ذوالفقار - و می ویل کنه ویده شه ماته خوب نه راځي..

نور می څه ونه ویل پداسي حال کې چې غرمه می خوب کړی وو خو بیا هم سخت خوب راتلې خو د ویری ویده کیدلې نشوم دا چې ذوالفقار می څنگ ته ویش ناست وو ویره می کمه شوه ذوالفقار خپل موبایل راخیستی وو او په ظاهره لگیا وو خپل موبایل کې خو د هغه تروش تندي څخه معلومیدل چې فکر یي زما خبرو کې ګرځي! نور می زیات ورته توجه ونکړل او سترګې می پټې کړل..

سهار زړه می نه غوښت پوهنتون ته لاړ شم خو مجبور ددی لپاره چې د فرید او بابا سره مخامخ نشم روان شوم پوهنتون ته، کله چې ورسیدم زبیر می د پوهنتون دروازی مخکې ولید لکه چې زما راتلو ته منتظر وی! زما پر لیدو ژر زما خواته راغی.
زبیر - سلام ښه یی؟

- علیک سلام شکر دی خپله ښه یی؟

زبیر - ذوالفقار نن سهار څه ویل؟

- څه ویل؟

زبیر - هسی لگیا وو پاچا ته یي کنځل کول ویل وګرځه آدرس یي پیدا کړه چې ژوندی نه پریږدم! څنگه چل دی؟

لدی چې ذوالفقار ته می هغه خبره کړی وه پښیمانه شوم! هسی ذوالفقار کم حوصله او

غوسه ناکه شئ دی کوم کار ونکړی! صنف ته په تلو تلو کې می زبیر ته هم قیصه وکړل د هغه تندي هم تروش شو، هیس یې و نه ویل استاد راغي درس مو وویل خو زما هیس پام نه وو درس ته! د اختر په راتلو دومره شاگردان پوهنتون ته نه وه راغلي یو څو د گوتو په شمار کسان وه، استاد هم رخصتی راکړل او ویل یې د اختر په اتمه راشي، خوشحال شوم لدی چې پوهنتون رخصت شو که نور نه ويې دا اخر وقت لږ په راحت خیال خپل ژوند ته رسیدلی شم! نغوړم د مرگ حال کې راشم پوهنتون ته!

د پوهنتون څخه پر وتلو وو چې بیا هم میښا او د هغه ملگری زینت مې ولیدل هغوی هم زموږ پر لیدو ول همدا چې دوه قدم زموږ خواته راغلل ما د زبیر لاس کش کړو او الفرار، ما د ځان حوصله لا نه درلود هغوی خو لری! نه پوهیږم څه مرگ زما څخه غواړی؟ دومره هلکانو کې دا زما پسی شوی نه چی داسی نامي کس هم یم!

زبیر - اووو په کراره ولې تختي؟

زبیر ته مې څه ونه ویل او د پوهنتون څخه ووتلو زړه مې نغوښت کور ته لاړشم! او فرشته یا کوم بل چا سره مخامخ شم نو ځکه مې وویل: که بیکاره یې راځه لږ همداسي وگرځو..

زبیر - بیکاره هم یم او اختر هم راروان دی نو د هسی گرځیدو لځایه به بازار کې وگرځو شاید کوم شئ دی خوښ شی..!
- لکه څه مې خوښ شی؟

زبیر - څه پوهیږم گرځو لوی بازار دی یو شئ به دی خوښ شی..
څه مې ونه ویل او ورسره روان شوم هسی هم بیکاره وو د زبیر خبره څه په سړک کې وگرځو څه هم بازار کې دواړه یو معنا درلود، زما سره همغه 500 افغانی ول! هسی دا 500 گون ما په برکت نیولی بیخي مصرف کړی نه! تقریبا یو، یو نیم ساعت بیکاره په بازار کې مو چرخ وهي البته زبیر ځانته ډیر شیان واخیستل خو ما هیس وانخیستل د یو گوتمي او زنځیر فروشي څخه تیریدو چې زبیر و دریدی او د هغه زنځیرو په کتو شو ډیر میډه شیان خرڅیدل، د گوتمي څخه نیولی زنځیر، دسبند، بوکس پنجه، او حتا برچه(هغه لاسي چاقوگان چې د زیاتر لنډغر هلکان په جیبونو کې گرځه وی)، زبیر یو دانه هغه برچه راوخیست او ویې ویل:

زبیر - دا په څو ده؟

دوکاندار - 200 افغانی ماته راغلي بيحده تيزه برچه ده تاته به درکړم 210 افغانی.

زبیر - نو ته پر ما لس روپی گټه کوی؟

دوکاندار - زه ته راته راکړه 205.

زبیر - نه دومره نه ارزی..

- ته غواړی دا واخلي؟

زبیر - که په قیمت جوړ راشو هو اخلم..

- ته لیونی شوی یی؟ یا لنډغر شوی یی؟ او زه خبر نه یم چې برچی بیخی اخلی!!؟

زبیر بغیر لدی چې زما جواب راکړی دوکاندار خواته کتل چې هغه وویل: زه وراره نه

دی زما خبره وی او نه هم ستا اخر 200 راکړه فایده درنه نغواړم..

زبیر - نه دومره نه اخلم قیمت دی..

دوکاندار - ښه ته ووايه څو یی اخلي؟

زبیر - یو 50 گون ستاسو لپاره کنه 20 روپی دلته چغی و هی چی واخلم..

یعنی زبیر دومره چنی ووهل او هغه برچه یی اخر هم په 60 افغانی واخیستل، ما ورته حیران حیران کتل عمر کی می دا چنی وهل نه وه زده! د هغه خای څخه روان شو البته ما ځانته یو بل گوتمی واخیسته هغه سیلوری گوتمی می بیحده خرابه شوی وه بیخی رنگ یی تللی وه او د سپین لځایه یی سره رڼا کول، یو دلرگی څخه جوړ ډیزاین گوتمی می واخیست ورباندی نیم زړه رسامی شوی وو! هسی کوم دلشکسته خو نه وم خو دغه ډیزاین می خوښ شو..

زبیر - ډیره تیزه ده کاش دوه دانی می اخیستی وایي.

د زبیر لاس کی برچی ته می وکتل او ومي ویل: دا برچه هر سوک درسه وگوری یو

جانانه وهل درکوی ویلي می و اوسیری..

زبیر - مثلاً سوک یی وگوری؟

- پلار دی وروڼه دی هر چا که ولید..

زبیر - نو ما خو دا ځانته ندی اخیستی چی هغوی راسه وگوری..!

- نو تا چاته اخیستی؟

زبیر - دا ما تاته اخیستی..

د زبیر په خبره په خندا مې وویل: زه تاته کوم لنډغر ښکارم که سنگه چې ماته برچه اخلي؟

زبیر - نه لیونیه گوره ما یوځای اوريدلی وه چې پیریان د تیز شیانو لکه چاقو څخه ویریری نو تخو د آسپزخانې چاقو جیب کې نشی گرځه ولې! نو دا برچه هم ستیل لری هم د دفاع لپاره دی ښه ده!

زبیر په سل زوره او گواښونو اخیر هم هغه برچه زما جیب کې واچول، زما زړه هیس نه منل چې پیری دی د یو برچې څخه و ډار شی! خو زبیر خپل پر خبره بیحده کلک وو، یو د بل سره مو خدای پامانی وکړل او زه د کور پخوا روان شوم، کله چې کورته ننوتلم نو حویلي کې مې په یو تور غټ غوی نظر ولگیدی، چې نوالفقار یې رسي ورڅخه په یو غټ میخ تړل ترڅو غوي و نه تختی او فرید هم ورته په یو لگن کې اوبه د غوی مخ ته کیخودل، بابا او نوالقرنین کاکا هم په برنډه کې ولاړ وه او خبری کول، دومره ژر یې د اختر لپاره قربانی راوړل! دا غوي اوس ټول کور په مردار بوی لری....!

سلام مې وکړو او د نوالفقار خواته نږدی شوم، زما پر نږدی کېدو غوي لکه لیونی په ښوریدو شو داسې چې نوالفقار خپل په زور ځان خواته راکش کړو! زه هم لږ وویریدم او ورڅخه لری شوم..

نوالقرنین - ماشالله داسې پهلوان غوي دی دا به سنگه راچپه کړو د قربانی وخت کی؟ بابا - هو زیات شوخ غوي دې خدای دی وکړی تر اختره ځان یا بل کوم سوک خوږ نکړی.

نوالفقار غوي کلک وتړی او زما خواته راغي تندې تروش وو په ځیر ځیر یې ماته راوکنل او ویې ویل: کاش نن نه وایې تللي پوهنتون ته ...!

- ولې؟

نوالفقار د فرید خواته اشاره وکړل او ویې ویل: دا بیعقل مې وړی وو یو غوي رسي نشو نیولې لږ پاتی وو په بازار کې ورڅخه ختا شوې وایې (د نوالفقار په خبره مې خندا راغلل هغه داسې ماته توقع ساتلې وه لکه چې زه کوم پهلوان وم! هسی دا دومره غټه غوا هغه هم دومره وحشي د فرید لځایه که زه وایې د حمله کولو څخه مخکې مې خپل د ځان ژغورلو لپاره خوشي کول!)

فرید په ناراضه لهجه وویل: تا خو ولید کاکا هغه سومره بد غوې وه بیخی نفر خائنه نږدی نه پریخودو او تا غوښتل زه د هغه د خولي رسی ونیسم؟
ذوالفقار - ورک شه دارن ستا سینه ټکول ماته معلوم دی، د یو غوې په لیدو دی رنگ پریدلی وو..

ما ته خندا راغلې وه خو ځان مې کنټرول کړی وو ذوالفقار خپل لاسونه و مینځل او تول دهلیز ته ننوتو، د ذوالقرنین کاکا دویم زوی فهیم هم راغلي وو ما او فهیم همزولي وو فرید د طاهر همزولي وو او فهیم زما، خو هیس بڼه مې نه د فهیم څخه راتلل او نه هم د فرید څخه! اصلاً ما د کاکا د کورنې څخه بڼه نه راتلل!

د فهیم بیعتلې ته وگوری فرید به درته هوښیار د عالم ښکاره شی! د ږوږی خوړلو وروسته زه خپل کوټې ته ولاړم او هغوی دهلیز کې کیناستل مجلس کولو ته، ټولو اراده کړې وه چې د اختر مخکې دلته راشي ذوالفقار کور ته او د قربانی کولو وروسته هر یو خپل برخه واخلي او خپل کورنو ته لاړشي! لکه چې بیا باید زه د زبیر پر کور میلمه شم، کاش نن مې پوښتنه کړې وایې زبیر کرایې کور ندی پیدا کړی؟ هسی هغه ورځ خویې ویل د اختر مخه ده خالي کورونه نشته! په همدې فکرونو کې وم چې د کوټې دروازه بغیر د کوم اجازه غوښتلو خلاصه شوه..

او فهیم یو پټونس په لاس کوټې ته را داخل شو او اول ځل وو ما د هغه یو څه با ادبانه لهجه واوریدل چې ویې ویل: زموږ سره دی چای ونڅکو نو ځکه ما درته دلته راوړو.. په حیرت مې وروکتل او کرار مې ویل: مننه په زحمت شوی. فهیم - د څه زحمت ما ته هم په شور ماشور کې چای خوند نه راکوی، او ته مې هم دا څو وخته نه وی لیدلی نو ځان سره مې وویل هم به چای وڅکم هم به د کاکا زوی سره مې مجلس وکړم!

په حیرت مې وروکتل خو څه مې و نه ویل چې هغه بیا وویل: یخ دی نه کیږی؟ په خلاص سترگو مې وروکتل د فهیم د خبرو څخه داسې معلومیده لکه چې غواړی یو خبره وکړی خو ویل او نه ویلو کې دوه زړه دی! او اوس داسې بیخایه خبرو باندې د زبیر خبره زمینه سازی کوی! کرار مې وویل: زما خو یخ نه کیږی که ستا یخ کیږی کړکی به بنده کړم.

فهیم- نه نه مشکل نشته څنگه چې ته راحتته یې...

دواړه خاموش شو نه هغه خبری کول نه هم ما! نه پوهیږم فهیم ولې نه تلې؟

فهیم- یو پوښتنه کوم رښتیا جواب راکړه سمدې..؟

- هوم سمدې مهربانۍ...

فهیم- هغه ته ... ته ...

- که کولې نشي مشکل نشته..

فهیم- نه وایم... هغه ته تر اوسه په فرشتې مټین یې؟

که ووايم د حیرت څخه مې شاخ وکړو دروغ به نه ويې! فکر مې کو شاید ما غلط اوریډلی اوسیری خو د فهیم تروش تندې او منتظر نظر ډایمن کړم چې د رښتیا هم هغه دغه پوښتنه کړی، نه پوهیدم څه ووايم؟ یعنی دا همغه فهیم دی د ذوالقرنین کاکا زوی او د فرشتې ورور؟ څنگه ده زما څخه دا پوښتنه وکړل؟ فهیم- و دی نه ویل؟

- ولای هغه وخت ماشوم وم د 19/18 کالو وم، بس یو خبره وه ماشومتوب وو، او هو ما هیڅکله بد نظر ورباندې نه درلود هغه وخت مې هم بابا مرکې ته دراستولې وو او قسم درته خورم چې ولاکه مې لیدلی لا وی خبری او نور کارونه خو ولری، او اوس هم فرشته ماته داسې ده لکه خپل خور....

فهیم- یعنی ته اوس ورباندې مټین نه یې؟

- نه و مې ویل هغه اوس ماته زما د خور پشان ده.

د دی څخه مخکې چې فهیم کوم خبره وکړی یا کوم جواب راکړی، دروازه یو ځل بیا بغیر له کوم اجازه اخیستو خلاص شول او دا ځل ذوالفقار وو چې په قهرجن نظر او تروش تندې باندې کوتی ته را ننوتی د هغه په لیدو فهیم په ورختای خپل لځایه پورته شو او په همغه ورختا شانتې لهجه یې وویل: زه لاړشم اوس د ماډیگر آډنونه کوی..(ذوالفقار د دراوزی د مخ څخه لږ لری شو او فهیم هم بغیر له کوم اضافه خبری په تلوار باندې له کوتی څخه ووت..

ذوالفقار- څه یې درته ویل چې دری ساعت ولاړ وو؟

نه پوهیدم چې ذوالفقار ته دا خبره وکړم کڼه؟ په کرار غږ مې وویل: کوم خاص خبره نه وه ویل یې د کاکا د زوی سره مې غواړم چای وڅکم!
ذوالفقار - عجب! د خو دا خو وخته مخکې ستا سایه په ډبره ویشتل او اوس غواړی ستا سره چای وڅکی؟ خدای دی خیر راپیښ کړی...!
- آمین.

نه پوهیدم ولې فهمیم داسې پوښتنه زما څخه وکړل؟ مغزو کې مې دوه شک او خبرې گرځیدل اول دا چې دوی اراده ده فرشته ورکړی؟ او فهمیم شاید مثلاً د انسانیت کار اخیستی وی ترڅو وگوری زما خو زړه ورپسی ندی او هسی نه د جنی ژوند خراب کړی؟ هسی دا خبره د ذوالقرنین کاکا په کورنۍ کې بیخي ناممکنه ماته ښکاریده دویم هم دا چې شاید انتظار یې درلود زه ووايم چې هو ورباندې مټین یم او دی زما سره جنگ شروع کړی! هسی دویم نظر مې راته صحیح معلومیدي د دوی څخه د انسانیت تمه درلود یعنی خپل پر عقل شک کول...

ماښام ږوږی خوړلو وروسته د لس بجو شاوخوا وه چې زه خپل کوټې ته راغلم او زما د راتلو سره سم ذوالفقار هم زما پسې راغی زه یې چې ولیدم نو په خدا یې وویل: عه صبر ما نن څه اخیستی؟
- څه؟

ذوالفقار بغیر لدی چې جواب راکړی د کوټې څخه ووت! ما هم کړکی خلاصه کړه د غوې غږونه او همچنان بوی تر دی ځای راتلې بیرته مې کړکی بنده کړه، عه لا اختر چیرته دی دوی تللظ قربانی اخیستی تر هغه وخت چې ذبح کوی یې ټول کور به یې په مرداری لړلی وی...! خپل ځای کې کیناستم او دیوال ته مې تکیه ووهل چې څو دقې وروسته ذوالفقار کوټې ته راننوت...

- دا څه دی ذوالفقار چې اخیستی ددي؟ چا خو ونه لیدلې د راوړلو وقت کې؟
ذوالفقار - نه بیغمه اوسیره چا ونه لیدم، قاچاقې مې راوړی...
په خدا ورنږدی شوم او د قلیون پر کتلو شوم..
- دا خو د روښانه کولو لپاره زغال غواړی زما پر نظر؟ زغال د کوم ځای کوی؟
ذوالفقار - موږ یې هم اوس نه وهو ما یواځې تاته خودو او ستا کوټې ته مې راوړی هلته وریندار کوټه پاک کوی گوری بده ده..

قلیون می د الماری په سر کیخودو یو دوه توکران می هم ورباندی واچول مخکې می هم کتابونه کیخودل چې سوک یې ونغوری، هسی دا زموږ خپلوان داسې بد خلک دی که ویي لیدو سبا ټول کلي کې خبر اچوی چې ذوالفقار او طاها معتادان شوی!
- په څو دی واخیستی؟

ذوالفقار د چای اچولو وقت کې وویل: نه می دی اخیستی یو ملگری راته راوړی..
- اخ ذوالفقار کاش ذوالقرنین کاکا دوی نه وایي نن ماښام مو روښانه کو چې څنگه دی؟
ذوالفقار- دومره آرمان مه کوه، که عمر وو یو بل وخت به یې روښانه کړو..
- اهوم..

موږ دواړه ناست وو مجلس مو کوي چې د کوتي دروازه خلاصه شوه او فرید و فهمیم دواړه راداخل شول.
فرید- اجازه شته کاکا موږ هم راشو هغه کوټه کې بابا ویده شو او موږ ته خوب نه راځي...!
ذوالفقار- راځي کوم مشکل نشته..
دواړه راغلل او یو بل ته څنگ په څنگ نالي باندی کیناست، چې فرید وویل: ښه څه په اړه مو خبری کول؟
ذوالفقار- شخصي بحث وو...

د ذوالفقار و خبری ته می خندا راغلل داسې وویل شخصي بحث وو چې ما لا فکر وکړو شاید موږ کوم خاص بحث کوی!
فهمیم- پریږده ذوالفقار دا شخصي بحثونه دی یو اجتماعي بحث وکړه چې موږ هم پکی گډون وکړو.
ذوالفقار- تا څه وویل؟
فهمیم- څه می وویل؟ بده خبره می وکړل؟
ذوالفقار- یو ځل بیا یواځې یو ځل بیا.. ته بغیر د کاکا ویلو څخه ماته یواځې ذوالفقار ووايه بیا زه درته ښه یم چې ذوالفقار څه معنا..!؟

ذوالفقار لدی کار څخه یې سخت بد راتلل چې وراره گان او خوریان یې بغیر د ماما او کاکا د ویلو څخه خالي د ذوالفقار په نوم ورته غږ کړی! ځکه ذوالفقار عقیده درلود که کاکا

راته ونه وايي سبا ورځ زړه يې غواړی د دوي سره کينم او توکي تکالي وکړم او زما احترام نه ساتي او زما سره فری کيږي! او ذوالفقار د هر چا سره د فری کيدو څخه بد راتلل، البته دا قانون کې زه شامل نه وم! نه پوهيږم ولې خو ما تل ذوالفقار ته په نوم بغير د کاکا ويلو څخه غږ کو او هغه هم بده نه منل شايد پر دی دليل چې هغه زما رضای ورور په حساب راځي؟!

يعنی د شيدو څکلو ورور، البته يو ځای مو ندی خوړلی؟ يعنی ما د ذوالفقار د مور يعنی خپل د انا شيدی خوړلی! که ذوالفقار می ورور شي، نو پلار می هم رضای ورور راځي؟؟؟ خدا می راغله نه پوهيږم څنگه چل شو؟ بايد حتما د يو مولوی څخه پوښتنه وکړم عجب بد حال دی پخداي.

فهم د ذوالفقار د غوسې پر ليدو په بنده بنده ژبه وويل: هغ.... هغه زما کوم بد مطلب نه وو ذوالفقار..... کاکا ...
ذوالفقار- بد وو که بنه وو بس دا زما اخيري خبره وه درته بل ځل نغوړم واورم داسي ماته ناری وه وهي کنه خير به دی نه وی وه هلک...
فرید- طاها ته ولې څه نه وايست؟ هغه هم تل تاسو په نوم ناری کوی بغير د کاکا ويلو څخه...!

د فرید په خبره ما ورته يواځې وکتل ولې دا فرید دومره شيطان منافق دی؟
ذوالفقار- بس زړه مې... پر تا مربوط ندی چې سوک ماته څه وايي!
فرید غوښتل کوم بله خبره هم وکړی چې ذوالفقار په تروش تندی وويل: گوره زه عصاب مصاب نلرم هسی هم د نن غرمې څخه مې تاته عصاب خراب دی که بيخايه خبره دی وکړل د هېکو مات کيدل دی خپل گناه او پر غاړه..

د ذوالفقار پداسی گواښ کولو فرید خو لری زه لا وډار شوم، ځکه ذوالفقار چې کومه خبره وکړی نو د رښتيا يې عملي کوی، فرید او فهم دواړو خپل خولي بندې و نيول،
نيم ساعت به ناست شايد فرید او فهم کوته کې ناست وه او زياتر خبری ما او ذوالفقار کول هغوي زموږ بحث کې لا ځان نه اچوی د ويري څخه! د نيم ساعت وروسته يوولس بجو شاوخوا مو د ویده کيدلو اراده وکړل، فهم او فرید هم زما کوته کې غوښتل ویده شي ما هم څه ونه ويل مجبوری هم بد شي وی هی هی!

ما خپل ځای همغه د کوتې کونج د کړکي خواته واچوی نوالفقار هم پر یو څه فاصله زما چپ اړخ ته پریوت فهیم او فرید هم د کوتې مینځ کې و ځملیل، برقونه مو خاموش کړل همغه اول لس دقو کې د ځینې کسانو د ویده کیدو آوازونه پورته شول، ماته خوب نه راتلو کم او زیات یو ساعت اړخ په اړخ شوم ترڅو ویده شوم، د بیحده تږی کیدو په احساس له خوبه پاسیدم داسې مې احساس کوی چې د ډیر تږی څخه مې ستونې موبستې، د پاسیدو توان مې هم نه درلود خو مجبور د ډیر تږی څخه پاسیدم..

کرار کرار د فهیم او فرید لمینځ څخه تیر شوم او د کوتې دروازی خواته روان شوم، د کور برقونه خاموش وه او تکه توره شپه وه د دهلیز برق مې روښانه کړو ترڅو لږ رڼا وکړی، خاموشه خاموشی وه، کله ناکله د غوې غږ به راتلو نور خپرو خیرت وو، آشپزخانې ته ولاړم یو پیاله اوبه مې وڅکل او یو پیاله مې هم راوخیستل ترڅو که بیا تږی شوم نور دومره ځانته زحمت ورنکړم، د دهلیز برق مې خاموش کړو او خپل کوتې ته ننوتلم د فرید او فهیم د مینځ څخه په کراره تیر شوم پیاله په لاس خپل ځای خوا ته نږدی شوم چې خپل ځای کې خپل پر لیدو مې د ویری او وحشت څخه پیاله له لاسه و غورځیده...

او همغه دقه کې په وحشت له خوب پاسیدم! بدن مې د زیات ویری څخه پر خولو لوند خیشت وو، ساه ساه مې وهل د زړه درزا مې دومره زیاته وه چې ما خپل درب درب یې اوریدو، نه پوهیدم چې دا نو څنگه خوب وو؟ ما داسې احساس کوی لکه چې د رښتیا دی زه پاسیدلې اوسیرم او هغه کارونه مې کړی اوسیری؟ خو زما شتون خپل بستره کړی زما خبری رد کول، څو دقې په ویری او وحشت ناست وم، کله چې یو څه زړه مې آرام شو نو غوښتل مې چې بیرته ویده شم چې لاس مې خپل څنگ کې پر یو شي ولگید!

ور ومې چې کتل دا ځل ویری څخه مې فشار یو دم صفر شو، فکر مې کو بدن مې د زیات ویری څخه فلج شو هیس حرکت مې نشو کولی او یواځې دوه سترګې مې هغه پیالې ته نیولې وه! دا همغه پیاله وه چې ما په خوب کې ځانته اوبه پکې راوړل او زه سل فیصده ډاډ من وم چې دا پیاله د شپې د ځایونو اچولو وخت کې دلته نه وه! نو اوس څنگه دلته راغل؟ یعنی زه د رښتیا پاسیدلې وم او خوب مې نه لیدو؟ که د رښتیا پاسیدلې اوسیرم نو زما ځای کې ویده سوک وو؟ او زه ولې ناساپه راوین شوم لڅوبه؟

يو حس مي راته ويل چې هغه ستا روح وه چې ستا له بدن څخه جلا شوی وه، او هغه کارونه يې وکړل؟ خو بيا مي ځان سره ويل روح خو کوم شي ته بنور نشي ورکولی! نو څنگه يې پياله اوبه راوړل؟ د ډير فکرونو او ويري څخه نږدی وو زاره مي چودلې وايي، په همغه ډار او ويري تر سهار تر آذانه خپل ځای کې ويښ ناست وم.

سهار چې له خوبه پاسيدم کوم خاص کار مي نه درلود نه پوهنتون وو او نه هم کوم بل شئ خو غوښتل مي د زبير سره خبرې وکړم، دا شانتې نور گوزاره نه کيږي، ذوالفقار ته خو خبره نشم کولې بس ليوني شئ يوه خبره ورته وکړم خبره جنگ او مرگ ته باسي هغه هم ملامت ندی هغه سره هم کومه چاره نشته! کالي مي بدل کړل او بغير لدی چې چاته کوم څه ووايم له کوره ووتم، زبير ته مي زنگ ووهي او ورته مي وويل چې د هغوي د کور څنگ کې چې کوم پارک دی هلته دی راشي، زما د رسيدلو سره سم زبير هم راغي.

زبير - سلام ښه يې؟

- عليک سلام نه هيس ښه نه يم..

زبير - ولي څه شوی؟

- يو چاره راته پيدا کړه زبير کنه ليوني کيرم..

زبير په ورختايي وويل: سمه خبره وکړه زما خو دی زاره راوچول.

زبير ته مي د پرون شپې ټوله قيصه وکړل.

- د شپې څخه مي تراوسه يو زر فکره خو کړی نور مي مغزه کار نکوی، نه پوهيرم څه وکړم؟

زبير - اوس که ووايم راځه مولا ته بيا غوسه کيږي، خو ستا کار د مولوی او قاريانو څخه بغير بل سوک نشي حل کولی.

- دوه دانو ته ولاړو که یاد دی وی؟

زبير - زه راځه يو دانه بل ته هم لاړشو، خدای مهربان دی دا مولا به د هغه نورو څخه سم وی؟

- ته کوم بل مولا پيژنی؟

زبير - همدغه د مسجد مولا ته به لاړشو.

- کوم یو؟

زبیر- همدغه د عبدالرحمان بابا د مسجد مولا، خلک یې ډیر تعریف کوی وایي ډیر دینداره مولا دی.

- نه پوهیږم یو دم هک حیران یم چې څه وکړم؟
زبیر- راکه یو ځل همدغه مولا ته به هم لار شو دوه قدمه لاره ده..

د زبیر سره د هغوی د کور څنگ ته چې کوم جومات وو په نوم د "عبدالرحمان بابا جامع جومات" هلته لاړو، د غرمې وقت وو خلکو اودسونه کول موږ هم اودس وکړو او د مولا شاته په دویم صف کې په جماعت و دریدو د لمانځه خلاصیدو وروسته خلک کرار کرار د مسجد څخه پر روانیدو شول، زبیر مخکې لاړو او د یو پاڅه عمر بوډا چې نوراني څهره او سپین گیره درلود په خبرو شو او زما خواته یې هم د خبرو په حال اشاره کول، د خبرو خلاصیدو وروسته همدغه د پاڅه عمر سړی چې ماته مولا معلومیدی د ممبر څنگ ته کیناست او زبیر هم زما خواته اشاره وکړل توڅو ورمخکې شم..

زه هم په زړه نازړه انداز ورنږدی شوم او سلام مې واچوی.
مولوی- علیک سلام بڼه یې بچیه؟ څه مشکل لری؟

زبیر- ومې ویل کڼه مولوی صیب دا څو وخته کیری داسې عجیب غریب کارونه ورباندی کیری څو مولیانو ته مو وړی خو یو هم سم صحیح جواب ندی راکړی او نه یې هم دده مشکل حل کړی..

مولوی- زه اصل کې د قصیدو ویلو مولا نه یم او نه مې هم عمر کې چاته تعویذ لیکلی، پیړی هم نه حاضر کوم ځکه زما کار د تبلیغ او مونځ دی او زما علم تر هغه حده ندی خو ته لږ راته قیصه وکړه څنگه دی ویره ویې؟ کوم وخت دی زیات پعذاب کوی؟

مولوی ته مې ټوله قیصه وکړل حتا د پاچا او د هغه لخوا د لیکل شوی یهودی جادو په اړه زما د خبرو خلاصیدو وروسته مولوی په افسوس سر و خوځه ویې او ویې ویل: زه خپل تعویذات نشم کولي ځکه اجازه یې نلرم! خو د جادو او تعویذاتو په اړه معلومات زیات لرم، خدای دی داسې بی ایمان خلک لکه دا پاچا او د هغه ملگری خپل پر خدای هلاک او برباد کړی د همدغه خلکو له لاسه د اسلام نوم داسې بد شوی، داسې کسانو ته مولا او پاچا مه وایست بلکه ورته کوتگر او جادوگران ووايست نه عالمان.. ستا مشکل دومره لوی نه وو خو ده درته غټ کړی، یهودی جادو اصل کې د مرگ جادو دی...

د مولا پدی خبره زما رنگ یو دم د ویری څخه وپړیدی..

زبیر - د... د څه جادو دی؟

مولوی - دا جادو د مرگ جادو دی دا هغه کسان چې یو د بل سره دښمني ولری نو دا جادو کوی ترڅو مقابل نفر مړ کړی.

زبیر - چاره لری؟

مولوی په خندا وویل: ولې نلری؟ ها البته زه یې نشم کولی خو داسې تکره مولوی درته معرفي کوم چې دا ټول پیریان درته په خلطه کې واچوی، او دهغهوی د شر څخه مو راحتہ کړی..

زبیر - رښتیا وایست؟

مولوی - هو بچیه انسانان اشرف المخلوقات دی، منم چې پیریان زیات قدرتونه لری خو بیا هم انسان پر هغوی سر دی...

مولوی په خبرو دومره امید وار شوی وم چې حد نه درلود، هغه موږ ته د هغه مولوی آدرس راکړو زبیر غوښتل همغه دقه کې لاړشو زما هم زړه همدغه ویل خو هغه زیات لری وو تقریبا یو دوه ساعت لاره وه د هغه تر کوره اوس هم غرمه وخت وو هلته تلل بیرته راتلل ماخوستن کیدو..

زبیر - طاها زما خبره ومنه راءه همدا اوس لاړشو او دا خبره همدلته خلاصه کړو.
- زما زړه هم غواړی خو ذوالفقار باید و اوسیری د هغه بیخبره دومره لری تلل ښه ندی.

زبیر - زه نه پوهیږم ته ولې دومره د ذوالفقار څخه وپړیږی؟

- حق لری داسی خبره وکړی، تا تراوسه د ذوالفقار قهر او غوسه نده لیدلې ذوالفقار چې کله په قهر شی سترگی دوه کاسی وینی شی، هیس څوک نه پیژنی، لاس یی هم دومره دروند دی چې یو بوکس ووهی موږ دواړه جوړه خمیره کوی...

زبیر - که داسی خبره ده نو ډیر صبر یی کړی چې زه یی نه یم وهلی؟

- هو دا خو ده.. که رښتیا ووایم کله ناکله زما زړه لاغواړی چې تا مړ کړم پداسی حال کی چې بهترینه ملگری می هم یی.
زبیر - نه... دروغ وایی.

- پخداۍ بکله ناکله بیچده د انسان عصاب خراب کوی.
زبیر- یو خبره کوم رښتیا ووايه، ذوالفقار تر اوسه ته و هلی یی؟
- ته څه فکر کوی؟
زبیر- یعنی و هلی یی؟
- نه زه یی نه یم و هلی، خو څو ځله د و هلو تر حده رسیدلی، خو اخیری ثانی که پښیمانه شوی. چی د خدای څخه شکر گزاره یم پدی موضوع کی. څو کاله مخکی په یو خبره باندی د فهمید د فرید د ورور لاس یی مات کړو! موږ ټول په حیرت کی وو اصلا فکر مو نه کوی چی وغواړی وار وکړی...!

زبیر- دا خبری دی زما په یاد کی واوسیری چی نور ډیر بیخایه ټوکی ورسره ونکړم.
- ته بیغمه اوسیره هر څومره چی ورسره صمیمی واوسیری د و هلو شانسونه دی هم همغه اندازه کمیری.
زبیر- اوه څومره فلسیوفانه وینا.

- ښه نو زه به لاړشم کور ته ذوالفقار ته به خبره ورکړم گورم څه وایی؟
زبیر- سمدیه څه ووايم ورڅه هر خبره چی وشوه بیا ماته ووايه.

- سمدیه..

زبیر- رښتیا طاها.

- ها؟

زبیر- هسی دا څو وخته چی زه ستا سره گډم یو شی ته می فکر شوی؟
- څه ته؟

زبیر - دا چی مونځ نکوی.

- نه چی تا قبله شوره ولی چی اوس ماته وایی؟!

زبیر - زه نه وایم چی زه داسی عابد، زاهد او نماز گزاره هلک یم خو بیا هم که نور نه ویی پنځه وختو کی دوه دری راگیر کوم. خو ما ته بیخی په لمانځه نه یی لیدلی؟

یو څو دقی چوپ شوم زبیر رښتیا ویل څه نا څه د دری کالو وروسته می نن یو مونځ وکړو، ما لمونځ ته د بابا د جبر په نظر کتل! هغه به تل په کنځل کولو او و هلو باندی پر ما مونځ کوی نو ځکه د هغه د کور څخه د راتلو وروسته می د بابا له ضده مونځ نکوی!

- څنگه دی نن زما مونځ کول او نه کولو ته فکر شو؟
 زبیر- هسی فکر مې شو ما ویل داسې نه چې دا پیریان ستا د مونځ نه کولو له وجهې ستا پسی دی؟

- زما مونځ کول او نه کول څه ربط په پیریانو لری؟
 زبیر- ما اوريدلی ځینی پیریان ددی لپاره انسان ته تکلیف رسه ویي چې هغه د خدای د رحمت څخه لری شوی اوسیری، او دا چې پر تا باندی دومره زوره ور دی دلیل یې شاید ستا بی نمازی و اوسیری؟!
 - هسی اپلاتی مه وایه.

د زبیر سره مې خدای پامانی وکړل او د کور خوا ته روان شوم، خو دگ زبیر خبرو مې زړه کې شک او تردید واچوی! رښتیا وایي ما هم داسې د بی نمازی په اړه ډیر خبری اوريدلی وه! امکان یې درلود، اوس چې فکر کوم زه زیات بیعقل یم! زما مونځ کول او نه کول د بابا سره څه تړاو لری؟ منم چې هغه زما زړه د لمانځه کولو څخه تور کړو خو بیا هم مونځ زه د خدای لپاره کوم نه د بابا لپاره! کور ته تر رسیدلو کلکه اراده مې وکړل چې نور به مونځونه مې پر وخت کوم..

د کور دروازی خلاصیدو مخکې مې د جنرال لور د یو میاشت وروسته ولیده زما پر لیدو هغه په تلوار خپل کور ته ننوتل، د هغې پدی کار مې خدا راغله خو څه مې ونه ویل او کورته ننوتلم بابا لگیا وو غوې ته یې وابښه اچول ذوالقرنین کاکا یې هم څنگ ته ولاړ وو د کور څخه ډیر غږونه راتلل او زیات بوټونه او چپلکي هم د دهلیز مخکې وه! بیا څوک راغلی؟ نه پوهیدم دهلیز ته ننوځم یا نه؟ نه مې جرعت د تلو درلود او نه هم د پوښتنی چې د بابا یا هم ذوالقرنین کاکا څخه پوښتنه وکړم چې سوک راغلي؟

په همدی فکرونو کې وم چې د دهلیز څخه مروه راوتلل او زما په لیدو یې په لور غږ وویل: ادی راشه طاها لالا راغی.

د موره په غږ بابا او ذوالقرنین کاکا زما خواته راوکتل خو ما په خوشحالی مروه د لاس څخه ونيول او تندی مې ورته ښکل کړو، دا زما کوچني خور وه دومره هوښیاره او مینه ناکه وه چې حد نه درلود، ما د موره سره خبری کول چې ادی په ډک سترگو د اوبښکو د دهلیز دروازی مخکې و دریده یو کال کیده چې نه و مې لیدلی! یو کال کې زما په نظر

بودی شوی وه؟ په تور وینښتیاوو کې سپین زیات شوی وه، زه پدی احساسی صحنو کې نه پوهیږم څه وکړم؟ او دومره شرمیږم چې زړه می غواړی د هغه ځای څخه الفرار وکړم...

د کاکا بڼځه او فربښته هم راووتل او ټول ما او ادی ته په کتلو شوه! داسې لکه چې زه کوم د لری ځای څخه د کلو وروسته راغلي یم خپل د مور لیدلو ته! ددی لپاره چې ژر دا نظرونه خپل لځان څخه لری کړم مخکې ورغلم او د ادی لاس می بښل کړو هغې هم په ژړا زما سر بښل کړو! ادی هیڅکله زما مخ نه بښل کوی تل یې زما د سر وینښتیاو بښل کول نه پوهیږم ولې؟ پداسې حال کې چې ما لیدلی وه د طاهر مخ یې بښل کوی! غوښتل می ادی ته ووايم چې مه ژاړه چې د مروه چیغه پورته شوه..

په تلوار می وروکتل چې غوې می ولیدو چې رسي د بابا د لاس څخه خوشې شوی وه او غوې په پوره قدرت او تلوار د مروه خوا ته را زغاست، اولې فکر می چې ذهن ته راغلو همغه کار می وکړو نه پوهیږم دا دومره زړه او جرعت ما د کوم خوا کړو خو د غوې مخکې می ځان واچوی او د هغه شاخ (بڼکر) می کلک ونيو! وایې د پیشو لیکې مه نیسي او د غوې بڼکر ځکه هغه وخت دي چې دغه حیوانات وحشي کیږی! او ما هم د ویری او تلوار څخه د غوې هغه بڼکر نیولی وو! بابا او ذوالقرنین کاکا په تلوار ځانونه راورسه ول خو غوې زورونه وهل...

نه پوهیږم هغه غوې چې بابا، ذوالقرنین کاکا، فرید، فهیم او حتا ذوالفقار په هغه پهلواني په یواځې ځان نشو نیولي ما نیولي وو! خپل زور ته حیران وم؟! داسې احساس می کوی چې یو ځل میلی واپت انرژي می بدن کې تزریق شوی وی او هغه غوې راته هیس نه بڼکاره کیدو دومره کلک می د غوې بڼکر نیولی وو چې وویریږم بڼکر یې مات نشي؟ بابا او ذوالقرنین کاکا غوې د رسي څخه ونيو او په کش کولو یې زما څخه لری کړو او وېي تږی، ټول بڼځو چیغې بوغې وهل داسې چې د بابا غږ پورته شو د بابا په تنده لهجه ټول خاموش شول...

ټول دهلیز کې ناست وو هیس بڼه احساس می نه درلود لدی چې د دومره خلکو مینځ کې اوسیرم خو چاره نه وه، د نیم ساعت او گیلو وروسته ادی راته د کور احوال ویل، چې طیبه څنگه و طاهر امینه او ټولو احوال یې راته وویل او ما هم د سر په خوځه ولو د ادی

خبری تایید کول، د ماښام په آذان ذوالفقار کورته راغی او کله چې خبر شو

غوی خوشې شوی وو او ما یط مخیه نیولې وه! اول لس دقیقې خو یې زما څخه پوښتنه کول چې ښه یې خوږ خو نشوی؟ لس دقیقې وروسته چې ډاډمن شو زه ښه یم نو په مشکوکه انداز یې وویل:

ذوالفقار - هغه غوی ما په یواځې ځان نشو نیولې...!
- مطلب؟

ذوالفقار - مطلب دا چې ته زما څخه خو زیات زوره ور نه یې بیا دی څنگه ونیو؟
- فکر مې کو هغه لحظه کې بیحده انرژي مې پیدا کړی وه او هغه غوی راته هیس نه ښکاره کیدی!
ذوالفقار - عجیبه ده...!
- څه؟

ذوالفقار - دا چې یو پله پیریان غواړی تا مړ کړی او بل پله درسره مرسته کوی؟!
- رښتیا ما او زبیر مولوی پیدا کړو..!

ذوالفقار - څنگه مولوی؟
توله قیصه مې ذوالفقار ته وکړل هغه هم خوشحاله شو او ویې ویل: کاش غرمه دی ما ته زنگ وهلې وایې زه راتلم بیا درې سره تلو همغه مولوی ته..
- اوس نه څو؟
ذوالفقار - اوس نیمه شپه ده..
- لا اوه بجې دی..

ذوالفقار - هغه ځای زیات لری دی دوه ساعت ددی خوا لاره حساب کړه یو ساعت به هم شاید هلته تیر شي دوه ساعت هم د بیرته راتگ حساب کړه، نیمه شپه کیږی هسی دا لاری هم چندان امنیت نلری..

-سمده خو زما زړه غوښت همدا اوس لاړشو، هر څومره وخت تیر کیږی هغومره دا ستونزه زیات کیږی..
ذوالفقار غوښتل یو څه ووايي چې د کوتې دروازه خلاصه شوه او مروه کرار وویل: کاکا بابا وایې یو ځل راشه..

ذوالفقار - صحيح دی درځم..

ذوالفقار د کوتي څخه ووت او زه يواځې پاتې شوم، زړه مې غوښت ژر تر ژره هغه مولوی ته لاړ شو! اولې مولوی به وو چې ما يې دومره ليدلو ته تلوسه وه! نالې باندې پريوتم او د څو ساعتو مخکې کار ته مې فکر شو د ذوالفقار خبره يو دم صحيح وه ما هغه غوې يواځې ځان نشو نيولې بلکې يو چا راسره مرسته وکړل خو ولې؟ ولې يو ډله پيريان غواړي ما مړ کړي او بل ډله غواړي ما وژ غوري؟ په همدې فکرونو کې مې زړه ډوب شوی وو او ويده شوم..

د خوب حال کې مې احساس کړو چې د کوتي هوا يڅه شوه! بيحده زيات يڅه داسې چې ځان مې راوڼغاري ترڅو لږ ځان گرم کړم، خو د باد سر سر شمال حيران کړم! زما کوتي ته هيس کله داسې باد غږ نه راتلې! سترگې مې چې خلاصې کړي د زيات حيرت او وحشت څخه مې ساه په سينه کې بنده شوه، زه يو دښت بيابان کې وم! فکر مې وکو شايد خوب وينم! نو ځکه مې خپل مخ ته سپيره ورکړه خو نه زه د رښتيا هم هغه دښت بيابان کې وم! په وحشت او ويرې د ځمکې څخه پاسيدم، شاوخوا ته مې وکتل تر لری لری پوری د خدای وچه دښته وه او نور هيس شي نه ښکاره کيدی...!

د زيات وحشت او ويرې څخه ژړا ته نږدی شوی وم چې د لری څخه مې يو ډله خلک وليدل چې زما خواته را روان دی! روان نه بلکې ووايم به هوا وه! پښې پر ځمکه نه لگيدل د هغوی په ليدو د زيات وحشت څخه شاته شاته په منډه شوم، لوڅې پښې په هغه دښت کې زغاستم او هغوی هم همغسې راپسې وه، خپل د پښو درد ته مې هيس فکر نه وو چې اغزی پکې تلل او وينه يې کول يواځې زغاستم، د پښې نوک مې په يو ډبره ولگيدی او د درد څخه پر ځمکه را ووليدم..

زما د وليدلو سره هغه کسان چې وحشتناک څهري درلود او د ټولو مخونه د گچ پشان تک سپين وه را نږدی شول، د ډير بې وسي او بيچاره گي څخه مې ژړا ته شروع ورکړل او غوښتل مې لځايه پاسيرم او وتختم چې هغه کسان د مخ ته راتلو لځايه زما څخه په لری کيدو شول! دومره زما څخه لری شوه چې ما يو تور دود تر سترگو شو چې زما شاوخوا يې يو دايره او حلقه جوړه کړه.

هر څومره چې ورته می کتل نه پوهیدم چې دا تور نو څه دی؟ یواځی تور دود یا سایه راته معلومیده چې زما او دهغه نور کسانو په مینځ کی د یو مرز یا باډر په شان حایل جوړ کړی وو او هغوی زما څخه لری ساتل! د شاوخوا څخه می د قدمونو کلک غبرونه اوریدل داسی لکه چې یو فوج راروان دی؟ څو ثاني وروسته یو آشنا او په عین حال کی ناشنا غبر می تر غور شو چې په لور غبر یی وویل: لاره پریردی، ترڅو طاها دیخوا راشی..

د هغه نفر په غبر باندی هغه توره حلقه چې د دود یا د سایه څخه جوړه شوی وه، له مینځه لاړه او زه د هغه غبر طرف ته روانشوم. د هغه کس پر لیدو نه پوهیدم څو احساسات می درلود؟ هم خوشحال وم هم حیران وم هم ویریدلی وم او هم گنگس وم! د حیرت څخه په پک غبر می یواځی دوه لفظ وویل: بابا!!!؟

بابا بغیر لدی چې په څهره کی کوم بدلون راشی ماته په ځیر ځیر راوکتل، د بابا شاته بیځده زیات خلک ولاړ وه! د هغه کسانو پر لیدو په وحشت می د بابا خواته وکتل خو هغه بغیر لدی چې کومه خبره ماته وکړی، د هغه پیریانو خوا ته غوښتل لاړشی چې مایې لاس ونيو ترڅو هغه پیریانو خوا ته لاړ نشي او هغوی کومه بلا یې پر سر رانوری! همدا چې د بابا اوږه می ونيول یو خبری ته می فکر شو! د هغه اوږه بیځده او بی اندازی نرم او لطیفه وه! بابا خپل اوږه زما د لاس څخه خټا کړل او د هغه پیریانو چې زما د وژولو په نیت راغلی وه لاړی او خبری شروع کړل!؟

هغه هم په پښتو نه!؟ په عربی نور نو د ډیر حیرت څخه هک پک هملته کیناستم. دا څنگه چل دی؟ بابا څو دقی د هغوی سره په عربی باندی خبری وکړل او اخیره کی هغه کسان پر شاه شول او بابا زما خواته راغی او په لاس باندی اشاره وکړل چې هغه نور کسان چې د بابا سره راغلی وه هغوی هم په یو دقیقه کی لکه دود غوندی غیب شول! فکر می کوی خوب وینم؟ یا هم ضرور لیونی شوی یم او خوب کی یم او دا ټول شیان داسی سم صحیح احساس کوم؟ بابا په دوه پښو ما ته کیناستی او په قراره لهجه چې ما په ټول عمر ورڅخه نه وه اوریدلی وویل: ستا ځای امن دی، مه ویریره.

حیران وم چې څنگه امکان لری دا ټول څیزونه؟ خو ددی ټولو څخه حیرت کونکی خبره راته د بابا شتون هغه هم پدی حال او پدی ځای کی او پداسی نرمو خبرو کی وو؟
- بابا تاسو دلته څه کول؟
بابا- زه ستا پلار نه یم.

- څه؟

فکر می کوو د ډیر ویری څخه می فشار بنکته شوی وو! چی داسی کړپ کړپ ریریدیم.

بابا- عه ماشومه ته څومره ډارن یی! زه ستا پلار نه یم زه اصل کی یو مسلمان پیری یم پدی شکل راغلم چی ته ونه ویریری.

د پیری په ویلو باندی شاید هغه فکر کوو چی زه به یوڅه آرام شم خو زه د ډیر حیرت او ویری څخه ځای پر ځای په هغه دښت بیابان کی پریوتم. ددی څخه مخکی چی د هوښ څخه لاړشم د هغه خبره می واوریده چی ویی ویل: لکه چی د پیری د لفظ سره کوم ستونزه لری؟

د موبایل په غږ د خوبه پاسیدم خپل په کوټه کی وم! په حیرانتیا می شاوخوا وکتل او کله چی ډایمن شوم چی د رښتیا خپل په کوټه کی یم، د خوشحالی څخه می غوښتل چغی کړم هغه ټول یان یو وحشتاکه او ډارونکي خوب وو؟ او ټول هسی خیال وو لا می خپل خوشحالی نه وه پوره کړی چی خپل د خاوری لږلو کالو او د پښو درد باندی هک حیران شوم! که خوب وو بیا ولی کالی می په خاورو دی؟ او پښی می ولی درد کوی؟ په تلوار می خپل پښو ته وکتل او د رښتیا می د پښی یو نوک په وینو و او خوږ شوی وو او نور دواړه د اغزی د ویستلو تپ ورباندی ښکاره کیدی!

یعنی دا ټول څیزونه چی ما ولیدل رښتیا وه؟ پدی فکر بدن کی می لږزه وولویده او ډنگ ډنگ په ریریدو شوم.

شاوخوا می وکتل هیس سوک کوټه کی نه وه او داسی معلومیده لکه چی تراوسه د شپې سر دی او ذوالفقار و ذوالقرنین کاکا دوی مجلس کوی! کوټه کی د یواځي اوسیدو څخه ډاریدم نو ځکه لځایه پاسیدم ترڅو د کوټی څخه ووځم لا یو قدم می د دروازه خواته نه وو اخیستی چی د کوټې د کړکې ناساپه بند کیدل می تر غوږ شول! د کړکې په خړپ بیحده و ډار شوم. اولی خبره می چی مغزو کی وگرځیده هغه دا وه چی ددی لعنتی کوټې څخه ځان وباسم، لاس می دروازی ته رسیدلی نه وو چی د کوټې برق خاموش شو. تکه توره شپه

شوه! ویره می نور هم زیات شول.

احساس می کوی یو نفر زما شاته دی! حتا د هغه د نفس اخیستو آواز می هم غور ته راتلی غوښتل می ذوالفقار ته غږ کړم چی د شالخوا یو چا لاس راته په خوله کیخود، او بل لاس یی پر ما راچاپیر کړو، دومره کلک یی نیولی وم چی هیس می حان ته حرکت نشو ورکولی. هیس کار می نشو کولی اوبنکی می سترگو ته راغلی وه زه یی د کوتی کونج او د ټولو څخه تیاری خواته کش کړم. هغه کس می خپل شاته احساس کوی! رخو هیس کار می نشو کولی، هغه کس خپل خوله زما غور ته نږدی کړه او په یو ویره ونکی لهجه چی زما ټول بدن یی ولرزه ویی زما د غور اندی ته وویل: ته مړ کیږی...

د هغه پدی خبره نږدی وو د ویری او وحشت څخه می زاره وچوی، چی د ذوالفقار غږ می واوریدی چی غوښتل یی دروازه خلاصه کړی؟ لکه چی د برقونو په ناساپه تلو ذوالفقار ماته فکر شوی وو..

ذوالفقار - طاها دروازه دی ولې قلفه کړی خلاصه کړه..
غوښتل می هغه ته ناری کړم خو هغه نفر زما خوله کلک نیولی وه، د ذوالفقار د غږ په اوریدو لکه چی غوسه ورغله او زما سر یی د دیوال څخه وهل شروع کړل، دومره کلک کلک یی وهی چی څو ثانوی کی می احساس وکړو د سر مغزه می په راوتو دی، همغه اول ټک باندی د گنگس کیدو احساس می وکړو او دی نور ټکو په درد بیخی پوی لا نشوم شاید یو لس پنځلس ځل یی زما سر کلک په دیوال وهلې وو..

چی دروازه خلاصه شوه، د ذوالفقار غږ می لږ لږ اوریدی چی په ورختای ماته چغې وهل، خو ما هیس حرکت نشو کولی ذوالفقار زما سر خپل په پښو کیخودلې وو، او حانته یی بد رد ویل چی زه یی ولې یواځې کوته کی پریخودلې وم! د ادی فرشته بابا ذوالقرنین کاکا خلاصه چی د ټولو چغو بوغ می د څو ثانوی لپاره واوریدی او بیا کامل خاموش او تاریکی وه

په همغه دښت بیابان کی وم! خو پدی توپیر چی اوس شاوخوا بیحده درختی وه هوا تکه توره شپه وه پ ویری او وحشت په منډو شوم، او جالبه دا وه چی د برق پشان تیز وم! یو

دغه کې د هغه دښتې څخه یو باغ خواته لاړم! په حیرت مې شاوخوا کتل ډیر خلک هلته گرځیدل راگرځیدل، لا یو گام مې په هغه باغ کې نه وو اخیستې چې دا ځل د غره په څوکه ولاړ وم، او نږدې وو چې وغورځیرم چې یو چا شاخواته کش کړم، مخ چې ورته ##شهاب: :

واړوی یو ناشناس نفر وو! توری سترگې چې یو یو طلاي کرښه پکې وه! بیخده عجیبه وه! توره گیره چې دانه مانه سپین وینتې پکې ښکاریدې او بیخده تک سپین مخ! زما په لیدو یې وخنډل او سلام یې کړو، ډیر ژر د غر د څوکي څخه یو شنه چمن او ښایسته ځای ته راغلو..

د هغه په غږ مې وپیژندو همغه کس وو چې د بابا په څهري راغلي و، او همغه کس وو چې هغه شپه یې زما په سترگو لاس کیخودلې وو او پر ما یې دم کړی وو ترڅو د بدن خارښت مې لمینځه لاړشی! په حیرت مې وویل: ته همغه پیری یې؟ په خندا یې وویل: هو زه همغه پیری یم چې ستا ساتنه مې کول، زما نوم شمویل دی زه یو مسلمان پیری یم..

- ته ولې زما څخه ساتنه کوی؟ او ولې یو ډله پیریان غواړی ما مړ کړی؟
شمویل- ستا څخه ساتنه کول یو دلیل لری ماته، او هو یو ډله نه پیریان نه بلکې 9 قبیلې د کافر پیران غواړی تا مړ کړی..

- ولې په څه دلیل ما خو کوم کار ندی کړی...؟
شمویل- ته خبر نه یې خو تا ډیر لوی کار کړی!
- څه کار مې کړی؟

شمویل- تا په غلطی کې د *** قبیلې د مشر زوی مړ کړی.
په حیرت او وحشت مې وویل: نه ما هیس سوک ندی مړی کړی..
شمویل- و مې ویل کنه تا په غلطی کې مړ کړی، داسې چې ته خپل هم نه یې خبر پیریان ته نسي لیدلی نو ځکه فکر دی ندی شوی..

په وحشت او ویری مې وویل: زه نه پوهیږم چې څنگه مې دسی کار کړی؟ اوس به څه کړی؟

شمویل- د هغه قبیلې مشر د اته نور کافر قبیلو سره بیعت کړی چې خپل د زوی غچ او بدله به ستا څخه اخلي او مړ کوی به دی، ما زیات کوبښن وکړو چې دی کار څخه یې

منع کړم خو هغه بیحده خپل په اراده کې کلک دی..
- کامیاب هم شول لکه چې؟ زه چیرته یم اوس؟
شمویل- ته مړ نه یې ته د اوس لپاره بې هوښ یې..

- ته ولې زما سره مرسته کوی؟
یو څو دقیقې خاموش شو بیا یې کرار وویل: زما زوی یو انسان په غلطۍ کې مړ کړو د هغه مرگ زه دومره و درده ولم چې غوښتل مې تول انسانان مړه کړم، خو ما د همغه انسانانو په پله کې خپل زوی پیدا کړو..
- انسانانو مینځ کې څنگه؟
شمویل - مطلب خپل د زوی په شکل، شبهات او اخلاقو مې یو انسان پیدا کړو.
په حیرت مې وویل- ما یاده وی؟
شمویل- هو ته. نو ځکه درسره مرسته کوم چې سوک درته نقصان و نه رسه وی..

- که زما ساتنه دی کول نو ولې دی پریخودل هغوی ما ته دومره تکلیف را ورسه وی؟
شمویل- ما خپل تول کوښښ وکړو خو لیاډه مه باسه زه یواځې وم او هغوی نهه قبیلې وی..

- اوس چاره څه ده؟ یعنی هغوی اخیر هم ما مړ کوی؟
شمویل- که درته ووايم نه زه هغوی ته دا اجازه نه ورکوم نو دروغ او هسی خبره به وی، ځکه زه تر یو حده تاته نږدی راتلی شم او ستا څخه ساتنه کولې شم، ما خپل تول کوښښ پدی څو وخته کې وکړو چې ستا څخه ساتنه وکړم حتا کله ناکله چې خپل مې نشو کولې ستا څخه ساتنه وکړم نو نور کسان مې د مرستې لپاره دراستول، او کله ناکله مې هم ستا د خپلوانو په زړه کې دا خبره اچول چې ستا خوا ته درشې ترڅو کافر پیریان تاته نقصان و نه رسه وی، البته باید ووايم هیڅکله ونشو دا خیال ستا د کاکا او زبیر ذهن کې واچوم چې ستا څخه ساتنه وکړی! ځکه هغوی تل ستا په اړه فکر کو او ماته ضرورت نه وو دا فکر یې ذهن کې واچوم..

- د عمر تر اخیره خو نکیری چې زه دی د یو چا شاته پټ شم ترڅو پیریان مې مړ نکړی!
شمویل- زما سره یو چاره شته!
- څه؟

شمویل- خو منل او نه منل یې ستا په غاړه، که ویې مني نو نور درته هیس پیری نقصان نشي رسه ولې او که قبول نکړی همدغه حال به دی وی.
په تلوار مې وویل: زما قبول دی..
زما په خبره هغه وخنډل او ویې ویل: یو ځل خو وآوره چې څه وایم؟ بیا قبول کړه!
- سمد.

شمویل- زه درته یو مولوی معرفی کوم ته هلته لاړشه او د هغه څخه د پیریانو د نیولو او هغوی سره د خبرو او نور شیانو په اړه معلومات زده کړه..
- یعنې زه مولوی شم؟
شمویل- هو ... که مولوی شی نو پیریان جرعت نکوی درته نقصان ورسه وی.
- ستا په نظر زه مولوی کیډلی شم؟؟
شمویل- ضرور مولوی کیډلی شی خو یو شرط لری..
- څه؟

شمویل- مونځ ... خپل مونځ به هیڅکله نه پریردی دا چې دا کافر پیریان دومره پر تا زوره ور وه یو دلیل یې هم همدغه وو، چې ته د خدای د رحمت څخه نامیده وی! هیڅکله د خدای د رحمت څخه نامیده کړه مه نامیده شیطان دی..
د هغه پدی اخیری خبره مې زیات خبری ذهن ته راغلل بیحده د پیریانو د نړی په اړه

تلوسه شوه خو هغه کرار وویل: رابشي پوی به شي اوس لپاره زما خبری ذهن کې وساته..(هغه دا خبره وکړل او و لاړی د یو سری اندی ته ودریدی او ویې ویل: دا هغه مولوی دی چې تاته به درس درکوی نوم یې ضیالحق حنفي دی *** دلته ژوند کوی راوینس شوی زما خبری لیاده ونباسی طاها..

سر مې دروند شو او احساس مې کوی یو انرژي او قدرت مې لاندی خوا ته کش کوی..

سترگی مې چې خلاصی کړی شفخانه کې وم! ټول خبری مې د شمویل یاد کې وه لدی چې خپل د ستونزی حل مې پیدا کړی وو بیحده خوشحال وم، غوښتل مې لځایه پاسیرم او ذوالفقار و زبیر ته ټول حال ووايم خو یو آشنا غږ وویل: مه پاسیره ..

د غږ خوا ته مې وکتل او سترگی مې په طاهر ولگیدی! په حیرت مې وویل: طاهر !..

طاهر - ښه یې؟

- هو ته دلته څه کوی؟ ذوالفقار چیرته دی؟

طاهر - ذوالفقار کاکا ولاړی کورته...

حیرت مې وکړو لدی چې زه دی په شفخانه کې اوسیرم او ذوالفقار دی کورته تللی وی؟

په ورختای مې وویل: خیرت خو وو؟ ادی ښه وه؟

طاهر - شکر خیر و خیرت دی ټول ښه دی.

غوښتل مې د طاهر څخه نور پوښتنې هم وکړم چې د کوتې دروازه خلاصه شوه او زیبر

دښه راغې د هغه پر لیدو بیحده خوشحاله شوم، د زیبر تندې تروش وو همدا چې ماته

رانږدی شو او ویې ویل: ډیر خر انسان یې..

د زیبر په راتلو طاهر د کوتې څخه ووتې، دا چې دومره عقل او شعور یې درلود د رښتیا

هم راته د احترام وړ وو د یو مشر ورور په صفت، زیبر ته مې نور د خبرو کولو اجازه

ورنکړل او خپل ټول لیدلی حال مې ورته وویل...

زیبر - که ټول ستا خیال و هم یا هم هسې خوب وو بیا څه کوی؟

- هسې منفي خبرې مه کوه دا دومره خبرې زما د ذهن تخیل نشي اوسیدلې. رښتیا تا ولې

ماته وویل خر انسان؟!

زیبر - ما درته وویل راځه هغه مولوی ته لاړشو خو تا خر ویل نه باید د ذوالفقار سره

مشوره وکړم، که نن یې مړ کړی وایې مشوره به دی په قبر کې د ذوالفقار سره کړی

وايې...

- خو دومره بد هم نشو!

زیبر - څه؟

- همدا وهل خوړل! که نور نه ویې اول ځل یې راته فایده وکړل او پوی شوم چې ستونزه

څه ده!

زیبر - یو بل فایده یې هم وکړل..!

- څه؟

زیبر - ستا پدی وهل خوړلو پلار او ذوالفقار دوی دی جنگ وکړو..!

- ولې؟ د څه لپاره؟

زیبر - پلار دی د ذوالفقار گریوان نیولې وو چې تا ماته اول ولې ونيول چې طاها باندی

پیریان دی؟ او ما خپل زوی تاته سپارلي وو او داسې خلاصه بیخایه خبری کول(زما په کور نظر زبیر په خندا وویل: یعنی مطلب ستا پلار غوښتل یې ټول گناه د نوالفقار په غاړه واچوی، نوالفقار خو هم ته پیژنی یو دم عصبی شو او ستا د پلار سره لاس او گریوان شو..

- وای وهل ډبول خو یې ونکړل؟

زبیر په هیجان وویل: اخ طاها نه ویې سم دم هندی فلم و غور شه درته قیصه وکړم، نوالفقار خوله خلاصه کړه او ستا پلار ته یې زیات خبری وکړل د ټولو مخکې سپک سپانده کړو....

- وای ... بابا خو مې څه ونه ویل؟

زبیر- امم څه ونه ویل؟؟ فکر وکړه د ټولو مخکې نوالفقار ته وویل بې ادب نا لایق.

- وای نوالفقار څه وویل؟

زبیر د چوکي څخه پاسیدی او په هیجان باندی د نوالفقار او د بابا پینې شروع کړل او ویې ویل: نوالفقار دیوال ته تکیه وهلي وه ستا پلار چې دا خبره ورته ورکړل د دیوال څخه یې تکیه واخیسته او ستا د پلار خواته په غوسه یو دوه گامه نږدی شو چې ما په تلوار راکش کړو خو نوالفقار ستا پلار ته وویل(زبیر پداسې حال کې چې کوښښ کوی د نوالفقار د غږ تقلید وکړی وویل:

زبیر- که ته پلار وایې نو خپل زوی به دی داسې د کور څخه شړلي نه وایې، ددی لځایه چې اوس زما گریوان ونیسي خپل گریوان کې سر ښکته کړه او خپل غلطی وگوره..

- دا خبره خو یې ورته ښه کړی ... ښه ښه بیا بابا څه وویل؟

زبیر- ستا د پلار جواب ته موقع برابر نه شوه ځکه ستا مور د زیات ژړا څخه بې هوښه شوه نوالفقار هم ماته وویل هر نوی خبر چې وشو ماته خبر راکړه او ولاری ستا پلار هم نیم ساعت شفخانه کې تاو راتاو شو آخر ستا ورور ته یې زنگ ووهي او خپل ستا مور سره ولاری...

- ما نوالفقار ته تل ویل چې بابا داسې خبری کوی خو هغه ویل پروا نکوی پلار ددی..!

زړه مې غواړی دا ځل چې ووینم ورته ووايم پروا نکوی مشر ورور ددی..

زبیر په خندا وویل: بیا نو طاها جان پروا نکوی که نوالفقار دی دوه دری غاښونه او لاس

او پښې درمات کړې کاکا ددی...

- دا خبره خو ده که په نوالفقار کنایه او طعنه ووهي هغه هم په مقابل کیدی په بوکس ووهي..

زبیر- ای رښتیا یو بل جالبه خبره لیاډه مې ووتل ..
- څه؟

زبیر- نوالفقار او ستا پلار خو هسی جنگ ونکړو جنگ پدی خبری راغي چې ډاکټر د عاجل اتاق کوم کي چې ته ويې د هغه څخه را ووت موږ هم ددی فلمونو پشان ټول يې مخکي لاړو او پوښتنه مو کول چې زموږ خر سنگه دی...؟
- خپله خر..

زبیر په خندا وویل: ډکتر هم خپل سر ددی بیعقلانو پشان وخوځه ويې او ويې ویل: ناروغ زیات وینه د لاسه ورکړی او په سر يې ضربه خوړلی که تر 24 ساعت په هوښ رانغي کما ته ځي...

په حیرت مې وویل: رښتیا همداسي وویل؟
زبیر- هو کله چې ډاکتر دا خبره وکړل نوالفقار لدی چې هغه شپه يې ته مولوی ته نه ويې وړی خپل ځان ملامت کوی او ویل يې زما د لاسه داسی وشو او ژړل يې، نوالفقار چې په ژړا شو نو ستا اوبښي څه نومیري؟
- فرید...!

زبیر - هو همغه فرید ولاړی ترڅو نوالفقار ته دلدارۍ ورکړی او غیر کي ونیسي نوالفقار هم په غوسه ورته وویل: ورک کړه زما د مخ څخه ضرورت نشته ته ماته دلدارۍ راکړی.. (زبیر په خندا وویل: یعنی باور کوی هغه وخت هغه لحظه چې دومره ورختا او ویریدلی وو چې پر تا خر کوم شی ونشي، هغه حال کي می غوښتل کینم او د زړه د خلاص وخاندم..

- بلا بلا زه مړ کیدم او تا زړه غوښتل وخاندی؟
زبیر- اوس خو نه يې مړ هسی هغه وخت مې یاد ته راغلو خندا مې راغله.
- تا هم وژړل؟

زبیر- بوووو په خوب کي زما ژړا وگوری.. او هو رښتیا ستا هغه د کاکا لور فرښته هغي هم ساندی وهل درپسی غلط نشم داسي سینه چاق عاشقه ددي..

- بيخايه اپلاتي مه وايه اوس د رښتيا تا ونه ژړل؟
 زبیر - معلومداره ده چې ومي نه ژړل وي..
 - ذوالفقار چې خپل په هغومره هيبت او دب دبه او کب کبه ژړلي نو ستا حال خو ما ته معلوم دی زبیر جوو..

زبیر - بلا ستا پشان خيرن پسي زه افسوس لا نکوم ژړل خو لری...
 د طاهر په راتلو زبیر نور خپله مبارکه خوله بنده کړه، خو ورځي وروسته د هغه مولوي سره چې شمویل راته د ضيالحق په نوم معرفي کړی وو ملاقات مي وکړو، او هغه راته وخوډل چې سَنگه د پيريانو سره ارتباط ونيسم او سَنگه د هغوی څخه ځان وژ غورم د هغه څخه ما زيات شيان د پيريان د نړۍ په اړه زده او پوی شوم، او مجبور شوم خپل ځيني عادت بدل کړم او يو د هغه څخه زما بي نمازی! ډير ژر مي د ضيالحق څخه درسونه زده کړل

او ومي کړی شو هر هغه پيری چې پر حمله کوی راو نيسم، کله چې پدی کار کي مي لياقت زيات شو نو د پاچا پسي په گرځيدو شوم! خو افسوس پيدا مي نکړو لکه ځمکه چې چودلي وي او دی پکي ننوتلي وي! د پوهنتون د خلاصيدو وروسته د زبیر په مرسته مي يو کور غوښتل کرايه کړم خو ذوالفقار اجازه رانکړل او اخيره هم پدی شرط چې د هغه سره بايد شرکت کي کار وکړم او د کرايه لځايه کور واخلم او پيسی هم ذوالفقار راکړل ما د ذوالفقار د کور څخه گډه وکړل.. بابا او ذوالقرنين کاکا دوی هم ښار ته راغلل، او د ټولو څخه جالب دا چې ذوالفقار راته د فهم په اړه وويل

چې فهم زما په دويم خور حسنا مئين شوی وو او ځکه يي غوښتل فرشته ماته مخکي مخکي کړی ترڅو بابا ده ته حسنا ورکړی خو زما په مخالفت، نامراده ولاړی خيرن موږ فرید ته د طبيبي په ورکولو پښیمانه وو دوی بله هم غوښتل...!
 او خلاصه چې ژوند مي پر جوړيدو شو کور مي پيدا کړو کار مي درلود او د ټولو څخه مهم آرميتيا او سکون مي درلود.. رښتيا هم خدای چې هر څه و غواړی همغه کيږی.. او بی له شکه نامیده او ناهيله شيطان دی... او مسلمانان تل د خدای رحمت ته بايد امید ولری...

د ابلیس ناول د لومړۍ جلد پای...
لیکوال: خواجه زی...

زموږ د داسې بنایسته ناولونو لپاره زموږ تلگرام چینل جوړ کړی..
<https://t.me/pashtoonovels0>

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library